

Aceasta este viața veșnică!

“Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Christos, pe care L-ai trimis Tu.” – Ioan 17:3.

Aceasta este viața veșnică!

Publicată în engleză în 1950
Publicată în franceză în 1953

de către

WATCHTOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY, INC.
International Bible Students Association
Brooklyn 1, N.Y., U.S.A.

Prima ediție engleză
UN MILION DE EXEMPLARE

Titlu original: “This Means Everlasting Life”

Tradusă în română în anul 1997

Cuprins

Aceasta este viața veșnică!.....	3
Autorul vieții	6
Apare dușmanul vieții	9
Făgăduințele divine de binecuvântare.....	12
Nu este salvare prin legea lui Moise	15
“Timpurile păgânilor”	18
Cartea care face vie cunoașterea	22
Cele șaptezeci de săptămâni de ani.....	26
Viața și neputrezirea aduse la lumină	29
Un nou legământ pentru poporul lui Dumnezeu.....	32
Calea vieții cerești	35
Organizația teocratică	39
Cum devii predicator al evangheliei	42
Căsătoria moștenitorilor vieții.....	45
Privilegiile femeii în sânul adunării.....	48
Lucrările și darurile duhului.....	51
Iubirea aduce viața veșnică	544
Lupta pentru credință	57
Supunerea în fața Stăpânilor înalte.....	60
“Timpul sfârșitului” lumii	64
A doua venire a principalului Agent al vieții.....	67
Rămășița moștenitorilor Împărăției.....	70
“Celelalte oi” și “caprele”	74
Cum să creștem copiii în slava divină.....	77
Cum să supraviețuim sfârșitului acestei lumi	80
Împărăția unei lumi noi	83
Restaurarea paradisiului vieții.....	87
Abolirea morții	90
Înscrierea numelor în cartea vieții.....	93
Cât timp vreți să trăiți?.....	96

Capitolul I

Aceasta este viața veșnică!

1. Era în joc viața oamenilor - viața oamenilor ce vor trăi într-o lume nouă și dreaptă! A doua zi după-masa, cel târziu, această problemă trebuia rezolvată în așa fel încât ei să beneficieze veșnic de acest privilegiu inestimabil. Sărbătoarea care se desfășura în acea seară la Ierusalim era o garanție sigură pentru aceasta. Se comemora aniversarea unui 14 Nisan care mergea în urmă cu cincisprezece secole, dată la care, brusc și fără ca cineva să o poată opri, moartea a lovit fiecare familie egipteană. Această mulțime de cadavre nu a fost cauzată de un război bacteriologic, nici de o ploaie de bombe atomice sau de hidrogenul căzând din cerul egiptean. Ea a fost lucrarea îngerului exterminator trimis de către Dumnezeu evreilor oprimați. Parcurgând în miezul nopții țara Nilului, el i-a lovit pe primii născuți ai oamenilor și ai animalelor, necruțându-i decât pe fiii Israelului care locuiau în țara Gosen, în delta Nilului. La porunca profetului Moise, înștiințat de Dumnezeu, aceștia tăiaseră mielul pascal și stropiseră cu sângele lui pragul de sus și cei doi ușori ai ușilor de la locuințele lor, apoi au stat în case pentru a mânca mielul pascal, cu pâine nedospită și cu ierburi amare. Supunerea lor față de poruncile primite cruțase viața tuturor întâilor lor născuți, iar a doua zi dimineată, deveniți un popor liber, au plecat, părăsind Egiptul.

2. Pentru a comemora aceste evenimente, în seara de 14 Nisan a anului 33 era noastră, un grup de oameni, cu toții evrei, s-au întâlnit într-o cameră din Ierusalim. Acolo, supunându-se legii primite de la Dumnezeu prin mijlocirea lui Moise, ei au mâncat mielul pascal cu pâine nedospită și au băut vin în cupe de binecuvântare.

3. Ei erau doisprezece. Unul dintre ei, pe numele său Iuda Iscarioteanul, tocmai a ieșit; el nu și va mai relua locul printre ei. Căci s-a grăbit să coboare din cameră pentru a îndeplini o misiune ucigașă care, în după-masa zilei următoare, va provoca moartea Învățătorului lor și sinuciderea trădătorului prin spânzurare!

4. Ceilalți au rămas întinși pe divanele din jurul mesei joase pe care era servită masa pascală. După ce i-a avertizat și i-a liniștit, Învățătorul și-a încheiat discursul astfel: “V-am spus aceasta pentru ca voi să aveți pacea în Mine. Veți avea greutate în lume; dar îndrăzniți, Eu am învins lumea!” El știa că în această a patrusprezecea zi de Nisan trebuia să moară ca mielul pascal fără pată, sacrificat odinioară în Egipt în aceeași zi. Știa că sacrificându-se pe el însuși va dovedi că Iehova, Dumnezeu pe care Faraon îl înfruntase în fața lui Moise, este Stăpânul universului. El știa de asemenea că oamenii vor ignora suveranitatea divină. Până atunci el nu s-a compromis cu lumea, dar, mergând prin toată țara, proclamase cu îndrăzneală Împărăția lui Iehova. Murind credincios cauzei acestui Guvern ceresc, el va triumfa în fața lumii și, grație marii puteri a lui Dumnezeu, va reveni la viață pentru a-și celebra victoria. Oamenii vor dezlănțui persecuții violente asupra discipolilor săi, dar aceștia vor avea pacea în el. Încrederea lor avea o bază solidă. Christosul, care învinsese lumea în privința suveranității în univers, îi va ajuta să o învingă și ei și să câștige o recompensă veșnică.

5. Să fim atenți la următoarea rugăciune pe care el a rostit-o, căci ea privește viața noastră veșnică: “Isus... ridicându-și ochii la cer... a spus: «Tată, ora a venit; slăvește-ți Fiul, pentru ca Fiul Tău să Te slăvească și pentru ca, prin puterea pe care I-ai dat-o asupra tuturor creaturilor, să dea viață veșnică tuturor pe care tu i-ai dat.» În aceste cuvinte îl recunoaștem pe Fiul Tatălui ceresc. Dumnezeu i-a dat puterea peste “toate creaturile”. De ce? Pentru că Fiul său se făcuse părtaș sângelui și cărnii, acceptase să moară pentru omenire, la fel ca mielul pascal de odinioară, a cărui sacrificare i-a eliberat pe evrei de la moartea și de la sclavia egipteană. Mulțumită sacrificării vieții sale omenești, el putea câștiga viața pentru toate creaturile de carne, adică pentru toți cei pe care Tatăl lui ceresc îi va da, după ce îi va fi atras la el.

6. Ce subiect emoționant a abordat Fiul Preaînaltului spunând: Viața veșnică! Iată ce dorește orice persoană iubitoare de pace, de fericire și visând să trăiască mereu în bună înțelegere cu aproapele său. Ce ne trebuie nouă pentru a o obține? Noi suntem carne, iar Dumnezeu a dat Fiului său putere asupra “tuturor creaturilor” de carne. Trebuie deci să-l ascultăm pe Isus, care a spus în rugăciunea lui: “Aceasta este viața veșnică, ca ei să Te cunoască, pe Tine, singurul Dumnezeu

adevărat, și pe Cel pe care Tu L-ai trimis, Isus Christos.” Nu putem compara cunoașterea pe care o oferă această lume cu cea pe care o putem dobândi referitor la cele mai importante două Persoane din univers, care sunt singurul Dumnezeu adevărat și Isus Christos, Trimisul său. A învăța ceea ce se referă la ele și a crede ceea ce am învățat înseamnă a ne asigura viața veșnică în lumea nouă, la a cărei porți am și ajuns. Dar cum am putea noi să acceptăm darul vieții veșnice ce vine de la Dumnezeu prin Isus Christos fără a cunoaște mijlocul prin care să-l primim? Pentru noi, această cunoaștere vie este cel mai important lucru ce există. Aceste pagini ne vor arăta cum să o dobândim, iar noi va trebui să o căutăm mereu.

7. Isus Hristos nu s-a adresat Tatălui său ca unui Dumnezeu misterios “alcătuit din trei persoane”, ci ca “singurului Dumnezeu adevărat”; și el a vorbit despre el însuși ca despre un supus pe care Tatăl l-a trimis din ceruri. În aceeași seară, ieșind din locuința sa, Domnul a spus ucenicilor săi credincioși ce erau prezenți: “Slujitorul nu este mai mare decât stăpânul său, nici trimisul mai mare decât cel care îl trimite.” (Ioan 13:16) Fiul este Principalul Slujitor al singurului Dumnezeu adevărat și fidelul Executant al țelului divin, a cărui îndeplinire aduce viața veșnică omenirii muribunde. Aici pe Pământ el l-a slăvit pe Dumnezeu și a făcut publică măreția lui printre oameni. El a declarat: “Te-am slăvit pe Pământ; am încheiat lucrarea pe care Tu Mi-ai dat-o să o fac. Și acum, Tu, Tată, slăvește-Mă la Tine cu slava pe care o aveam pe lângă Tine înainte ca lumea să existe”. Spunându-i Tatălui său ceresc despre fericita îndeplinire a lucrării sale pământești, Isus a revelat faptul că el a existat încă înainte de a deveni om. Este vorba de existența cerească pe care, ca Fiu spiritual, a dus-o înainte de creării Pământului. În ceruri el a avut o viață glorioasă și, în rugăciunea sa, el îi cerea Tatălui său să i-o redea. În fața perspectivei unei asemenea exaltări, Christosul a consimțit să-și ofere viața sa umană drept sacrificiu. Tatăl său urma să-l ridice, înviindu-l pentru viața cerească.

8. Cum și-a îndeplinit Fiul misiunea sa? Iată ce i-a spus el despre aceasta Tatălui său: “Am făcut cunoscut numele Tău oamenilor pe care Tu Mi i-ai dat din mijlocul lumii: ei erau ai Tăi! și Tu Mi i-ai dat, iar ei au cunoscut cuvântul Tău. Acum ei au recunoscut că tot ceea ce Mi-ai dat vine de la Tine. Căci Eu le-am dat cuvintele pe care Tu Mi le-ai dat, iar ei le-au primit; ei au cunoscut cu adevărat că am venit de la Tine și au crezut că Tu ești Cel care M-a trimis.” Este aici un fapt remarcabil. Isus a declarat că Tatăl său are un nume și că el însuși l-a revelat discipolilor săi. Și Moise a făcut cunoscut numele lui Dumnezeu evreilor oprimați din Egipt. În scrierile sale (Exodul 3:14; 6:2,3) găsim aceasta: “Și Dumnezeu a spus lui Moise: EU SUNT CEL CARE SUNT. Și El a spus: vei spune astfel fiilor lui Israel: EU SUNT M-a trimis la voi.” “Dumnezeu a vorbit lui Moise, spunându-i: Eu sunt Iehova. Eu M-am arătat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacob ca Dumnezeul Cel Atotputernic, dar sub numele Meu de IEHOVA nu M-am făcut cunoscut lor.”

9. Înțelegând cât era de important acest nume și semnificația lui, Isus l-a făcut cunoscut discipolilor săi. În calitate de Fiu al Celui Prea Înalt trimis din cer, el cunoștea mai bine decât Moise numele divin. În timpul celor patruzeci de zile pe care le-a petrecut singur în deșert, înainte de a-și începe misiunea de proclamat al împărăției lui Dumnezeu, el a fost supus la trei încercări speciale. A rezistat primei încercări spunând ispititorului: “Este scris: «Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt al lui Iehova».” A învins-o pe a doua spunând: “S-a scris: Să nu ispitești pe Iehova Dumnezeul tău.” La urmă l-a respins pe corupător prin aceste cuvinte: “Înapoia Mea, Satan! Este scris: Să te închini lui Iehova Dumnezeul tău și numai Lui să-I slujești!” (Citate din Matei 4:4,7,10. În aceste versete Isus însuși citează din Deuteronom 8:3; 6:16; 5:9; 6:13) În fiecare din aceste încercări Isus a citat texte din Moise în care apare numele divin. Fiul lui Dumnezeu, cum o arată numele pe care el l-a primit aici pe Pământ, l-a purtat pe cel al Tatălui său; discipolii săi israeliți știau într-adevăr că “Isus” înseamnă “Iehova este salvarea”. Această semnificație arată cât de necesar este, pentru a primi viața veșnică, să-l cunoaștem pe Isus, precum și pe Tatăl său. Iehova și-a trimis Fiul pentru a fi Regele-Mesia promis, iar în acest scop el l-a uns cu duh sfânt imediat după botezul său de apă. De aceea a fost numit Isus Christos, pentru că “Christos” înseamnă “Mesia” sau “Uns” sau “Consacrat prin ungere”.

10. Menirea binecuvântată a lui Christos este de a dăruia viața veșnică tuturor ucenicilor pe care Tatăl lui i-i dă, atrăgându-i la el prin cunoaștere. Știind că lumea îi va acoperi de-acum înainte cu ocări, Isus s-a rugat pentru ei, dar nu pentru lume. El a spus: “Eu Mă rog pentru ei. Nu mă rog pentru lume, ci pentru aceia pe care Mi i-ai dat Tu, pentru că sunt ai Tăi; tot ce este al Tău este al

Meu și Eu sunt preamărit în ei. Eu nu mai sunt în lume, dar ei sunt în lume și Eu vin la Tine. Sfinte Tată, păzește în numele Tău pe aceia pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una cu Noi. Când eram cu ei în lume, Îi păzeam Eu în numele Tău. Eu am păzit pe aceia pe care Mi i-ai dat și nici unul dintre ei n-a pierit, afară de fiul pierzării, ca să se împlinescă Scriptura.”

11. Dacă ar fi rămas credincios, “fiul pierzării” ar fi putut obține viața prin Isus. Dar, deși a trăit în apropierea Învățătorului ca prieten și comesean, Iuda Iscarioteanul a ridicat mâna împotriva lui. Actul său l-a îndepărtat de la viață. Christosul nu a fost deloc responsabil de pierderea trădătorului. Versetul 10 din Psalmul 41 a proorocit trădarea lui, și Iuda a ales să împlinescă profeția în mod voluntar, împins de lăcomie. Într-adevăr, Isus și ucenicii săi aveau deja sfintele Scripturi. Textul sfânt ebraic fusese terminat cu câteva secole înainte de nașterea lui Mesia. Această lucrare alcătuită din treizeci și nouă de cărți, de la cele ale lui Moise până la cea a profetului Maleahi, nu conținea nici o lucrare apocrifă sau necanonică. Ea se împărțea în trei părți intitulate Legea, Profeții și Psalmii. Menționând “Scriptura”, Isus făcea aluzie la Psalmii care începeau a treia parte. În canonul complet al cărților ebraice numele divin “Iehova” se întâlnește de 6.823 de ori. Isus și-a păstrat ucenicii în respectul pentru acest nume sfânt. Dar după plecarea sa, Iehova va veghea asupra lor datorită numelui său, pentru că ei erau un popor pentru numele său.

12. Isus a adăugat: “Dar acum Eu vin la Tine și spun aceste lucruri pe când sunt încă în lume, pentru ca să aibă în ei bucuria Mea deplină. Le-am dat cuvântul Tău și lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume.” Isus le-a adus ucenicilor săi un mesaj divin care trebuia făcut cunoscut la timpul potrivit evreilor. Din cauză că ei au acceptat cuvântul lui Dumnezeu, inclusiv pe cel al lui Christos, lumea i-a urât. Dar, departe de a se descuraja, împotrivirea oamenilor nu a făcut altceva decât să le întărească credințioșia față de Cuvântul divin. La fel ca Învățătorul lor, ei erau străini într-o lume care ar fi vrut să-i vadă pierind. Dar ei trebuia să împlinescă acolo o lucrare, astfel că Isus nu a vrut ca ei să fie ridicați.

13. El a mai spus: “Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău. Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume. Sfintește-i prin adevărul Tău: cuvântul Tău este adevărul. Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume. Și Eu Însumi Mă sfântesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr.” În dimineața următoare Isus a spus judecătorului, adică guvernatorului roman Pilat din Pont: “Eu pentru aceasta M-am născut și pentru aceasta am venit în lume: ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.” (Ioan 18:37) Și când Pilat l-a întrebat: “Ce este adevărul?”, el ar fi putut să-i răspundă că Scripturile ebraice, precum și mesajul lui Dumnezeu pe care îl transmisese el discipolilor săi. Prin acest adevăr puternic Dumnezeu îi sfintește pe cei care îl acceptă și care se alătură lui, adică îi desparte de lumea necredincioasă pentru serviciul său sfânt. Isus s-a sfințit prin credințioșia sa față de adevărul divin. El n-a făcut deci niciodată parte din această lume în care și-a trimis discipolii investiți cu un serviciu divin. Nici ei nu vor face niciodată parte din ea, pentru că dragostea lor față de adevăr îi va ține separați de lume, câmpul în care vor trebui să proclame cuvântul care sfintește, pentru a trezi credința la semenii lor. Iată de ce în binecuvântata sa previziune Isus s-a rugat și pentru acești viitori credincioși, despre care a spus:

14. ”Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei care vor crede în Mine prin cuvântul lor, ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una, Eu în ei și Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe mine.” Dacă toți cei care au crezut în Isus Christos ar fi rămas uniți cu această lume, ei ar fi fost divizați în secte, partide politice, distincții sociale, de orgoliul și de tradițiile naționale, precum și de prejudecățile rasiale. Dar fiind sfințiți și separați de lume prin puterea adevărului divin, ei trebuia să fie perfect uniți, fără a se îngriji de diferențele de rasă, de culoare, de limbă și de origine. Ei trebuia să fie una, așa cum Iehova Tatăl este una cu Fiul său. Nu este deloc vorba de o unire “trinitară” inexplicabilă și nebiblică, pentru că toți credincioșii trebuia nu doar să fie perfect uniți între ei, ci și să fie una în Dumnezeu și în Christos. Datorită acestei uniri a slujitorilor lui Dumnezeu, numeroși sunt oamenii care înțeleg că Isus Christos este Trimisul preaiubit al Celui Prea Înalt.

15. Pentru ca unirea sa cu ucenicii să aibă loc în ceruri, Isus și-a încheiat rugăciunea prin aceste cuvinte: “Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai

dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii. Neprihănitule Tată, lumea nu Te-a cunoscut, dar Eu Te-am cunoscut și aceștia au cunoscut că Tu M-ai trimis. Și Eu le-am făcut cunoscut numele Tău și Li-l voi mai face cunoscut, pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei și Eu în ei.” Ura pe care lumea i-a purtat-o lui Isus și ucenicilor săi nu dezminte faptul că Dumnezeu i-a iubit. Dimpotrivă. Până la venirea Salvatorului, oamenii nu au cunoscut calea vieții. Cunoașterea pe care Isus o avea asupra singurului Dumnezeu adevărat îi asigura viața veșnică. El avea drept misiune să-i facă cunoscuți discipolilor săi pe Tatăl ceresc și pe Trimisul său. De aceea el le-a descoperit numele divin și l-a făcut cunoscut nu doar până la moartea sa, ci și după învierea la viață cerească. Iubirea lui Dumnezeu se sprijină pe cei care îi cunosc numele și planurile și care devin poporul lui, și aceștia sunt una în Isus mulțumită numelui divin.

16. Rugăciunea Domnului (rugăciunea citată în paragrafele precedente este din Evanghelia după Ioan, capitolul 17) scoate în relief tot ceea ce ne este indispensabil să știm. Nimic nu este mai dulce și mai prețios decât a trăi cunoscându-i pe marele Dăruitor al oricărei vieți și pe Fiul său preaiubit, prin care dăruiește viață muritorilor. Paginile următoare prezintă cercetarea acestei cunoașteri. Chiar dacă lumea își concentrează ura asupra noastră, pentru că perseverăm pe această cale, știm că această cunoaștere ne va aduce ceva ce lumea nu va putea dăruia niciodată: “Viața veșnică”.

1 Ce problemă trebuia să fie rezolvată imediat? De ce trebuia ea să fie rezolvată în mod favorabil?

2, 3 Ce grup special de oameni a celebrat paștele în anul 33 după Hristos și în ce loc?

4 Ce a învins Învățătorul lor? Cum? Cine a fost încurajat de acest lucru?

5 De ce Tatăl lui i-a dat puteri “asupra tuturor creaturilor”?

6 După Fiul lui Dumnezeu, ce trebuie să facem pentru a dobândi viața veșnică?

7 Ce i-a spus el Tatălui său și ce a cerut el?

8 Pentru care fapt remarcabil este Isus comparat cu Moise?

9 În ce măsură cunoștea el numele lui Dumnezeu? Ce semnifică propriul său nume?

10 Pentru cine s-a rugat el? Ce a cerut el?

11 Ce Scripturi avea el? Ce nume scoteau ele în relief?

12 Ce au primit ucenicii de la Isus? De către cine au fost ei urâți? De ce?

13 După rugăciunea lui Isus, prin ce urmau ei să fie sfințiți?

14 Ce condiție dorea pentru ei Învățătorul în rugăciunea sa? În ce sens?

15 Isus a venit pentru a le descoperi ce anume? În care scop?

16 Ce cercetare vom urma noi cu perseverență, în pofida urii înverșunate pe care ne-a arătat-o lumea?

Capitolul II

Autorul vieții

1. Viața a existat din totdeauna în univers, căci Dumnezeu a fost din totdeauna. Trecutul său e la fel de etern ca viitorul său, astfel că pentru el timpul măsurat de ceasurile noastre nu contează. Profetul Moise, inspirat, s-a rugat astfel: “Doamne! Tu ai fost pentru noi un refugiu, din generație în generație. Înainte ca munții să se fi născut și înainte ca Tu să fi creat pământul și lumea, din veșnicie în veșnicie Tu ești Dumnezeu.” (Psalmul 90:1,2). Atotputernicul n-a avut început și nu va avea sfârșit. El contrazice pe oricine ar încerca să dovedească că a existat un Dumnezeu înaintea lui. Celor cărora li s-a descoperit el le declară: “Voi sunteți martorii Mei, spune Iehova, și slujitorul pe care l-am ales pentru ca voi să recunoașteți și să credeți și ca voi să înțelegeți că Eu sunt. Înaintea Mea nici un Dumnezeu nu a existat, și nici nu va fi nici unul după Mine. Eu sunt Iehova și nu există

alt salvator decât Mine.” (Isaia 43:10,11). Ar fi zadarnic să întrebăm: “Cine l-a creat pe Dumnezeu?” Ar însemna să-i ofensăm divinitatea. El este singurul creator, și nu o creatură. Veșnicia trecutului său dovedește că el este singurul Dumnezeu adevărat. Biblia spune: “Dar Cel Veșnic este adevăratul Dumnezeu; El este un Dumnezeu viu și un Împărat veșnic.” - Ieremia 10:10.

2. Multe spirite au mari dificultăți în a înțelege că Iehova nu a avut început, că a avut o existență veșnică înainte chiar de crearea omului. Dar este acest lucru imposibil? Ce putem spune despre timp și spațiu? Când a început cel dintâi și când a început cel de-al doilea? În matematică se acceptă infinitul; și nu ar trebui să fie mai dificilă admiterea existenței nelimitate a lui Dumnezeu, în trecut ca și în viitor, decât admiterea nelimitării timpului și a spațiului. Putem avea o idee despre trecutul etern al lui Dumnezeu amintindu-ne că în 1919, când telescopul de pe muntele Wilson, din California, era cel mai puternic din lume, având un diametru de 2,50 metri, oamenii cercetau spațiul până la o distanță de cinci sute de milioane de ani-lumină. Asta reprezintă distanța pe care o parcurge lumina în cinci sute de milioane de ani solari. Iehova exista înainte de această lungă perioadă. Dar nu acolo a început existența sa, chiar dacă am calcula durata sa bazându-ne pe partea din creație descoperită până în acea zi. Astăzi dispunem de un telescop cu un diametru de 5 metri, instalat pe muntele Palomar, în California. Datorită lui putem penetra spațiul până la o distanță dublă și putem explora o porțiune din univers de opt ori mai vastă decât cea care a fost descoperită prin telescopul de pe muntele Wilson. Dacă e să îi credem pe savanții care profesază relativitatea, universul este în curs de desfășurare, chiar de explozie. După această teorie admisă, universul pe care noi îl cunoaștem a început să se dezvolte în urmă cu un miliard opt sute de milioane de ani, plecând de la o singură masă de materii foarte dense care fuseseră create. Chiar dacă acceptăm această teorie, adevăratul Dumnezeu veșnic exista în mod necesar înaintea acestui astronomic număr de ani. Și acum, încotro se îndreaptă universul în expansiunea sa, dacă e adevărat că se extinde? Desigur către alte regiuni ale spațiului, a cărui imensitate este în întregime supusă puterii creatoare a lui Iehova.

3. Ridicați ochii în sus, spune Atotputernicul, și priviți, cu sau fără telescop, toate aceste minuni cerești. Nu sunt ele dovezi vizibile ale existenței unui Creator invizibil care este Dumnezeu, din veșnicie? Astfel, oamenii nu au nici o scuză pentru a pune la îndoială existența și divinitatea sa. “Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu este descoperit printre ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. Înșușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și divinitatea Lui se văd lămurit, de la crearea lumii, fiind înțelese de minte, prin lucrurile făcute de El, așa că nu se pot dezvinovăți.” (Romani 1:19,20) În fața acestor dovezi vizibile, doar un îngâmfat va spune în sine sa: “Nu există Dumnezeu.” Toate aceste minunății revelează existența unui Creator, al cărui nume este Iehova. Înșuși acest nume afirmă calitatea sa de Creator, căci el înseamnă “Cel care dă ființă”. Prin profetul său, adevăratul Dumnezeu viu le vorbește astfel celor care se închină icoanelor, care își fac reprezentări ale creațiilor sale sau ale imaginației lor și care îngenunchează în fața lor pentru a le face un cult sau pentru a adora ceea ce consideră ei că reprezintă ele:

4. ”Nu știți? N-ați auzit? Nu vi s-a făcut cunoscut de la început? Nu v-ați gândit niciodată la întemeierea pământului? El șade deasupra cercului pământului și locuitorii lui sunt ca niște lăcuste înaintea Lui; El întinde cerurile ca un văl subțire și le lățește ca un cort, ca să locuiască în el. Cu cine mă veți asemăna, ca să fiu deopotrivă cu El?, zice Cel Sfânt. Ridicați-vă ochii și priviți! Cine a creat aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în șir, oștirea lor? El le cheamă pe toate pe nume; așa de mare e puterea și tăria Lui, că una nu lipsește. Nu știi? N-ai auzit? Dumnezeul Cel Veșnic, Domnul, Creatorul marginilor pământului, El nu obosește, nici nu ostenește; priceperea Lui nu poate fi pătrunsă. El dă tărie celui obosit și mărește puterea celui ce cade în leșin.” - Isaia 40:21,22,25,26,28,29.

5. Din totdeauna Iehova, Creatorul viu, este unica sursă de viață. Viața n-a țâșnit spontan din materia brută. Este scris: “Cu Tine este izvorul vieții.” (Psalmi 36:10) Pentru că Dumnezeu are un trecut veșnic și pentru că nenumăratele astre pe care le-a răspândit în imensitate nu și-au încetat niciodată funcțiunile de la crearea lor, putem înțelege cum Atotputernicul a putut crea omul și cum l-a putut menține mereu în viață, în perfecțiune, reînnoindu-i continuu forțele.

6. Locuința care se potrivește omului este pământul din care el a ieșit. Biblia spune: “Omul dintâi este din pământ, făcut din țărână.” (1Corinteni 15:47) Planeta noastră a fost creată pentru a exista la infinit. Arătând diferența dintre generațiile omenești și pământul care își urmează invariabil

curse lui în jurul soarelui, profetul inspirat a scris: “O generație trece, alta vine și pământul rămâne veșnic în picioare. Soarele răsare, soarele apune și aleargă spre locul de unde răsare din nou.” (Eclesiastul 1:4,5) Iehova a creat pământul veșnic pentru ca el să fie locuit pentru totdeauna de specia umană. El a spus: “Eu sunt Cel care am făcut pământul și am creat pe om pe el; Eu, cu mâinile mele, am întins cerurile și am așezat toată oștirea lor. Căci așa vorbește Domnul, care a creat cerurile, Însuși Dumnezeu, care a întocmit pământul, l-a făcut și l-a întărit, l-a creat nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit: «Eu sunt Domnul, și nu este altul!»” (Isaia 45:12,18) De la alcătuirea primului om, pământul nu a fost depopulat și nu va fi niciodată.

7. Omenirea are nevoie de viață veșnică perfectă. Fiecare știe că de aproximativ șase mii de ani toate generațiile mor în mod succesiv. Știind că Dumnezeu promite oamenilor viața veșnică în fericire, nu putem decât zâmbi atunci când citim următoarea declarație făcută la Washington de către Oficiul Național al Statisticilor Demografice: “Durata medie de viață în această țară (SUA) a crescut de la 66,8 ani în 1947 la 67,2 ani în 1948... Ea era în 1900 de 49,2 ani. Longevitatea medie a crescut, deci, cu optsprezece ani într-o jumătate de secol. Din 1940, scăderea mortalității infantile s-a accentuat mai ales printre copiii de la 1 la 4 ani.” (După *New York Times* din 16 februarie 1950) Iată ce se spune că au realizat medicina și economia socială pentru Statele Unite, una din țările cele mai progresiste din lume, în timp ce, fără ajutorul terapiei actuale, Noe, constructorul arcei, care a trăit înainte și după potop, s-a stins la vârsta de 950 de ani. Metusala, bunicul său, a murit la vârsta de 969 de ani, în anul potopului - Geneza 9:29; 5:27.

8. Omul nu poate cere științei să-l pregătească să trăiască veșnic. Observați sfârșitul inevitabil al celor care, mulțumită ei, au atins o vârstă net superioară mediei! Știința modernă nu conduce la viața veșnică. Ea duce mai degrabă la moarte. Ce altceva să credem despre progresul războiului bacteriologic, despre inventarea bombelor atomice, despre faimoasa bombă “H” și despre alte mașini distrugătoare! Știința, când apără puritatea scopurilor sale, se contrazice, deoarece ea favorizează proiectele acestei lumi. Ea nu este, deci, izvorul în care trebuie căutat pentru a dobândi viața veșnică. Avertismentul de mai jos, dat unui credincios slujitor al Domnului din secolul unu, nu și-a pierdut nimic din valoare: “Timotei! păzește-te de a te încredința; ferește-te de vorbele goale și de împotririile științei pe nedrept numită astfel, pe care unii, mărturisind-o, n-au nimerit ținta cu privire la credință.” - 1 Timotei 6:20,21.

9. Toate descoperirile făcute de către știința modernă, atât în întinderea cerească, cât și pe pământ sau în domeniul atomic, dovedesc că universul a fost creat de către un savant a cărui știință este de necuprins. Iehova este acest mare Creator. Adevărul exprimat de Fiul său Isus Christos, a cărui înțelepciune era desăvârșită, rămâne: cunoașterea Tatălui ceresc, “singurul Dumnezeu adevărat”, va aduce viața veșnică oamenilor muritori. În calitate de Tată, Iehova este Dătătorul de viață. Știința acestui arhitect al universului este infinită. El are știința și puterea de a crea și de a recrea viața prin înviere, de a o înnoi și de a o păstra pentru totdeauna. Unica noastră speranță este în Dumnezeu, care oferă oamenilor viața eternă. Această viață fără sfârșit ne este acordată prin Isus Christos, cel pe care el l-a trimis aici și pe care și noi trebuie să-l cunoaștem.

10. Aveți ocazia să obțineți viața veșnică în lumea nouă și dreaptă a păcii și a fericirii. Dar un dușman vrea să vă interzică accesul în ea. Trebuie să fiți avertizați în privința lui.

1 De ce viața a existat din totdeauna în univers?

2 Ce ne ajută să înțelegem că Dumnezeu nu are început?

3 Care sunt dovezile vizibile ale existenței unui Creator și ale divinității sale?

4 Ce cuvinte a adresat Dumnezeu adoratorilor de icoane sau de imagini?

5 Cine este izvorul vieții omenești? Cât timp poate dura aceasta?

6 Unde a fost creat omul pentru a trăi veșnic? De ce în acel loc?

7 Cum promisiunile de viață făcute de către Dumnezeu arată în adevărata lor lumină posibilitățile științei moderne?

8 De ce nu trebuie să cucerim în primul rând știința modernă?

9 Ce adevăr rămâne neschimbat privitor la cea mai prețioasă dintre cunoașteri?

10 Ce ocazie aveți voi? Împotriva cui trebuie să fiți puși în gardă?

Capitolul III

Apare dușmanul vieții

1. Omul a fost creat pentru a trăi veșnic pe pământ. De aceea Iehova a dat primului om perfecțiunea și l-a pus într-o grădină terestră de asemenea perfectă. Această grădină sau paradis era situată în “Eden”. Biblia spune: “Și Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață și omul a devenit un suflet viu. Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit; și a pus acolo pe omul pe care-l întocmise. Domnul Dumnezeu a făcut să crească din pământ tot felul de pomi, plăcuți la vedere și buni de mâncare, și pomul vieții în mijlocul grădinii, și pomul cunoștinței binelui și răului. Un fluviu ieșea din Eden și uda grădina; și de acolo se împărțea și se făcea patru râuri.” - Geneza 2:7-10.

2. Când Dumnezeu a creat primul om, din care ne tragem cu toții, el l-a făcut perfect, adică nici unul din organele și nici una din calitățile proprii omului nu-i lipsea. Pentru a arăta cât de mult se depărtase de Creatorul desăvârșit omenirea după douăzeci și cinci de secole de la crearea lui Adam, profetul Moise, vorbind despre Atotputernicul, a spus: “El este stânca, lucrările Lui sunt desăvârșite, căci toate căile Lui sunt drepte; El este un Dumnezeu credincios și fără nedreptate, El este drept și curat. Ei s-au stricat; netrebnicia copiilor lui este rușinea lor. Neam îndărătnic și stricat!” (Deuteronomul 32:4,5) Acest text îi condamnă ca mincinoși pe cei ce spun că materia este rea în ea însăși și că orice existență în corpuri omenești este mizerabilă și coruptă. Prin afirmații de acest fel, judecăm premisele omenirii după propriul nostru stadiu de decădere. Dumnezeu nu a dat un astfel de început speciei omenești. După ce a pregătit pământul pentru ca el să fie locuința veșnică a omului și după ce l-a pus acolo pe om, el nu a spus că pământul era rău. Dimpotrivă, Biblia spune: “Și Dumnezeu a văzut tot ceea ce făcuse; și iată că erau foarte bune.” (Geneza 1:31) Doar o operă perfectă era demnă de un Dumnezeu perfect a cărui știință este de necuprins.

3. Peștii, păsările și animalele au fost create înaintea omului. Iehova le-a făcut suflete animale. Este scris: “Și Dumnezeu a zis: «Să mișune apele de viețuitoare și să zboare păsări deasupra pământului, pe întinderea cerului». Și Dumnezeu a creat animalele cele mari și toate viețuitoarele care se mișcă și de care mișună apele, după speciile lor; a făcut și orice pasăre înaripată după specia ei. Dumnezeu a văzut că erau bune. Și Dumnezeu a zis: «Să dea pământul viețuitoare după specia lor, vite, reptile și animale sălbatice ale pământului, după specia lor». Și așa a fost. Și Dumnezeu a creat pe om după chipul Său, l-a creat după chipul lui Dumnezeu; i-a creat de sex masculin și de sex feminin. Și Dumnezeu a zis: «Iată că v-am dat orice plantă care produce sămânță și care este pe fața întregului pământ și orice pom care are în el rod cu sămânță: aceasta să fie hrana voastră. Și tuturor animalelor pământului, tuturor păsărilor cerului și tuturor vietăților care se mișcă pe pământ, care au un suflet viu, le-am dat ca hrană toată iarba verde.» Și așa a fost.” - Geneza 1:20,21,24,27,29,30*.

* Vedeți și traducerea Septuaginta (notele marginale) publicată de S. Bagster and Sons Ltd., Londra. Textul din *The Emphasised Bible* de J.-B. Rotherdam este de asemenea redat ca mai sus. Vedeți și în versiunea King James a Bibliei variantele marginale ale Genezei 1:20,30, care aplică de asemenea expresia de “suflet viu” animalelor, exact ca în textul original ebraic.

4. Iehova Dumnezeu nu a dat primului om sufletul transmigrat al unui pește, al unei păsări ori al unui patruped mort. Faptul că Dumnezeu a făcut fiecare creatură “după specia sa” exclude orice transmigrare a sufletelor. Acestea nu se amestecă, ci specia lor rămâne neschimbată. Omul care domină peste animale nu se va coborî până la ele, iar ele nu se vor ridica până la el. Fiecare specie este fixată prin legi divine de neclintit. Dumnezeu nu a pus în om un suflet invizibil care până atunci zbura în spațiu ca un fluture. (Pentru păgânii greci, această insectă simboliza sufletul uman.) Adevărul este că Adam era sufletul. Iată ce spun Scripturile: “Și Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul A DEVENIT un suflet viu.”

(Geneza 2:7) Omul care există, care are conștiință de sine, este un suflet. El nu are un suflet separat și distinct de corpul său. La fel ca animalele, omul viu este un suflet viu.

5. În loc de a-l sorti de la început pe Adam unei existențe pline de mizerii și de suferințe inevitabile, ca aceea pe care o trăiește omenirea astăzi, Dumnezeu l-a pus în paradis, în "Eden". Acest cuvânt înseamnă "plăcere" sau "desfătare". Dintr-o parte a corpului omului, Iehova a modelat o femeie. Acest suflet uman perfect avea privilegiul de a împărți cu Adam desfătările și plăcerile din Eden. În acest loc plăcut, primii doi oameni ar fi putut trăi pentru totdeauna într-o fericire absolută, înconjurați de toți copiii lor. Și, departe de a-i amenința cu o pedeapsă dacă se vor înmulți, Creatorul le-a dat binecuvântarea sa părintească, pe care Biblia o redă în acești termeni: "Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: Fiți roditori, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ." - Geneza 1:28.

6. Ceea ce este spus mai sus respinge minciuna religioasă după care Dumnezeu nu a fost capabil să pună pe pământ decât creaturi mizerabile și imperfecte, că lumea fizică este un simplu rezultat al evoluției nefericite, că cel mai bun lucru de făcut este de a încerca să evadăm din ea pentru totdeauna și că ar fi penibil să înviem în lumea nouă pentru a trăi pe planeta noastră. Iehova condamnă imperfecțiunea cărnii. De aceea el va popula noul pământ cu oameni inocenți și desăvârșiți și va izgoni păcătoșii și răul. Vom vedea cum.

7. Viața veșnică nu depinde de pretinsa nemurire a sufletului. Ea depinde de supunerea desăvârșită față de Dumnezeu care singur poate da tot ce trebuie pentru a întreține la infinit, pe pământ, viața omului. Acesta este un suflet muritor. Acest adevăr a fost descoperit lui Adam, de către Creator, care i-a dat avertismentul următor: "Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit." (Geneza 2:16,17) Cel Prea Înalt nu l-a sortit morții pe omul desăvârșit, ci i-a dat ocazia să trăiască pentru totdeauna, în starea de om perfect, în paradisul Edenului. Doar în caz de nesupunere omul va fi pedepsit cu moarte și, odată sentința executată, va înceta să mai fie un suflet viu. Următoarea lege divină, promulgată treizeci și patru de secole mai târziu, confirmă acest adevăr: "Sufletul care păcătuiește, acela va muri." (Ezechiel 18:4,20) Atotputernicul nu a promis că omul va merge în cer după ce și-a dovedit supunerea. Legile științifice ale lui Iehova interzic o asemenea gândire. Ele spun: "Omul dintâi, Adam, a fost făcut un suflet viu... Omul dintâi este din pământ, făcut din țărână... Nu pot sângele și carnea să moștenească împărăția lui Dumnezeu, nici putrezirea să moștenească neputrezirea." (1Corinteni 15:45,47,50) Moartea omului ca suflet nu îi va deschide poarta cerurilor, schimbând condamnarea pentru nesupunere în cea mai slăvită dintre binecuvântări. Sufletul omenesc nu va supraviețui morții corpului și nu se va putea duce într-un loc al chinurilor invizibil. Moartea ar însemna distrugerea, sfârșitul existenței ca suflet. - Psalmul 90:3.

8. Prevăzând tot ceea ce era necesar vieții veșnice a omului în paradisul Edenului și avertizându-l de gravele urmări ale nesupunerii, Iehova și-a arătat dorința sa de a vedea omenirea trăind. Atunci cine a incitat, în Eden, cuplul perfect să se răzvrătească împotriva Prietenului ceresc care i-a dat viață, atrăgând astfel pedeapsa cu moartea? Un dușman al vieții apăruse în paradis. Acesta nu a fost un șarpe, umila creatură care a împins-o pe Eva să mănânce fructul oprit din arborele cunoștinței binelui și răului, ci un heruvim care, servindu-se de șarpe, l-a făcut pe acesta să rostească cuvinte seducătoare. Prezentându-se ca un înger de lumină, el a promis lui Adam și Evei înțelepciunea și nemurirea dumnezeilor, cu condiția de a urma calea pe care le-o sugera. În realitate el îi ducea la moarte, făcându-i să-și atragă condamnarea divină. Iată ce spun Scripturile: "Atunci șarpele a zis femeii: «Hotărât că nu veți muri; dar Dumnezeu știe că, în ziua în care veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.»" (Geneza 3:4,5) El a negat, deci, că ei erau suflete muritoare și le-a oferit viața divină. Împingându-i pe Adam și Eva pe calea răzvrătirii, al cărui capăt era moartea, el i-a ucis, de fapt, pe ei și pe toți urmașii lor. Contrazicând legea strictă și clară a lui Dumnezeu, el s-a dovedit a fi un mincinos.

9. Cartea Genezei nu îl identifică pe acest criminal, dar Isus îl face cunoscut. Adresându-se adversarilor săi religioși care îi doreau moartea, el spune: "Voi aveți de tată pe Diavolul și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș și n-a stat în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale sale, căci este mincinos și tatăl minciunii." (Ioan 8:44) "Diavol" înseamnă exact "calomniator, fals acuzator"; această definiție se

potrivește cu numele de mincinos și de inventator de minciuni pe care i l-a dat Isus. Diavolul l-a făcut mincinos pe Dumnezeu, pentru a o înșela pe femeie și pentru a încălca dreapta lege divină. Aceeași creatură nedreaptă care l-a ispitit pe Isus în pustie, unde Învățătorul l-a numit prin unul din numele lui spunând: “Pleacă Satan! Căci este scris: Domnului Dumnezeului tău să te închini.” (Matei 4:10) “Satan” înseamnă “opozant, adversar”. Acest nume i se potrivește, pentru că el a fost primul care i s-a opus lui Dumnezeu.

10. Cine l-a creat pe Satan Diavolul? Desigur nu Iehova, pentru că el nu putea face o creatură care i se opune, și nici nu putea crea minciuna. Un fiu spiritual al lui Dumnezeu s-a făcut Satan Diavolul, după ce Cel Prea Înalt l-a pus în Eden. Biblia spune că atunci când Creatorul a pus bazele pământului îngerii se uitau la el și “atunci când stelele dimineții izbucneau împreună în cântări de bucurie și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie.” (Iov 38:7) El a dat grădina Edenului unuia din acești fii spirituali și l-a însărcinat să slujească țelurile divine privitoare la omenire. Multă vreme după ce acest heruvim s-a transformat în Satan, regele Tyrului a devenit slujitorul și ambasadorul său. Adresându-se Diavolului prin mijlocirea acestui suveran, Dumnezeu arată cum acest heruvim a pornit pe calea răului: “Așa vorbește Stăpânul Iehova: «Tu aveai pecetea perfecțiunii, plin de înțelepciune și perfect în frumusețe. Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu, și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe: cu sardiu, cu topaz, cu diamant, cu crisolit, cu onix, cu iaspis, cu safir, cu rubin, cu smarald și cu aur; tamburele și flautele erau în slujba ta, pregătite pentru ziua când ai fost creat. Erai un heruvim ocrotitor, te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu și umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare. Ai fost un desăvârșit în căile tale, din ziua când ai fost creat, până în ziua când s-a găsit nedreptatea în tine. [i s-a îngâmflat inima din cauza frumuseții tale, și ai stricat înțelepciunea din pricina splendorii tale.” (Ezechiel 28:12-15,17)

11. Iată cine explică cum păcatul, sau nedreptatea, și-a făcut apariția în univers. Acest heruvim era perfect de la crearea sa. Înaintea lui nu existau răul și atracția răului. În acest caz, cum a putut lua naștere ideea de a face rău într-o creatură perfectă, în sânul unui univers pur de orice păcat? Ispita de a deveni Satan Diavolul nu a venit din afară, ci din străfundul său. Iacov, unul dintre cei care au scris Biblia, descrie acest lucru în termenii următori: “Nimeni, când este ispitit, să nu zică: «Sunt ispitit de Dumnezeu», căci Dumnezeu nu poate fi ispitit de rele și El Însuși nu ispitește pe nimeni. Ci fiecare este ispitit când este atras și ademenit de pofta lui însuși. Apoi pofta, când a conceput, dă naștere păcatului; și păcatul, odată făptuit, aduce moartea.” - Iacov 1:13-15.

12. Heruvimul uns pentru a fi protectorul Edenului primise o misiune pură: cu privire la om, el trebuia să servească suveranitatea divină pe pământ. Deci nu era deloc vorba de o ispitire în a face rău, ci de o ocazie de a face dovada iubirii față de Dumnezeu și față de om și de a face ca suveranitatea lui Iehova să fie respectată pe planeta noastră. Dar lui i se prezenta și o altă ocazie, aceea de a abuza de favoarea divină care îi dădea putere și influență. El a văzut că, dacă ar acapara-o, ar atrage asupra sa slăvirea rasei umane cu care Adam și Eva urmau să umple pământul, după porunca lui Iehova. El putea lua Celui Prea Înalt chiar locul de suveran și de Dumnezeu al omenirii. O asemenea dorință a luat naștere în inima lui. A cunoscut ispita când, împins de egoism, a fost atras și ademenit de propria sa poftă. El a hrănit această poftă, i-a cedat, aceasta a conceput și a născut păcatul, cel al răzvrătirii contra divinității și suveranității lui Iehova. Prin acest păcat a devenit “Satan”. Apostolul Pavel ne dă o idee despre felul în care orgoliul l-a făcut să cadă pe heruvim, când ne pune în gardă împotriva numirii unor noi veniți în funcții importante din adunare. El spune: “Să nu fie întors la Dumnezeu de curând, ca nu cumva, umflat de mândrie, să cadă în vina Diavolului.” - 1Timotei 3:6.

13. Fiind perfecți, Adam și Eva ar fi putut rezista ispitei pe care Satan a pus-o în calea lor. Isus, om desăvârșit, a dovedit că o asemenea rezistență este posibilă. Pentru aceasta ar fi trebuit să se supună cu credință lui Iehova, Stăpânul universului, și să se opună celui care îi împingea la răzvrătire. Este scris: “Supuneți-vă deci lui Dumnezeu. Împotriviți-vă Diavolului și el va fugi de la voi.” (Iacov 4:7) Cedând cu bună știință ispitei lui Satan, primul cuplu a trecut de partea acestuia. A luat parte la revolta acestuia împotriva suveranității lui Dumnezeu și a fost aservit lui. Biblia spune: “Cine practică păcatul este de la Diavolul, căci Diavolul păcătuiește de la început. Fiul lui Dumnezeu s-a arătat ca să nimicească lucrările Diavolului.” (1 Ioan 3:8) Satan fiind primul care a păcătuat, toți cei ce comit păcat îl imită, după exemplul copilului care se modelează după tatăl său. Nu Dumnezeu îi creează pe păcătoși, ci Diavolul.

14. “Păcatul, fiind înfăptuit, produce moartea.” Introducând păcatul și incitând alte fapte desăvârșite ale lui Dumnezeu să păcătuiască, Satan a răspândit moartea în univers. Dușmanul vieții își făcuse apariția. Primele sale victime au fost oamenii.

- 1 Omul a fost creat pentru a trăi cât timp? Ce a primit el la început?
- 2 Cum dovedim că este fals să spui că orice viață, într-un corp fizic, este rea în ea însăși?
- 3 Ce spune Dumnezeu despre animalele care au fost create înaintea omului?
- 4 De ce nu are omul un suflet transmigrat?
- 5 Cum se dovedește că omul nu a fost sortit unei existențe mizerabile?
- 6 Ce minciună religioasă este respinsă și ce condiții de viață pământească va crea Dumnezeu în lumea cea nouă?
- 7 De ce viața veșnică a omului nu depinde de pretinsul său suflet nemuritor?
- 8 Cine i-a incitat pe bărbat și pe femeie să se expună pedepsei cu moartea?
- 9 Pe cine a denunțat Isus ca ucigaș al omenirii?
- 10 Cine l-a făcut pe Satan Diavolul? Ce profeție descoperă aceasta?
- 11 Cum a putut lua naștere ideea răului într-o ființă perfectă, în sânul unui univers pur, lipsit de orice păcat?
- 12 Cum s-a petrecut aceasta în cazul heruvimului uns pentru a păzi?
- 13, 14 (a) Cum ar fi putut Adam și Eva să reziste ispitei? (b) Ce a produs Satan? Ce a răspândit el în univers?

Capitolul IV

Făgăduințele divine de binecuvântare

1. Atentatul lui Satan împotriva suveranității lui Iehova a atras blesteme asupra sa și asupra omenirii. Atotputernicul nu l-a alungat din ceruri, și nici nu a creat, sub conducerea lui Satan, un loc subteran sau “iad” pentru a tortura în el sufletele prin foc. Acest fapt explică cum marele adversar al lui Dumnezeu a putut să corupă mulți îngeri, să-i transforme în demoni și să devină șeful lor. - Matei 12:24.

2. Cartea biblică ce poartă numele lui Iov arată că în timpul acestuia, deci după douăzeci și patru de secole de la revolta din Eden, Satan era tot deasupra pământului. Într-adevăr, această lucrare inspirată, alcătuită fără îndoială de către Moise, un contemporan, ne spune că Diavolul avea acces liber la curtea cerească, pe lângă sfinții îngeri. Ea relatează următorul fapt, care respinge noțiunea unui Spirit rebel izgonit într-un iad subteran: “Fiii lui Dumnezeu au venit într-o zi să se prezinte înaintea lui Iehova. Și a venit și Satan printre ei. Și Iehova a zis Satanei: De unde vii? - De la cuturearea pământului și de la plimbarea pe care am făcut-o pe el. Iehova a zis Satanei: Ai văzut pe slujitorul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om integru și drept, care se teme de Dumnezeu și se abate de la rău.” Anticul Șarpe, amintindu-și de succesul său în Eden, a răspuns printr-o provocare. Să i se permită să-l ispitească pe Iov. Spunea că e atât de puternic, încât îl va putea întoarce împotriva Celui Prea Înalt, dovedind astfel că acest om îl slujea pe Dumnezeu din interes.

3. Satan l-a lipsit pe Iov de copiii săi și l-a adus la o sărăcie totală, dar nu l-a putut face să atenteze la suveranitatea divină. Departate de a recunoaște că este învins, el a apărut din nou înaintea Atotputernicului pentru a-i cere puteri mai mari asupra lui Iov. (El nu era deci izgonit din cer.) “Piele pentru piele! Omul dă tot ce are pentru viața lui. Dar ia întinde-[i mâna și atinge-Te de oasele lui și de carnea lui, și sunt încredințat că Te va blestema în față.” Domnul a zis Satanei: «Iată, este în mâna ta: numai cruță-i viața».” (Iov 1:1 la 2:6) Această restricție adusă libertății de acțiune a Diavolului arată că el deține puterea morții. Nu a ucis el pe cei zece copii ai lui Iov? Cu multă vreme înainte, el l-a ațâțat pe Cain să-l omoare pe Abel. Biblia spune: “Nu cum a fost Cain, care era de la Cel Rău și a ucis pe fratele său. Și pentru ce l-a ucis? Pentru că faptele lui erau rele, iar ale

fratelui său erau drepte.” (1 Ioan 3:12) Iov a fost încercat în privința suveranității pe care Iehova o exercită în univers. Satan nu a putut clinti credințioșia acestui om drept.

4. Ultima carte a Bibliei, Descoperirea sau Apocalipsa, a fost scrisă după șaiszeci și doi de ani de la moartea, învierea și urcarea la cer a lui Isus. Această lucrare arată că Satana nu va fi alungat din cer și marginalizat în vecinătatea pământului decât după ce în ceruri va fi stabilită împărăția condusă de Fiul lui Dumnezeu. Descriind nașterea acestui guvern ceresc, Apocalipsa prezice ceea ce se va întâmpla în acel moment în sferele cerești după cum urmează: “Și în cer s-a făcut un război; Mihail și îngerii lui se războiau cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satan, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui. Și am auzit în cer un glas puternic, care zicea: «Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Său, pentru că acuzatorul fraților noștri, care zi și noapte îi acuza înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos. De aceea, bucurați-vă, ceruri și voi care locuiți în ele! Vai de voi, pământ și mare! Căci Diavolul s-a coborât la voi cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțin timp.»” - Apocalipsa 12:7-13.

5. Acest pasaj și povestea lui Iov îl dezvăluie pe cel care este la originea tuturor acestor rele de care suferă omenirea și care se înmulțesc de la Primul Război mondial. Devine de asemenea foarte simplu motivul pentru care Dumnezeu lasă să prospere neliniștea pe pământ de la răzvrătirea lui Satan. Copleșindu-i pe oameni cu nenorociri, Diavolul vrea, ca în cazul lui Iov, să-i umple de amărăciune, chiar pe aceia cu inima dreaptă și care se tem de Dumnezeu, și să-i îndemne la revoltă împotriva Creatorului și dreptului Suveran. De la inaugurarea guvernării răului, problema care se pune este suveranitatea pe care Cel Prea Înalt o exercită în univers. De aceea Dumnezeu dă destule prilejuri Diavolului pe pământ, și chiar i-a permis accesul în ceruri, pentru ca această creatură răufăcătoare să-și dovedească, așa cum pretinde, capacitatea de a ridica tot ceea ce trăiește împotriva Suveranului universului. Doar acordându-i lui Satan mult timp și un câmp de acțiune atât de larg această problemă poate fi tranșată pentru eternitate.

6. Experiența pe care o face omenirea este dură. Dar rigoarea este imputabilă lui Satan. Iehova a fost foarte milostiv, căci, lăsându-i să trăiască pe păcătoși, el ajută la îndeplinirea marelui său țel constând în salvarea celor care vor dobândi viața veșnică în lumea nouă și dreaptă. Din cauza păcatului lor, el ar fi putut, rămânând drept, să-i nimicească pe loc pe Adam și Eva, fără a-i lăsa să aducă pe lume copii. În acest caz, noi nu ne-am fi născut și n-am fi avut niciodată ocazia să auzim vorbindu-se despre singurul Dumnezeu adevărat și despre Isus Christos. Cunoașterea lor aduce viața veșnică. Dar Satan ridicase o problemă care-l privea pe Dumnezeu și afecta universul. Nimicirea imediată a acestui rebel nu ar fi rezolvat această problemă în așa fel încât să mulțumească toate ființele. În timpul când Dumnezeu rosti sentința împotriva lui Satan, a lui Adam și a Evei, Iehova a promis că o va rezolva la vremea fixată de el.

7. Iehova, Judecătorul suprem, adresându-se lui Satan, care se servise de șarpe pentru a o înșela pe Eva și pentru a o face să comită un păcat care va atrage moartea, îi spune: “Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat ești între toate vitele și între toate fiarele de pe câmp; în toate zilele vieții tale să te târăști pe pânțe și să mănânci țărână. Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul.” (Geneza 3:14, 15) Acest limbaj era, desigur, simbolic și ascundea un mister pe care Atotputernicul l-a revelat după patru mii de ani. Femeia în chestiune nu era Eva, nici vreuna dintre fiicele sale, ci sfânta organizație universală a lui Dumnezeu, de care Iehova s-a servit ca de o mamă pentru a da naștere Sămânței promise (Galateni 4:26-31) Sămânța a fost în primul rând Fiul pe care Dumnezeu l-a trimis din organizația sa cerească pe pământ pentru a deveni om și pentru a se supune, în lumea lui Satan, marii încercări la care va fi supusă credințioșia sa față de organizația universală a lui Iehova. În această încercare, care va consta în tot ceea ce Satan îl va face să sufere, Sămânța trebuie să dovedească faptul că Atotputernicul este Suveranul universului, rămânând credincioasă chiar și când va fi rănită la călcâi, adică până la moarte. Împlinirea sentinței divine privitoare la Satan, “vechiul șarpe”, se exprimă prin nimicirea sa, precum și a seminței lui rele, în ceruri și pe pământ. Capul său, asemănător celui al șarpelui, va fi strivit de către călcâiul Sămânței “femeii” lui Dumnezeu.

8. Până atunci, păcatul va fi tolerat. Credincioșii care timp de 4.000 de ani au așteptat Sămânța și cei care au devenit ucenicii ei trebuia - și trebuie încă - să fie încercați de rău, pentru a dovedi personal, într-o anumită măsură, că Iehova este Stăpânul creației întregi, inclusiv a planetei noastre. Dar un lucru este sigur: universul va fi purificat de orice păcat. Moartea și învierea lui Isus Christos, Sămânța garantează această purificare, care se va îndeplini în curând. Ele asigură de asemenea eliberarea tuturor celor care devin copii ai lui Dumnezeu și frați ai lui Christos. Este scris: “Astfel, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El a luat parte la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel care are puterea morții, adică pe Diavolul, și să elibereze pe toți aceia care, prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor.” (Evrei, 2:14,15) “Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările Diavolului.” (1 Ioan 3:8) Dumnezeu are o mare răbdare permițând răul, în scopul de a rezolva problema pentru totdeauna, și noi suntem asigurați că răbdarea lui contribuie la salvarea noastră veșnică.

9. Condamnându-i pe Adam și Eva, Dumnezeu a promis femeii că nu va fi dată morții imediat, ci că, sub dominația soțului ei, va da naștere la numeroși copii. Din cauza greșelii lui Adam, Iehova a blestemat pământul care se întindea în afara Edenului și a adăugat: “În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce.” (Geneza 3:16-19) Condamnarea divină nu menționa chinuri veșnice într-un iad de foc și de pucioasă. O asemenea sentință ar fi sugerat implicit că condamnații ar avea viață veșnică. Or, neschimbătoarea lege divină trebuia să se aplice: “În ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.” (Geneza 2:17) De altfel tocmai pentru a împiedica cuplul rebel să trăiască veșnic l-a alungat Dumnezeu din rai. Este scris: “Domnul Dumnezeu a zis: «Iată că omul a ajuns ca unul din Noi, cunoscând binele și răul. Și acum, nu cumva să-și întindă mâna, să ia și din pomul vieții, să mănânce din el și să trăiască în veci»... De aceea Domnul Dumnezeu l-a scos afară din grădina Edenului, ca să lucreze pământul din care fusese luat. Astfel El a izgonit pe Adam; și la răsăritul grădinii Edenului a pus heruvimii și sabia învăpăiată care se îndrepta în toate direcțiile, ca să păzească drumul spre pomul vieții.” - Geneza 3:22-24.

10. Trădarea care l-a transformat în Satan Diavolul l-a costat pe “heruvimul uns pentru a păzi” poziția sa de paznic al intereselor pământești ale lui Dumnezeu. Dacă omului i s-ar fi permis să rămână în rai, îngerul rebel l-ar fi condus spre “pomul vieții” pentru ca Adam să mănânce din acesta și să trăiască, în pofida poruncii divine. Dar alți heruvimi se aflau la intrarea grădinii Edenului pentru a-l împiedica pe om să intre din nou în ea. Un sfârșit îngrozitor îl așteaptă pe trădător: el va fi strivit de călcâiul Sămânței “femeii” lui Dumnezeu. Vorbind profetic de această moarte ca de un fapt împlinit, Dumnezeu i-a spus: “Prin mărimea negoțului tău te-ai umplut de violență și ai păcătuit; de aceea, te-am aruncat de pe muntele lui Dumnezeu ca pe un înjosit și te-am năruit, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare. Toți cei care te cunosc între popoare rămân uimiți din cauza ta; ai ajuns o groază și nu vei mai fi niciodată!” - Ezechiel 28:16,19.

11. Nu viața veșnică într-un iad de foc și de pucioasă o așteaptă pe omenirea păcătoasă, ci moartea, care și-a făcut atunci intrarea în lume. Este scris: “De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, căci toți au păcătuit...” (Romani 5:12) Iată cum se explică faptul că păcatul este comun tuturor oamenilor. Satan, dușmanul vieții, este principalul responsabil pentru această stare de fapt. Păcatul nu este doar o stricăciune cauzată asupra sieși sau asupra altora, ci el este de asemenea o încălcare a legii marelui Creator și Legiuitoar. A păcătui înseamnă a rata țelul, a nu atinge gradul de desăvârșire pe care Dumnezeu l-a stabilit pentru creaturile sale. Plata pe care păcatul o aduce păcătosului este moartea. Satan Diavolul, cel care deține puterea morții, i-a convins pe anumiți religioniști că moartea este o binecuvântare. El i-a făcut chiar pe unii să creadă că moartea este obiectivul suprem al omului, starea ideală a fericirii, pentru că ea îl eliberează de grijile, de greutatea și de poverile inerente vieții în sânul ordinii actuale a lucrurilor. Acești religioniști numesc “nirvana” starea sufletului după trecerea sa într-o stare universală de inconștiență. Dar încetarea oricărei existențe, departe de a fi o binecuvântare, este un blestem. Iehova nu este un Dumnezeu imobil și inconștient. El este “Dumnezeul viu”, iar darul pe care-l face oamenilor dornici să evadeze din condițiile de existență puțin plăcute ce caracterizează păcătoasa lume actuală este viața veșnică și desăvârșită într-o lume nouă bazată pe dreptate.

12. Strivirea capului Șarpelui de către Sămânței “femeii” lui Dumnezeu îi va elibera pe oameni de dominația marelui dușman al vieții și le va da ocazia să obțină viața veșnică într-o lume nouă. Această victorie le va garanta de asemenea binecuvântarea durabilă pe care Dumnezeu o va da prin Sămânța sa promisă. Promisiunea pe care Dumnezeu a făcut-o în Eden privitor la această Sămânță se leagă de promisiunea pe care a făcut-o două mii de ani mai târziu prietenului său Avraam Evreul. Arătând că Sămânța care urmează să aducă omenirii binecuvântarea va veni prin acest slujitor credincios, Iehova i-a spus: “Te voi face să devii un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.” (Geneza 12:2,3) Aceste două promisiuni arată țelul irevocabil al Creatorului, hotărât în a aboli păcatul și consecințele sale funeste și în a binecuvânta toate familiile pământului.

1, 2 (a) L-a izgonit Dumnezeu imediat după revolta sa pe Satan din cer? (b) Ce dovadă despre aceasta avem din zilele lui Iov?

3 Ce dovadă avem că Satan avea atunci puterea morții?

4 După Apocalipsă, când va fi izgonit Satan din cer?

5 De ce a permis Dumnezeu răului să lovească de la revolta lui Satan?

6 De ce permiterea răului este o manifestare a milei divine pentru omenire?

7 Cum a promis Dumnezeu în Eden că va rezolva problema?

8 Ce garantează acum moartea și învierea lui Christos?

9 Cum i-a judecat Dumnezeu pe Adam și Eva și cum a executat după aceea sentința?

10 Ce a pierdut heruvimul uns pentru a păzi? Care va fi sfârșitul său?

11 De ce păcatul este comun tuturor oamenilor? Ce este păcatul? Care este plata sa?

12 Cărei alte promisiuni făcute mai târziu i se adaugă promisiunea pronunțată în Eden?

Capitolul V

Nu este salvare prin legea lui Moise

1. ”A lui Iehova este mântuirea! Binecuvântarea ta să fie peste poporul Tău!” (Psalmul 3:9) Prin aceste cuvinte regele psalmist al Israelului ne arată că salvarea veșnică nu va veni niciodată din partea omului. Această lecție a trebuit să fie dată spre învățare chiar și celor pe care Dumnezeu i-a ales ca popor al său, datorită lui Avraam. Acest patriarh și-a manifestat prin lucrările sale credința de neclintit în Cel Prea Înalt. După ce l-a condus în Palestina, țara făgăduinței, Dumnezeu i-a spus într-o seară: “«Uită-te spre cer și numără stelele, dacă poți să le numeri.» Și i-a zis: «Așa va fi sămânța ta.»” A crezut patriarhul, care era atunci bătrân și fără copii, această promisiune? Cuvântul divin ne răspunde afirmativ: “Avram l-a crezut pe Iehova, și El i-a socotit lucrul acesta ca dreptate.” - Geneza 15:5,6.

2. Dreptatea i-a fost recunoscută lui Avraam nu pentru că ar fi fost desăvârșit în carne, ci pentru că a crezut și pentru că i s-a supus lui Dumnezeu. Ea i-a fost socotită cu multă vreme înainte de circumcizia sa, care a fost tocmai semnul acestei recunoașteri și pe care Atotputernicul a impus-o patriarhului și descendenților săi cincisprezece ani mai târziu, când i-a promis și un fiu, pe Isaac. Avraam avusese un prim fiu, pe Ismael, prin Agar, sclava femeii sale. Dar urmașii săi trebuia să iasă din Isaac, viitorul său fiu, și nu din Ismael. Într-adevăr, Dumnezeu i-a spus: “Căci din Isaac va ieși o sămânță care va purta numele tău.” - Geneza 17:9-27, 21:12.

3. Dreptatea este acum recunoscută oamenilor imperfecti mulțumită credinței lor în Iehova. Apostolul explică acest lucru în următorul pasaj: “Căci zicem că lui Avraam credința i-a fost socotită ca dreptate. Dar cum i-a fost socotită? Când era circumcis sau când era necircumcis? Nu când era circumcis, ci când era necircumcis. Apoi a primit semnul circumciziei, ca o pecete a dreptății credinței, pe când era necircumcis; și aceasta pentru ca să fie tatăl tuturor celor care cred, fiind necircumciși, pentru ca dreptatea să le fie socotită și lor.” (Romani 4:9-11) Între altele, Iacov ne arată că doar credința manifestată prin lucrări ne poate face acum drepti în fața Dumnezeului desăvârșit. El a scris prin inspirație: “Avraam, părintele nostru, n-a fost el îndreptățit prin fapte,

când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar? Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită. Astfel s-a împlinit Scriptura, care zice: “Avraam a crezut pe Dumnezeu și i s-a socotit ca dreptate; și el a fost numit «prietenul lui Dumnezeu».” - Iacov 2:21-23.

4. Prietenilor săi, celor care îl iubesc, și nu dușmanilor le dă Dumnezeu privilegiul de a fi binefăcătorii umanității. Din acest motiv, făgăduințele divine au fost făcute credinciosului patriarh și urmașilor săi. Pentru a face ca făgăduința privitoare la binecuvântările pe care le va da prin Avraam și urmașii săi să fie încă și mai sigură pentru toți cei care vor spera în realizarea ei, Atotputernicul a însoțit-o de un jurământ. El a jurat pe sine însuși, în calitate de Suveran suprem al universului. Iată în ce împrejurări. Pentru a dovedi și mai cu putere credința lui Avraam, Dumnezeu i-a cerut să-l sacrifice pe Isaac, fiul care i se născuse în mod miraculos. Crezând cu fermitate că Atotputernicul putea, dacă dorea, să-l învie pe Isaac pentru a răspândi prin el binecuvântările în omenire, Avraam s-a pregătit să-l sacrifice pe tânăr pe muntele Moria. După ce l-a legat și l-a pus pe altar, a luat un cuțit pentru a-l ucide, dar îngerul lui Iehova l-a oprit și i-a spus: “Pe Mine Însumi jur, zice Iehova: pentru că ai făcut lucrul acesta și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; și sămânța ta va stăpâni poarta vrăjmașilor ei. Toate popoarele pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentru că ai ascultat de glasul Meu.” - Geneza 22:15-18.

5. Această promisiune se potrivește cu numele lui Avraam, care înseamnă “tatăl unei mulțimi”. În acest episod, patriarhul este o figură profetică a lui Iehova, marele Dătător de viață. Fiul unic pe care i l-a dat Sara, femeia sa preaiubită, este un tip al lui Isus Christos, Fiul unic al lui Dumnezeu. Sara reprezintă femeia simbolică a lui Dumnezeu, adică sfânta organizație de ființe cerești prin care Tatăl ceresc a dat naștere Seminței preaiubite, pentru binecuvântarea tuturor națiunilor. Dar această binecuvântare nu vine fără sacrificiul, ca om desăvârșit, al Fiului unic al lui Dumnezeu. Acest adevăr a fost anunțat de Iehova prin drama a cărei protagoniști au fost credinciosul Avraam și fiul său Isaac. Se poate spune că patriarhul l-a redobândit pe Isaac prin înviere, căci, în ochii săi, el fusese deja sacrificat, redobândirea fiind necesară continuării liniei urmașilor săi. La fel, cu secole mai târziu, Iehova l-a înviat pe Fiul său credincios pentru a acorda binecuvântările promise și pentru a permite altor oameni să poată fi adoptați ca fii ai lui Dumnezeu și să facă parte din Semința simbolică a lui Avraam. Acest privilegiu le este acordat, doar datorită credinței lor, oamenilor din toate națiunile. O asemenea credință le permite să fie declarați drepti ca Avraam. Desigur, nu s-ar putea considera ca făcând parte din sămânța lui Avraam persoanele care nu sunt, ca credinciosul patriarh, îndreptățite de credință. În rest, această îndreptățire le este indispensabilă dacă ele vor să obțină viața veșnică, căci Dumnezeu nu va slăvi pe nimeni cu darul vieții veșnice decât pe cei îndreptățiți sau pe cei declarați drepti, mulțumită credinței lor în El, prin Christos.

6. Cuvintele de mai sus nu reprezintă modul nostru de a explica această dispoziție vitală, ci interpretarea pe care i-o dă Dumnezeu. Prin apostolul său inspirat, Iehova a revelat faptul că binecuvântările promise vor începe să se realizeze în acest fel, și că Semința lui Avraam e în primul rând Isus Christos. Dumnezeu a consemnat această interpretare în sfintele Scripturi, unde putem citi: “Să știți, deci că fii ai lui Avraam sunt cei care au credință. Și Scriptura, prevăzând că Dumnezeu va îndreptăți pe cei dintre neamuri prin credință, a spus mai dinainte lui Avraam această veste bună: «Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine.» Așa că cei care se întemeiază pe credință sunt binecuvântați împreună cu Avraam cel credincios. Dar făgăduințele au fost făcute «lui Avraam și seminței lui». Nu zice: «și semințelor», ca și cum ar fi mai multe, ci ca fiind una singură: «și seminței tale», care este Christos. Și dacă sunteți ai lui Christos, sunteți «sămânța» lui Avraam, moștenitori potrivit făgăduinței.” (Galateni 3:7-9,16,29) Este o binecuvântare de nedescris aceea de a aparține împreună cu Isus Christos seminței lui Avraam. Mai întâi trebuie ca aceasta să fie completă pentru ca omenirea să primească binecuvântările promise.

7. Timp de peste cincisprezece secole, Iehova i-a învățat pe descendenții lui Avraam după carne că nu vor ajunge să ocupe poziția de drepti înaintea lui Dumnezeu decât urmând exemplul părintelui lor, adică având credința în Dumnezeu. Un guvern imperfect nu poate, prin mijlocirea legilor, să declare drepti pe unii oameni. Oamenii nu se pot justifica ei înșiși, nici să dovedească faptul că sunt drepti prin lucrări care le arată dreptatea lor proprie. Pentru a propovădui aceste adevăruri, Iehova a încheiat o alianță cu israeliții, la patru sute treizeci de ani după ce i-a promis lui

Avraam că prin el va binecuvânta toate națiunile pământului. Acest pact solemn a fost pecetluit a treia lună după celebrarea, de către israeliți, a primelor paști în Egipt și după eliberarea lor din această țară, de către Dumnezeu. Israeliții erau copiii lui Avraam prin fiul său Isaac și prin nepotul său Iacov, căruia Cel Prea Înalt i-a schimbat numele în Israel. Cele douăsprezece seminții ale lui Israel staționau pe atunci la baza muntelui Sinai, Muntele lui Dumnezeu, iar Moise era mediatorul între Dumnezeu și om. Prin acest profet, Iehova le-a spus: "Ați văzut ce am făcut Egiptului, și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine. Acum, dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu. Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt." Israeliții au acceptat să intre în această alianță, pentru a deveni poporul sfânt al lui Dumnezeu. După trei zile el le-a dat cele zece porunci, care constituie legea fundamentală a acestei alianțe. - Exodul 19:1 până la 20:18.

8. Iehova Dumnezeu a subliniat fără încetare nevoia unui mare sacrificiu care îi era plăcut. El a arătat aceasta spunându-i lui Avraam să-și ofere fiul ca sacrificiu. Paștile au fost incluse în alianța Legii convenite cu israeliții; acest pact a fost deci în realitate încheiat cu ei când au sacrificat mielul pascal și când au uns cu sângele lui ușorii și pragul ușii caselor lor. Când a fost inaugurată alianța Legii pe muntele Sinai, Moise a oferit din nou sacrificii, vărsând sânge. Apostolul inspirat a făcut următorul comentariu:

9. "De aceea și întâiul legământ n-a fost sfințit fără sânge. Și într-adevăr Moise, după ce a rostit întintea întregului norod toate poruncile Legii, a luat sânge de viței și de țapi, cu apă, lână stacojie și isop, a stropit cartea și tot norodul. și a zis: «Acesta este sângele legământului, care a poruncit Dumnezeu să fie făcut cu voi.» De asemenea, a stropit cu sânge cortul și toate vasele pentru slujbă. Și, după Lege, aproape totul este curățit cu sânge; și fără vărsare de sânge nu este iertare." - Evrei 9:18-22.

10. Pentru a fi poporul sfânt al lui Iehova și pentru a îndeplini ceea ce legământul cerea de la ei, israeliților le-a fost poruncit să se păstreze curați de lume și de murdăriile ei. Asta se cerea pentru a găsi viața pe calea trasată de Dumnezeu. Este scris: "Să păziți legile și poruncile Mele: omul care le va împlini va trăi prin ele. Eu sunt Iehova." (Leviticul 18:5) Israeliții nu s-au supus. Neștiind să se țină deoparte de lume, ei au adoptat căile ei și s-au murdărit de păcatele și de obiceiurile ei, călcând astfel cele zece porunci. Aceia dintre ei care aveau o inimă cinstită au găsit Legea lui Dumnezeu bună, dar recunoșteau că sunt incapabili să o respecte perfect. Departe de a fi pentru ei un mijloc de a dobândi viața prin lucrări ce puneau în valoare propria lor dreptate, Legea îi condamna ca păcătoși. Ea le dădea cunoștința păcatului numindu-l și descriindu-l și, în consecință, ea le dovedea cu și mai multă putere că erau păcătoși la fel ca aceia care nu erau urmași ai lui Avraam. Evreii de acum nu pot respinge această acuzație.

11. "Ce urmează atunci? Suntem noi mai buni decât ei? Nicidecum. Fiindcă am dovedit că toți, fie iudei, fie greci, sunt sub păcat, după cum este scris: «Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar. Nu este nici unul care să aibă pricepere. Nu este nici unul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebnici. Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar. Știm însă că tot ce spune Legea spune celor ce sunt sub Lege, pentru ca orice gură să fie astupată și toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu. Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele Legii, deoarece prin lege vine cunoașterea deplină a păcatului. Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu." - Romani 3:9-12,19,20,23.

12. Deoarece legământul Legii a fost făcut cu urmașii lui Avraam, a anulat ea oare legământul încheiat cu acest patriarh cu patru sute de ani mai devreme? Nu, slăvit fie pentru aceasta Dumnezeu! Ea nu a anulat nici promisiunea necondiționată pe care Dumnezeu a făcut-o, încă și mai devreme, în Eden, privind Sămânța femeii, sămânță care trebuia să strivească capul Șarpelui. De la promulgarea Legii lui Moise până la venirea acestei Semințe s-au scurs peste cincisprezece secole. În ce scop a fost atunci Legea adăugată legământului pe care Dumnezeu l-a făcut cu Avraam în privința Seminței de binecuvântare? Iată interpretarea pe care o dă apostolul inspirat:

13. "Iată ce vreau să zic: Un testament pe care l-a întărit Dumnezeu mai înainte nu poate fi desființat, așa ca făgăduința să fie nimicită de Legea venită după patru sute treizeci de ani. Căci dacă moștenirea ar veni din lege, nu mai vine din făgăduință; și Dumnezeu printr-o făgăduință a dat-o lui Avraam. Atunci pentru ce este Legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege,

până când avea să vină «Sămânța» căruia îi fusese făcută făgăduința; și a fost dată prin îngeri, prin mâna unui mijlocitor. Astfel, Legea ne-a fost un îndrumător spre Christos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință. După ce a venit credința, nu mai suntem sub îndrumătorul acesta. Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Christos Isus.” - Galateni 3:17-19,24-26.

14. Astfel se înșeală pe sine însuși oricine se crede drept pentru că se străduiește să respecte cele zece porunci. O asemenea persoană nu poate ajunge la dreptate prin propriile sale eforturi, și nici să se declare dreaptă, așa cum nu au putut să o facă nici israeliții de-a lungul celor cincisprezece secole în care au fost supuși Legii. Evreii de astăzi, care-și spun observatori ai legii lui Moise și care refuză să creadă în Isus Christos, Sămânța promisă, sunt tot sub blestemul Legii. “Căci, ne spun Scripturile, toți cei ce se bazuiesc pe faptele Legii sunt sub blestem; pentru că este scris: «Blestemat este oricine nu stăruiește în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă.» Și că nimeni nu este socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu, prin Lege, este învederat, căci «cel neprihănit prin credință va trăi». Însă Legea nu se întemeiază pe credință; ci ea zice: «Cine va face aceste lucruri va trăi prin ele.» Christos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-Se blestem pentru noi, - fiindcă este scris: «Blestemat e oricine este atârnat pe lemn» - pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste neamuri, în Christos Isus, așa ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit.” - Galateni 3:10-14.

15. Evreii și prozeliții legământului Legii mozaice nu pot spera să ajungă demni de a primi dreptul la viață veșnică respectând acest legământ. Căci “pe pământ nu este nici un om fără prihană, care să facă binele fără să păcătuiască.” (Eclesiastul 7:20) Dumnezeu a prevăzut aceasta, tocmai de aceea a promis că va trimite Sămânța eliberării. Speranța întregii omeniri, evrei și păgâni, se bazează pe această Sămânță și pe Împărăția lui Iehova.

1 Salvarea poate veni doar din partea cui? Cine au fost cei cărora li s-a spus acest lucru?

2 (a) Ce raport există între tăierea împrejur și dreptatea lui Avraam? (b) Prin cine trebuia să vină sămânța lui?

3 Cum este acum dreptatea recunoscută oamenilor? Ce exemplu ne arată acest lucru?

4 Cum a făcut Dumnezeu încă și mai sigură pentru moștenitori promisiunea de binecuvântare?

5 Cine este Sămânța lui Avraam? Cum devin anumiți oameni o parte a Seminței?

6 Cine sunt cei care beneficiază primii de binecuvântarea promisă? De ce?

7 Ce legământ a încheiat Dumnezeu pentru a arăta că dreptatea nu poate veni din propriile noastre lucrări? Cu cine l-a încheiat și când?

8, 9 Cum a subliniat Dumnezeu fără încetare nevoia unui sacrificiu?

10, 11 (a) Legea a fost pentru evrei un mijloc de a obține viața? (b) Ce le-a dat lor Legea? Cum a avut loc acest lucru?

12 Legea va anula legământul încheiat cu Avraam?

13 De ce a fost adăugată Legea legământului încheiat cu Avraam?

14 Cum trebuie să vină dreptatea pentru evrei și pentru ceilalți?

15 În consecință, pe ce se bazează speranța tuturor celor ce vor să obțină viața veșnică?

Capitolul VI

“Timpurile păgânilor”

1. După potopul universal, neamurile au fost constituite din descendenții lui Sem, Ham și Iafet, cei trei fii ai lui Noe. Biblia spune: “Acestea sunt familiile fiilor lui Noe, după spița neamului lor, după neamurile lor. Și din ei au ieșit neamurile care s-au răspândit pe pământ după potop.” (Geneza 10:32) Primul rege despre care se face o mențiune a fost Nimrod, fiul lui Cuș, fiul lui Ham, fiul lui Noe. Orașul asupra căruia acesta a început să guverneze în câmpiile Șinearului a fost primul centru în care a fost înfruntată dominația terestră a lui Iehova. El a devenit mai târziu simbolul

organizației Diavolului, numit Babilon. Scripturile spun că Nimrod a fost un puternic vânător înaintea Celui Veșnic. De aceea s-a spus: “«Ca Nimrod, viteaz vânător înaintea Domnului.» El a domnit la început peste Babel, Erec, Acad și Calne, în țara Șinear.” (Geneza, 10:8-10) De atunci, toate împărățiile din lume s-au inspirat din Babilon și din prințul său, care îl conducea invizibil și care este “dumnezeul acestei lumi” și dușmanul lui Iehova.

2. Istoria biblică a împărățiilor vorbește despre apariția bruscă a unui suveran în Canaan, țara făgăduită lui Avraam și descendenților săi. Este vorba despre regele Salemului, oraș care mai târziu a devenit Ierusalim, capitala vechiului regat al Israelului. Fără a ne da cel mai mic detaliu asupra strămoșilor ori asupra descendenților acestui monarh, Scripturile ne spun că el se numea Melhisedec. Semnificația numelui său este “regele dreptății”, iar cea a numelui orașului său este “pace”. În opoziție cu Nimrod, Melhisedec a fost un adorator al lui Iehova. El era mare preot al Celui Prea Înalt și rege în același timp. El l-a întâlnit pe Avraam, care se întorcea după victoria sa asupra a patru regi agresori și hoardele aliate lor, printre care figurau Amrafel, regele Șinearului, și Tideal, regele neamurilor. Legat de acest preot regal al lui Iehova, Biblia povestește pe scurt următoarele: “Melhisedec, împăratul Salemului, a adus pâine și vin: el era preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt. Melhisedec a binecuvântat pe Avraam și a zis: «Binecuvântat să fie Avraam de Dumnezeul Cel Prea Înalt, Ziditorul cerului și al pământului! Binecuvântat să fie Dumnezeul cel Prea Înalt, care a dat pe vrăjmașii tăi în mâinile tale!»” Recunoscând în Melhisedec preotul lui Iehova al acelei epoci, patriarhul a estimat că îi datorează lui Dumnezeu a zecea parte a prăzii sale de război, și, în consecință, Biblia adaugă: “Și Avraam i-a dat zeciuială din toate.” - Geneza 14:18-20.

3. Melhisedec este primul rege pământean care a obținut încuviințarea divină. El era în același timp și preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt. Deci, în dubla sa calitate de Mare Preot și Rege, el a fost un tip al seminței promise, ieșită din “femeia” lui Dumnezeu. Iată cum a interpretat apostolul inspirat acest episod biblic: “În adevăr, Melhisedec acesta, împăratul Salemului, preot al Dumnezeului Prea Înalt - care a întâmpinat pe Avraam când acesta se întorcea de la măcelul împăraților, care l-a binecuvântat, care a primit de la Avraam zeciuială din tot -, care, după însemnarea numelui său, este întâi «Împărat al neprihănirii», apoi și «Împărat al Salemului», adică «Împărat al păcii»; fără tată, fără mamă, fără spiță de neam, neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții - dar care a fost asemănat cu Fiul lui Dumnezeu -, rămâne preot în veac. Vedeți bine dar cât de mare a fost el, dacă până și patriarhul Avraam i-a dat zeciuială din prada de război!” - Evrei 7:1-4.

4. Sub conducerea lui Iosua, succesori al lui Moise, descendenții israeliți ai lui Avraam au traversat Iordanul, mulțumită unui miracol al lui Iehova, și au intrat în [ara făgăduită, unde curgea “lapte și miere”. Ei au bătut treizeci și unu de regi din această țară, pe care au împărțit-o apoi prin tragere la sorți între cele douăsprezece seminții ale Israelului. Un fel de a treisprezecea seminție, cea a lui Levi, a fost consacrată serviciului lui Iehova în tabernacolul sau templul său. Atotputernicul a stabilit deasupra lor un guvern teocratic, adică El a fost Suveranul lor invizibil. Dar israeliții nu i-au alungat din țara făgăduinței pe toți împărații păgâni și, de mai multe ori, au încetat să-l slăvească pe singurul Dumnezeu adevărat, pentru a se prosterna înaintea idolilor și a dumnezeilor-demoni ai neamurilor care îi înconjurau. Incapabili de a rezista mai multă vreme dorinței de a-și imita vecinii neteocratici, ei i-au cerut profetului Samuel să stabilească deasupra lor un rege vizibil. Iehova Dumnezeu a ordonat lui Samuel să se conformeze dorinței lor și a adăugat: “Căci nu pe tine te leapădă, ci pe Mine Mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste ei.” Astfel, la porunca lui Dumnezeu, Samuel l-a uns pentru a fi primul împărat omenesc peste Israel pe Saul, din seminția lui Beniamin. - 1 Samuel 8:7; 10:1; 11:14,15.

5. Din cauza nesupunerilor împăratului Saul, Iehova l-a îndepărtat de la tron și a făcut ca David, păstorul din Betleem, să fie uns și proclamat suveran al împărăției teocratice. Acest om a împlinit cucerirea Ierusalimului și a făcut din el capitala Israelului. El și-a instalat tronul în Sion, cetatea orașului, și a transportat acolo chivotul legii, obiectul cel mai sfânt al adorării lui Iehova. Profetului Nathan i-a descoperit dorința inimii sale, aceea de a construi un templu impunător care să adăpostească chivotul sfânt. Iehova s-a opus acestui proiect deoarece David fusese un om de război și de sânge în cursul războaielor teocratice pe care le dusesese împotriva dușmanilor lui Dumnezeu. Fiului pacifist al acestui împărat trebuia să-i revină gloria de a construi acest templu.

6. Atotputernicul a luminat și mai mult țelul său privitor la fondarea unei împărății veșnice prin Sămânța “femeii” sale. El îl făcuse pe împăratul-preot Melhisedec, pentru a fi o umbră profetică. Lui Avraam îi spusese: “Voi face din tine neamuri; și din tine vor ieși împărați.” Și, după ce a nimicit în marea Roșie pe egiptenii puternic înarmați și a eliberat pe Israel, poporul său ales, el i-a inspirat lui Moise un cânt ce conținea promisiunea următoare: “Și Iehova va împărăți în veac și în veci de veci.” (Geneza 17:6; Exodul 15:18). Dar prin cuvintele pe care i le-a adresat lui David el a arătat că Sămânța “femeii” va ieși dintr-o linie împărătească și că ea va împărăți veșnic. În acest scop el a încheiat cu acest suveran un legământ pentru Împărăție în termenii căreia privilegiul de a urca pe tronul lui Iehova, de a fi împăratul și reprezentantul lui, nu trebuia să se depărteze niciodată de la linia lui David. Dumnezeu i-a făcut promisiunea următoare: “Eu îți voi ridica un urmaș după tine, care va ieși din trupul tău, și-i voi întări împărăția. El va zidi Numelui Meu o casă, și voi întări pe vecie scaunul de domnie al împărăției lui. Eu îți voi fi tată și el Îmi va fi fiu... Ci casa ta și împărăția ta vor dăinui veșnic înaintea Mea, și scaunul tău de domnie va fi întărit pe vecie.” (2 Samuel 7:12-16) Acest legământ pentru împărăția veșnică se va împlini atunci când Sămânța “femeii” lui Dumnezeu va deveni moștenitorul lui permanent.

7. Astfel, Sămânța Împărăției trebuia să fie urmașul lui David, adică fiul său. Isus a îndeplinit această condiție. Christosul, moștenitorul legământului, a murit fără urmași, nelăsând deci nici un moștenitor uman. Dar Dumnezeu l-a înviat dintre cei morți, nemuritor, astfel că Isus Christos, fiind viu pentru totdeauna, nu are nevoie de succesori și rămâne Moștenitorul Permanent. El însuși își dă numele de “rădăcină a lui David”. Dacă înțelegem prin această expresie “linia lui David”, ea semnifică faptul că, datorită lui Isus, linia împărătească a lui David nu se va stinge niciodată; sau, dacă îi dăm sensul de “dător de viață”, ea vrea să spună că Christosul, în dubla sa calitate de Preot și Împărat, dă viață veșnică lui David datorită sacrificiului său ispășitor și învierii sale. - Apocalipsa 22:16; 5:5.

8. David fiind din seminția lui Iuda, încheierea cu el a legământului pentru Împărăție se potrivește cu binecuvântarea următoare, pe care Iacob a pronunțat-o asupra fiului său Iuda: “Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Șilo, și de el vor asculta popoarele.” (Geneza 49:10) Moștenitorul permanent al legământului pentru Împărăție va fi deci “fiu al lui David”, dar mai mare decât el. El trebuia să fie un împărat ceresc, așezat chiar la dreapta lui Dumnezeu. David nu fusese împărat decât asupra muntelui Sion și, după patruzeci de ani de domnie, a murit ca toți urmașii lui Adam. Dar Moștenitorul Permanent al legământului pentru împărăție trebuia, ca Melhisedec, să unească în persoana sa dublul prerogativ al regalității și al preoției. El trebuia să fie împărat și preot pentru veșnicie. De aceea David, inspirat, a profetizat referitor la acest Fiu ce urma să vină, numindu-l Domnul său, adică Superiorul său. El a prezis de asemenea jurământul lui Iehova prin care moștenitorul trebuia să fie făcut preot și împărat pentru totdeauna. Iată o parte a cântării pe care împăratul psalmist a compus-o: “Iehova a zis Domnului meu: «Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.» Iehova va întinde din Sion toiagul de cârmuire al puterii Tale, zicând: «Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi!» Iehova a jurat și nu-I va părea rău: «Tu ești preot în veac, în felul lui Melhisedec.»” (Psalmi 110:1,2,4) Rolul prezis moștenitorului ceresc a legământului pentru Împărăție îl desemnează ca fiind acela ce va trebui să strivească capul Șarpelui și să-i nimicească sămânța răufăcătoare.

9. În consecință, după moartea lui David, casa sa a continuat să domnească la Ierusalim. Este scris că “Solomon a șezut pe scaunul de domnie al Domnului, ca împărat în locul tatălui său David. El a propășit și tot Israelul l-a ascultat.” Acest monarh fiind reprezentantul vizibil al lui Iehova, adevăratul Suveran invizibil, împărăția sa a fost teocratică. El, cel mai înțelept dintre împărații Israelului, a clădit slăvitul templu la Ierusalim. Atâta timp cât l-a servit pe Dumnezeu cu credincioșie, poporul lui a avut parte de o pace desăvârșită și a cunoscut o prosperitate fără precedent. Sub domnia sa, care prefigura dominația împărăției lui Dumnezeu, israeliții erau numeroși ca nisipul de la marginea mării; ei mâncau, beau, se bucurau și locuiau în siguranță, fiecare sub via sa și sub smochinul său. De aceea Solomon, fiul lui David, a rămas ca Marele Solomon, care este Sămânța împărătească a “femeii” lui Dumnezeu, Moștenitorul permanent al Împărăției. - 1 Cronici 29:23; 1 Împărați 4:20-25; 6:1-14.

10. Dar, în legământul Legii, Iehova le dăduse israeliților, de multă vreme, următorul avertisment: “Dacă, cu toate acestea, nu Mă veți asculta și dacă vă veți împotrivi Mie, Mă voi

împotrivi și Eu vouă cu mânie, și vă voi pedepsi de șapte ori mai mult pentru păcatele voastre. Voi pustii țara, așa că urmașii voștri care o vor locui vor rămâne încremeniți văzând-o. Vă voi împărștia printre neamuri și voi scoate sabia după voi. Țara voastră va fi pustiită, și cetățile voastre vor rămâne pustii. Atunci țara se va bucura de Sabatele ei, tot timpul cât va fi pustiită și cât veți fi în țara vrăjmașilor voștri; atunci țara se va odihni și se va bucura de Sabatele ei.” (Leviticul 26:27,28,32-34) “Domnul te va duce, pe tine și împăratul pe care-l vei pune peste tine, la un neam pe care nu l-ai cunoscut, nici tu, nici părinții tăi. Și acolo vei sluji altor dumnezei, de lemn și de piatră.” (Deuteronom 28:36) Un asemenea dezastru național s-a produs după ce împărăția liniei lui David, având capitala la Ierusalim, a existat timp de aproximativ cinci sute de ani. Ultimul împărat (al douăzecișicincilea de la David) care a urcat pe tronul teocratic la Ierusalim a fost Zedechia.

11. Cu puțin timp înainte de a fi detronat și dus în captivitate la Babilon, Zedechia a primit următorul mesaj: “Și tu, domn nelegiuit, gata să fii ucis, domn al lui Israel, a cărui zi vine tocmai când nelegiuirea este la culme! Așa vorbește Domnul Iehova: «La o parte cu mitra, jos cununa împărătească! Nu mai este cum a fost. Ce este plecat va fi înălțat și ce este înălțat va fi plecat! Voi da jos cununa, o voi da jos, o voi da jos. Dar lucrul acesta nu va avea loc decât la venirea Aceluia care are drept la ea, și în mâna căruia o voi încredința.»” (Ezechiel 25-27) Acest pasaj biblic arată că Iehova, când va realiza această profeție punând capăt prin ruină domniei împăraților Ierusalimului, nu va anula legământul veșnic pentru Împărăție încheiat cu David. Moștenitorul permanent al acestui legământ va veni la vremea potrivită. Iehova îl va unge atunci pe acest Fiu al lui David, Moștenitorul legitim, și îi va încredința hăturile Conducerii teocratice.

12. Iehova Dumnezeu s-a servit de Nebucadnețar, împărat al Babilonului, pentru a răsturna împărăția lui Iuda. Acest eveniment s-a produs în 607 înainte de Christos. În a noua zi a celei de-a patra luni evreiești (în 9 Tammuz) din acel an, asediatorii babilonieni au deschis o breșă în zidul Ierusalimului; atunci, împăratul Zedechia și armata sa au fugit din oraș, dar au fost făcuți prizonieri. Lunile următoare, mai exact în 10 Ab, care după calendarul gregorian corespunde cu 2 și 3 august, de la un apus la altul, babilonienii au incendiat templul, palatul împărătesc și alte edificii, au devastat orașul și i-au deportat pe cei mai mulți dintre supraviețuitorii evrei în Babilon, situat la sute de kilometri distanță. Mai târziu, israeliții săraci lăsați în țară s-au speriat și s-au refugiat în Egipt în timpul celei de-a doua jumătăți a celei de-a șaptea luni evreiești a anului 607. În consecință, doar în luna octombrie a anului 607 înainte de Christos au fost țările Iuda și Ierusalim pustiite, lipsite de locuitori, pentru a cunoaște șaptezeci de ani de repaos sabatic.

13. Atunci a început o perioadă în care nu trebuia să existe nici o împărăție teocratică pe pământ și în care nici un împărat din linia lui David nu trebuia să urce pe “tronul lui Iehova” pentru a reprezenta Suveranitatea sa în vreun loc oarecare de pe glob. În acest moment Satan a devenit, în deplina accepțiune a termenului, “dumnezeul veacului acestuia”, după 2 Corinteni 4:4. Deoarece Cel Prea Înalt s-a servit de Nebucadnețar pentru a distruge Ierusalimul, tocmai lui i-a făcut cunoscută durata acestei perioade de dominație a întregului pământ în care nu va exista nici o intervenție divină. Printr-un vis pe care i l-a trimis lui Nebucadnețar, interpretat de către profetul Daniel, Dumnezeu a revelat că această perioadă va fi de “șapte vremuri”. (Daniel 4:16,23,25,32) Fiecare din aceste “vremuri” corespunde unui an, de aceea unele versiuni biblice redau această expresie prin “șapte ani”. Acest vis profetic s-a îndeplinit la o scară mai mică atunci când monarhul babilonian și-a pierdut rațiunea timp de șapte ani. Dar dominația nerațională a păgânilor, care este împlinirea acestei profeții la scară mare, a fost o perioadă mult mai lungă.

14. Cele “șapte vremuri” care indică durata nebuniei lui Nebucadnețar au fost șapte ani de câte douăsprezece luni sau de câte 360 de zile fiecare. Ei reprezintă deci 2520 de zile (7 X 360). Aceste 2520 de zile, sau cele “șapte vremuri” ale demenței suveranului Babilonului, simbolizează perioada dominării lumii de către păgâni, în timpul căreia Ierusalimul, sau ceea ce reprezenta el, a fost călcat în picioare de popoarele neevreiești. Iehova ne dă el însuși regula pentru interpretarea acestor vremuri simbolice spunând următoarele privitor la pedepsirea Israelului: “Câte un an pentru fiecare zi.” (Numeri 14:34), “Îți pun câte o zi pentru fiecare an” (Ezechiel 4:6). Calculate astfel, cele 2520 de zile ale nebuniei cuceritorului Ierusalimului reprezintă 2520 de ani, a căror numărătoare începe din anul 607 înainte de Christos. Comparați versetele 6 și 14 din capitolul 12 al Apocalipsei.

15. Cele “șapte vremuri” nu s-au terminat deci în anul 537 înainte de Christos. Această dată marca doar sfârșitul celor șaptezeci de ani de sabat, de-a lungul cărora țara lui Iuda și capitala sa au

fost lipsite de oameni și de animale domestice, și întoarcerea din Babilon a israeliților, care au început să reconstruiască Ierusalimul și templul lui Iehova. Sute de ani mai târziu, Isus, anunțând a doua ruină a Ierusalimului (el a fost distrus în anul 70 al erei noastre de către armatele Romei Imperiale), a făcut mențiune despre cele șapte vremuri ale dominării lumii de către păgâni. El a arătat astfel că această perioadă, pe care a numit-o “vremurile neamurilor”, urma să continue încă multă vreme. Iată un pasaj din profeția sa: “Va fi o strâmtorare mare în țară și mânie împotriva norodului acestuia. Vor cădea sub ascuțișul săbiei, vor fi luați robi printre toate neamurile; și Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri, până se vor împlini vremurile neamurilor” - Luca 21:23,24.

16. Deoarece “vremurile neamurilor” au început în octombrie 607 înainte de Christos, când Iuda și Ierusalimul au fost pustiite de către păgâni, ele s-au sfârșit cu 2520 de ani mai târziu, în octombrie 1914 după Christos. Un capitol următor ne va spune care au fost evenimentele cu consecințe universale care urmau să se producă în acel an.

- 1 Prin cine au fost constituite națiunile? Care a fost primul lor împărat?
- 2 Cine era Melhisedec? Care au fost relațiile lui cu Avraam?
- 3 Pe cine prefigura Melhisedec și prin ce?
- 4 Ce formă de guvernare a primit Israelul? Ce a cerut el?
- 5 Cine a devenit după aceea împărat? Ce a vrut el să construiască?
- 6 Ce a încheiat Dumnezeu cu David? Ce arată acest legământ?
- 7 Cum este Isus Moștenitorul Permanent și “rădăcina lui David”?
- 8 Ce fel de împărat trebuia să fie el? Cum l-a descris David?
- 9 Pe cine prefigura împăratul Solomon? De ce?
- 10 Cum a avertizat Dumnezeu că va pedepsi împărăția pentru nelegiuirile ei repetate? Când s-a produs acest dezastru național?
- 11 Cum este arătat că Dumnezeu nu a anulat legământul încheiat cu David?
- 12 Când și cum au fost pustiite Ierusalimul și Iuda?
- 13, 14 (a) Ce perioadă de dominație s-a deschis atunci? (b) După regula stabilită de Iehova, cât timp trebuia să dureze această perioadă?
- 15 Cum a arătat Isus că aceste vremuri nu se sfârșiseră în anul 537 înainte de Christos?
- 16 Cum determinăm data sfârșitului vremurilor neamurilor?

Capitolul VII

Cartea care face vie cunoașterea

1. Distrugerea Ierusalimului în anul 607 înainte de Christos, în cursul căreia au pierit un număr atât de mare din locuitorii săi, poate fi pusă, în mare măsură, pe seama neglijenței împăratului, care nu citea și nu respecta cuvintele Bibliei, cartea care face vie cunoașterea. Cu secole înainte de a stabili un suveran omenesc asupra poporului pe care și l-a ales, Iehova, care prevede totul, a scris, prin profetul Moise, cuvintele următoare, destinate a-l călăuzi pe împărat:

2. ”După ce vei intra în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeuul tău, și o vei stăpâni, după ce-ți vei așeza locuința și vei zice: «Vreau să pun peste mine un împărat, ca toate neamurile care mă înconjoară», să pui peste tine ca împărat pe acela pe care-l va alege Domnul Dumnezeuul tău, și anume să iei un împărat din mijlocul fraților tăi; nu vei putea să pui împărat pe un străin, care să nu fie fratele tău. Când se va așeza pe scaunul de domnie al împărăției lui, să scrie pentru el, într-o carte, o copie a acestei legi, pe care s-o ia de la preoții din neamul Leviților. Va trebui s-o aibă cu el și s-o citească în toate zilele vieții lui, ca să învețe să se teamă de Domnul Dumnezeuul lui, să păzească și să împlinească toate cuvintele din legea aceasta și toate poruncile acestea, pentru ca inima lui să nu se înalțe mai presus de frații lui și să nu se abată de la poruncile acestea nici la dreapta, nici la stânga și să aibă astfel multe zile în împărăția lui, el și copiii lui, în mijlocul lui Israel.” - Deuteronom 17:14-20.

3. Aceste sfaturi i se adresează mai ales lui Isus Christos, moștenitorul permanent al legământului Împărăției lui Dumnezeu. El trebuia înainte de toate să studieze Cuvântul divin scris. Avea el în timpul petrecut pe pământ cărțile ce constituiau Scripturile? Da, el avea la dispoziție cea mai mare parte dintre ele, adică treizeci și nouă din cele șaptezeci de cărți inspirate ale Bibliei. La acea vreme Cartea sfântă era ebraică, scrisă în acea limbă și în aramaică, limbă înrudită. Lucrările care o alcătuiau atunci fuseseră adunate de evrei devotați. Redactarea cărții lui Moise (lucrare împărțită în cinci părți, cunoscute astăzi sub numele de Geneza, Exodul, Leviticul, Numeri și Deuteronom) a început, la porunca lui Dumnezeu, în anul 1513 înainte de Christos, an în care Atotputernicul a eliberat din Egipt pe evrei, adică cu 760 de ani înainte de data tradițională a fondării Romei, situată în 753 înainte de Christos (Exodul 17:14). Înainte chiar ca acest oraș să înceapă, în secolul al treilea înainte de Christos, să-și extindă dominația pentru a deveni un fel de imperiu păgân universal, redactarea ansamblului cărților Bibliei ebraice inspirate era terminată, iar canonul pe care acestea îl formau era deci complet. De asemenea, în anul 280 înainte de Christos s-a făcut traducerea în limba greacă a scripturilor; această versiune poartă numele de Septuaginta. Cronicile și profeția lui Maleahi, care sunt ultimele cărți ale Scripturilor ebraice, au fost redactate către secolul al cincilea înainte de Christos. Scripturile grecești creștine, care au fost scrise înainte de sfârșitul primului secol după Christos, completează canonul Bibliei întregi, iar redactorii cărților care le alcătuiau erau, inclusiv Luca, evrei care au abandonat iudaismul pentru a se converti la creștinism (Romani 3:1,2; Galateni 1:13-17). Astfel, Roma nu a contribuit deloc la compunerea Bibliei, care nu poate fi numită nicidecum “romană”.

4. Ceea ce profetul Moise a consemnat în Geneza a pornit de la texte anterioare fixate prin scris, pe care el le-a adunat. Această carte indică faptul că el a consultat unsprezece documente istorice, din care a încorporat o parte în textul său*.

După ce a schițat istoria generală a zilelor creației, Moise a arătat în termenii următori că a căutat în surse străvechi: “Iată istoria cerurilor și a pământului, când au fost făcute, în ziua când a făcut Iehova Dumnezeu un pământ și ceruri.” Apoi, indicând al doilea document de unde a preluat informații, el a scris: “Iată cartea neamurilor lui Adam.” (Geneza 2:4 și 5:1) Acționând astfel, Moise nu a depins de tradiția orală. Profet al lui Iehova, el era călăuzit și inspirat de duhul divin pentru a alcătui povestirea evenimentelor anterioare nașterii sale și pentru a redacta istoria timpului său. El a introdus în lucrarea sa o copie a celor zece porunci, scrise în piatră de către “degetul lui Dumnezeu”. Lui i se atribuie și redactarea cărții lui Iov și a psalmilor 90 și 91. Prin următoarele cuvinte: “Aduceți-vă aminte de Legea lui Moise, robul Meu, căruia i-am dat în Horeb rânduieli și porunci, pentru tot Israelul!”, ultima carte a canonului ebraic îl trimite din nou pe cititor la prima parte a Bibliei ca la un text autentic și inspirat - Maleahi 4:4.

*Geneza 2:4; 5:1; 6:9; 10:1; 11:10; 11:27; 25:12,19; 36:1,9 și 37:2.

5. Isus citea Biblia? Acest cuvânt vine din grecescul *biblia*, care înseamnă “cărți mici”. Domnul avea cele treizeci și nouă de cărți inspirate ce alcătuiesc Scripturile ebraice, fie în limba originală, fie în greacă, în versiunea Septuagintei. Fiind Fiul lui David și Moștenitorul legământului pentru împărăție, prescripțiile destinate împăraților unși, conținute în Deuteronom (17:14-20), i se aplicau lui. El citea deci Scripturile în particular și în public. Este scris: “A venit în Nazaret, unde fusese crescut; și, după obiceiul Său, în ziua Sabatului a intrat în sinagogă. S-a sculat să citească și I s-a dat cartea proorocului Isaia. Când a deschis-o a dat peste locul unde era scris: «Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați și să vestesc anul de îndurare al Domnului.» În urmă, a închis cartea, a dat-o înapoi îngrijitorului și a șezut jos.” Apoi a spus: “Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit.” (Luca 4:16-21) Nu numai că Isus citea Biblia, dar o și știa pe de rost. În deșert, când a fost ispitit de Diavol, l-a respins de trei ori citând din memorie trei versete din cartea mozaică intitulată “Deuteronom”, spunând după fiecare atac: “Este scris...” - Matei 4:4,7,10.

6. Pentru a dovedi că morții vor învia, el a spus: “Oare n-ați citit în cartea lui Moise, în locul unde se vorbește despre «Rug», ce i-a spus Dumnezeu, când a zis: «Eu sunt Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov»?” (Marcu 12:26; Exodul 3:6) Într-o controversă cu

scribii, el a întrebat: “Cum se zice că Christosul este fiul lui David? Căci însuși David zice în Cartea Psalmilor: «Iehova a zis Domnului meu: Șezi la dreapta Mea până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.» Deci David Îl numește Domn; atunci cum este El fiul lui?” - Luca 20:41-44; Psalmi 110:1.

7. Pasajul anterior arată că Isus citise cartea lui Moise, Proorocii și Psalmii și că se familiarizase cu aceste scrieri. După cum o arată Cuvântul lui Dumnezeu, el a citat mult din Scripturi pentru a demonstra adevărul și pentru a revela cine este el. A făcut aceasta până în ultima sa oră, chiar și după învierea sa i-a trimis pe ucenicii săi la Cuvântul divin. Iată ce spune Biblia: “Și a început de la Moise, și de la toți proorocii, și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El.” “Apoi le-a zis: «Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie să se împlinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Prooroci și în Psalmi.» Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile. Și le-a zis: «Așa este scris, și așa trebuie să pătimească Christos, și să învie a treia zi dintre cei morți.»” (Luca 24:27,44-46) Cele trei titluri: “Legea”, “Proorocii” și “Psalmii” desemnează toate Scripturile ebraice inspirate. Isus s-a referit deci la întreaga Biblie ebraică.

8. Din ceea ce am spus mai sus rezultă faptul remarcabil că Biblia a precedat fondarea creștinismului și stabilirea adunării creștine. Predicarea lui Isus, a apostolilor și a ucenicilor lor nu a anulat și nici nu a contrazis niciodată Biblia scrisă. Viața și lucrarea lui Isus Christos, precum și clădirea Bisericii creștine pe el constituiau împlinirea profetiilor Scripturii. Christosul și credincioșii primului secol au dovedit că temelia legii lor creștine se găsea în Scripturile ebraice inspirate, iar cei din secolul douăzeci dovedesc același lucru. Iată cum se explică de ce ucenicii inspirați au citat în scrierile lor vechea Biblie ebraică. În prima epistolă a lui Petru numărăm 34 de citate pe care apostolul le-a extras din Lege, din Prooroci și din Psalmi, adică în total din 10 cărți. A doua sa epistolă conține 6 citate din trei cărți. În Evanghelia sa, apostolul Matei face 122 de citate. Din cele 39 de cărți care merg de la Geneză până la Maleahi, el citează 20, dar ignoră total cărțile apocrife, cum ar fi cele ale Macabeilor, cea a Înțelepciunii etc.

9. Cele 27 de cărți care alcătuiesc Scripturile grecești creștine, mergând de la Matei la Apocalipsă, conțin 365 de citate din Biblia ebraică (adică de la Geneză până la Maleahi) și aproximativ 375 de referințe la această lucrare, ceea ce dă un total de 740 de citate extrase din 35 de cărți, sau, altfel spus, din toate cărțile cu excepția celor ale lui Ruth, Ezra, Ecclesiastului și Cântării Cântărilor. Cum s-ar explica acest fapt dacă creștinii din prima generație ar fi fost lipsiți de Biblie? Nu numai că o aveau, dar erau și foarte atenți să nu o subestimeze.

10. În cursul lucrării sale de misionar, Pavel a constatat că în general comunitățile evreiești aveau Biblia ebraică. La Antiohia din Pisidia, apostolul, însoțit de Barnabas, a intrat în sinagogă și Scripturile ne spun că “după citirea Legii și a Proorocilor, fruntașii sinagogii au trimis să le zică...” să ia cuvântul (Fapte 13:15-27). În cuvântarea sa, Pavel a citat Psalmii și Proorocii și a amintit de asemenea de “proorocii care sunt citați în fiecare Sabat”. În cursul adunării care i-a reunit la Ierusalim pe apostoli și pe presbiteri, ucenicul Iacov, citând Proorocii, a spus: “Căci încă din vechime Moise are în fiecare cetate oameni care-l propovăduiesc, fiindcă este citit în sinagogi în toate zilele de Sabat.” (Fapte 15:15,21) În sinagoga din Tesalonic, în Macedonia, Pavel a discutat cu evreii timp de trei sabbate, slujindu-se de Scripturile ebraice. Apoi a mers la Berea pentru a predica și acolo creștinismul. Ajuns în acest oraș, a constatat încă o dată că Scripturile îl precedaseră. Deși era apostol, el a dat voie auditorilor săi să examineze în lumina Bibliei precreștine cuvântul pe care li-l aducea, încurajându-i chiar în această direcție. Luca, tovarășul său de călătorie, vorbind despre cei din Berea care studiau Biblia, spune: “Iudeii aceștia aveau o inimă mai aleasă decât cei din Tesalonic. Au primit Cuvântul cu toată râvna, și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea este așa.” (Fapte 17:11) Orice religie care învață că Biserica creștină a precedat Biblia (sau a fost înaintea ei) își înșală adepții. Prin acest argument amăgitor se caută să se ruineze influența Cărții sfinte în scopul de a întoarce poporul de la ea și de a-l face să adopte tradiții religioase.

11. Apostolul Petru recunoaște întâietatea Bibliei ebraice atunci când vorbește despre schimbarea la față a Christosului, la care a fost martor, alături de alții. Iată ce spune el: “Și avem cuvântul proorociei făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre. Fiindcă mai întâi de toate, să știți că nici o proorocie din Scriptură nu se tâlcuiește

singură. Căci nici o proorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt.” În sfârșit, Petru arată că scrierile lui Pavel și ale altor ucenici inspirați au fost adăugate canonului ebraic pentru a completa Scripturile autentice care constituie Biblia întreagă. El spune: “... cum v-a scris și preaiubitul nostru frate Pavel, după înțelepciunea dată lui, ca și în toate epistolele lui, când vorbește despre lucrurile acestea. În ele sunt unele lucruri grele de înțeles, pe care cei neștiutori și nestatornici le răstălmăcesc, ca și pe celelalte Scripturi, spre pierzarea lor.” De aceea Petru îi îndeamnă pe cititorii săi acorde atenție scrierilor profetice ale secolelor precedente. (2 Petru 1:19-21; 3:15,16) Petru nu a condamnat sau interzis citirea Bibliei din cauză că unii răstălmăceau sensul scripturilor.

12. Apostolul Pavel arată și el că Biblia exista înainte de creștinism și vorbește despre binecuvântările rezervate creștinului ce preferă studiul Bibliei în locul tradițiilor religioase ale falșilor păstori. El citează din Psalmii apăruți înainte de era creștină, spunând: “... după cum este scris: *«Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine au căzut peste Mine.»* Și tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde.” (Romani 15:3,4) Vreți să fiți luminați, consolați și să aveți o asigurare fermă? Citiți vechile scrieri inspirate. Vreți să deveniți înțelepți pentru a fi salvați? Citiți și respectați Scripturile. Cuvintele următoare pe care Pavel le-a adresat tânărului Timotei sunt scrise pentru instruirea noastră, pentru ca noi să fim asigurați: “Din pruncie cunoști Sfintele Scripturi, care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Christos Isus. Toată scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.” - 2Timotei 3:15-17.

13. Citind Biblia, veți obține dovada adevărului Scripturilor ebraice precreștine comparându-le cu faptele și cu interpretările inspirate consemnate în scripturile grecești creștine. Pe de altă parte, veți obține confirmarea a ceea ce spun acestea din urmă consultându-le pe primele, și veți constata astfel armonia existentă în Biblia întreagă, care formează O Singură Carte având Un Singur Autor: Iehova Dumnezeu. Cercetați Scripturile cu un spirit lipsit de prejudecăți și lăsați-vă convinși de ele. Nu vă asemănați cu evreii care aveau Biblia ebraică și cărorora Isus le-a spus: “Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine. Și nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viața! Căci, dacă ați crede pe Moise, M-ați crede și pe Mine, pentru că el a scris despre Mine. Dar dacă nu credeți cele scrise de el, cum veți crede cuvintele Mele?” El a adăugat: “Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață.” - Ioan 5:39,40,46,47 și 6:63.

14. Biblia este cartea care face vie cunoașterea. Mulțumită ei dobândim cunoașterea adevăratului Dumnezeu și a lui Isus Christos, pe care el l-a trimis. Cunoașterea acestor două persoane este una dintre condițiile cerute pentru a dobândi viața veșnică. Biblia conține adevărul care vine din gura lui Dumnezeu. Hrăniți cu el inima voastră și spiritul vostru și cunoașteți viața adevărată.

- 1, 2 Ca urmare a nerespectării cărei porunci a fost răsturnată împărăția?
- 3 De ce a trebuit Isus să studieze Biblia? O avea el în perioada petrecută pe pământ?
- 4 Pe ce s-a sprijinit Moise pentru a-și scrie lucrarea? Care este dovada acestui lucru?
- 5, 6 A studiat Isus Legea, Proorocii și Psalmii? Ce dovadă avem despre acest lucru?
- 7 S-a referit el la Scripturi doar până la moartea sa? Care este dovada contrariului?
- 8, 9 A precedat Biblia creștinismul? Ce arată scriitorii creștini inspirați?
- 10 Cum au constatat Pavel și Iacov că Biblia precedase creștinismul?
- 11 Cum a confirmat Petru că Biblia exista înaintea creștinismului? A condamnat el studiul Scripturilor?
- 12 Cum a arătat Pavel că Biblia exista înainte de era creștină?
- 13 Contrar oamenilor pe care Isus i-a criticat, cum ar trebui noi să studiem scripturile?
- 14 Ce lucru esențial pentru viață trebuie să dobândim cercetând Biblia? Cum să o cercetăm?

Capitolul VIII

Cele șaptezeci de săptămâni de ani

1. Matematica perfectă a Arhitectului universului este revelată nu doar de creația neînsuflețită, ci și de rolul pe care îl joacă factorul timp în realizarea fiecărei părți a planului său. Prin soare, lună și stele, Dumnezeu a dat oamenilor mijlocul de a măsura zilele, anotimpurile și anii (Geneza 1:14-18). Iehova, al cărui scop este de a-și dovedi suveranitatea în univers, apoi de a-i salva pe oameni, “face aceste lucruri care îi sunt cunoscute din veșnicie”. El le cunoaște dinainte; mai mult, el știe exact în ce perioadă trebuie ele să aibă loc. El a supus timpurile și momentele autorității sale, iar noi suntem învățați despre acestea doar atunci când, prin duhul său, ni le revelează în Cuvântul său (Fapte 15:17,18). El a determinat momentul în care trebuia să se producă evenimentele legate de Fiul său preaiubit, Sămânța “femeii” sale. Într-adevăr, Isus a apărut exact în perioada fixată de Dumnezeu, ceea ce putem demonstra prin Scripturi. De altfel cuvintele următoare ne îndeamnă să aducem această dovadă: “Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub lege, pentru ca să căpătăm înfierea.” - Galateni 4:4,5.

2. Datorită unei profeții divine ce cuprindea o anumită perioadă de timp, poporul lui Iehova a putut să numere săptămânile care îl despărteau de apariția principalului reprezentant al lui Dumnezeu, de cel care trebuia să dea viață și o conducere desăvârșită omenirii. În 7 octombrie 539 înainte de Christos, Babilonul, aflat sub domnia lui Belșațar, nepotul lui Nebucadnețar, a căzut în mâinile mezilor și perșilor conduși de către Darius și Cyrus. După aproximativ doi ani trebuia să ia sfârșit cei șaptezeci de ani fixați de către Dumnezeu, în timpul cărora Ierusalimul și Iuda au fost pustii. Profetul Daniel, profund interesat despre aceste timpuri, a scris: “În anul dintâi al lui Darius, fiul lui Ahașveros, din neamul mezilor, care ajunsese împărat peste împărăția haldeilor, în anul dintâi al domniei lui, eu, Daniel, am văzut din cărți că trebuia să treacă șaptezeci de ani pentru dărâmurile Ierusalimului, după numărul anilor despre care vorbise Domnul către proorocul Ieremia. Și mi-am întors fața spre Domnul Dumnezeu.” (Daniel 9:1-3) În timp ce Daniel se ruga și postea, Iehova i l-a trimis pe îngerul Gabriel, purtătorul unui mesaj privitor la o perioadă care se întindea dincolo de reconstruirea Ierusalimului.

3. Îngerul i-a spus lui Daniel: “Ia aminte dar la cuvântul acesta și înțelege vedenia! Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte până la încetarea fărădelegilor, până la ispășirea nelegiurii, până la aducerea neprihănirii veșnice, până la pecetluirea vedeniei și proorociei și până la ungerea Sfântului sfinților.” (Daniel 9:23,24) Gabriel nu a făcut referire la zile, și nici nu a dat de înțeles că aceste săptămâni se compun din zile și că ele totalizează 490 de zile de câte douăzeci și patru de ore. Ele se compun din câte șapte ani fiecare. De aceea traducătorii moderni redau acest pasaj astfel: “Șaptezeci de săptămâni de ani sunt destinate poporului tău” etc.; “șaptezeci de săptămâni de ani sunt fixate pentru poporul tău și pentru orașul tău sfânt” etc. În consecință, șaptezeci de săptămâni reprezintă 490 de ani. Ele sunt împărțite în trei perioade: (1) șapte săptămâni, (2) șaiszeci și două de săptămâni și (3) o săptămână; adică (a) 49 de ani, (b) 434 de ani și (c) 7 ani; în total, 490 de ani. Care este punctul lor de plecare?

4. Gabriel a urmat: “Să știi dar și să înțelegi că de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului până la Unsul (Mesia), la Cărmuitorul, vor trece șapte săptămâni; apoi timp de șaiszeci și două de săptămâni pietele și gropile vor fi zidite din nou, și anume în vremuri de strâmtorare.” (Daniel 9:25) Punctul de plecare al celor șaptezeci de săptămâni este ieșirea cuvântului sau ordinului “pentru zidirea din nou a Ierusalimului”. Când a ieșit acest cuvânt? El nu a fost proclamat în 537 înainte de Christos, adică doi ani după mesajul lui Gabriel, căci edictul lui Cyrus publicat în acel an avea ca obiect doar reconstruirea templului lui Iehova, pe vechiul amplasament. Cambyse, uzurpatorul Smerdis și Darius II au urcat succesiv pe tron; în vremea domniei lui Darius templul a fost terminat (Ezra 6:15). Fiul său Xerxes I i-a urmat și a domnit nu 21 de ani, ci numai 12. El l-a avut ca urmaș pe Artaxerxes II (Eстера 3:7). Istoricul Tucidide a trăit în timpul domniei acestuia din urmă. Scrierile sale, precum și un tabel cronologic stabilit ulterior de către Diodor, care a trăit în

primul secol înainte de Christos, fixează pentru anul 474 înainte de Christos sfârșitul contestat al domniei lui Xerxes și începutul domniei lui Artaxerxes.

5. Purtător al unei scrisori speciale a regelui Persiei, Ezra, scribul evreu, a mers la Ierusalim în al șaptelea an al lui Artaxerxes. Mandatul cu care era investit nu îl autoriza să reconstruiască orașul, ci avea ca obiect “ca să slăvească astfel Casa Domnului la Ierusalim” (Ezra 7:27). La treizeci de ani de la vizita lui Ezra, Ierusalimul, reconstruit într-o oarecare măsură, se găsea în starea pe care refugiații au descris-o lui Neemia, paharnicul regelui, în al douăzecilea an al domniei lui Artaxerxes (Neemia 1:1-3). Acest al douăzecilea an a început la 20 octombrie 456 și s-a sfârșit după douăsprezece luni, adică în 23 septembrie 455, la apusul soarelui (calendarul gregorian). În primăvara anului 455 înainte de Christos, în luna evreiască Nissan, Neemia a primit de la Artaxerxes ordinul de a restabili și de a reconstrui Ierusalimul.

6. Iată ce este scris în cartea lui Neemia (2:1): “În luna Nissan, anul al douăzecilea al împăratului Artaxerxes, pe când vinul era înaintea lui, am luat vinul și l-am dat împăratului.” Întrebat despre tristețea lui, Neemia a răspuns suveranului: “Dacă găsește cu cale împăratul și dacă robul tău îi este plăcut, trimite-mă în Iuda, la cetatea mormintelor părinților mei, CA S-O ZIDESC DIN NOU.” El a cerut lemn de grinzi “pentru porțile cetății de lângă casă, pentru ZIDUL cetății și pentru casa în care voi locui.” Apoi a adăugat: “Împăratul mi-a dat aceste scrisori, căci mâna cea bună a Dumnezeului meu era peste mine”. - Neemia 2:1-8.

7. Edictul împărătesc a intrat cu adevărat în vigoare când Neemia a ridicat zidul Ierusalimului. După o călătorie care a durat câteva luni, el a ajuns în acest oraș către începutul celei de-a cincea luni evreiești (Ab). Munca a început în a treia zi a aceleiași luni (29 iulie, după calendarul gregorian*) și a fost încheiată în luna următoare (Elul). Este scris: “Zidul a fost isprăvit în a douăzeci și cincea zi a lunii Elul, în cincizeci și două de zile.” (Neemia 2:11,18; 6:15) Aceasta se întâmpla în 18 septembrie 455 înainte de Christos**, dacă totuși acest an ar fi fost un an lunar normal, căruia nu i s-ar fi adăugat o lună intercalată, către începutul primăverii***.

* 3 august, după calendarul iulian.

** 23 septembrie 455 înainte de Christos, după calendarul iulian.

*** Vezi Richard A. Parker și Waldo H. Dubberstein - *Babylonian Chronology 626 B.C.-A.D. 45*, ediția a doua, iunie 1946, pagina 30, sub titlul *Artaxerxes*.

8. Numărate începând din 455 înainte de Christos, șaiszeci și nouă de săptămâni sau 483 de ani ne duc la anul 29 după Christos. Ce trebuia să se întâmple în anul acela? Iată ce ne răspunde cartea lui Daniel (9:25): “De la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului până la Unsul (Mesia), la Cârmitorul, vor trece șapte săptămâni; apoi timp de șaiszeci și două de săptămâni...” Istoria arată că al cincisprezecelea an al domniei împăratului roman Tiberiu Cezar a luat sfârșit în anul 29 al erei noastre. El a domnit la Roma după moartea lui Augustus, care a survenit în data de 19 august a anului 14 după Isus Christos. În consecință, în al cincisprezecelea an al domniei lui Tiberiu Cezar a apărut Ioan Botezătorul care a început să boteze și să anunțe împărăția lui Dumnezeu. Ioan era mai vârstnic cu șase luni decât Isus, vărul său după sânge. Fiul unui preot al templului, el și-a început, cum era scris, misiunea publică la vârsta de treizeci de ani (Numeri 4:1-47). Isus, urmând aceeași regulă, a venit la Ioan aproximativ șase luni mai târziu pentru a fi botezat în apă; el avea deci treizeci de ani când a fost botezat. După profeția lui Daniel, el trebuia să devină Christosul sau Unsul în acel an, adică în anul 29. El a devenit Christosul când a fost uns de duhul lui Dumnezeu. Iată ce spune Biblia: “După ce a fost botezat tot norodul, a fost botezat și Isus; și pe când Se ruga, s-a deschis cerul și Duhul Sfânt S-a pogorât peste El în chip trupesc, ca un porumbel. Și din cer s-a auzit un glas care zicea: «Tu ești Fiul meu preaiubit: în Tine Îmi găsesc toată plăcerea mea!» Isus avea aproape treizeci de ani când a început să învețe pe norod.” (Luca 3:21-23) Mesia apăruse exact la timpul fixat.

9. Profeția lui Daniel ne revelează de asemenea durata misiunii publice a lui Isus și deci vremea morții sale, care trebuia “să pună capăt nelegiurii... să copleșească măsura păcatului... să acopere printr-o moarte păcatul... să introducă dreptatea vremurilor... să pecetluiască viziunea și profeția și... să ungă pe sfântul sfinților.” Săptămânile de ani sunt împărțite în 7, 62 și 1 săptămâni, în total, 70. Cartea lui Daniel (9:26) ne arată apoi ceea ce trebuia să se întâmple după ce vor trece

cele 69 de săptămâni (7 + 62). Iată ce spune el: “După aceste șaiszeci și două de săptămâni, unsul va fi stârplit, și nu va avea nimic. Poporul unui domn care va veni va nimici cetatea și sfântul Locaș și sfârșitul lui va fi ca printr-un potop; este hotărât că războiul va ține până la sfârșit și împreună cu el și pustiirile.”

10. Când profeția spune că după șaiszeci și două de săptămâni Mesia va fi stârplit, aceasta înseamnă că moartea sa trebuie așteptată la un timp după încheierea celei de-a doua perioade de săptămâni, adică după anul 29 al erei noastre. Ultimul verset al profeției precizează momentul. Christosul a fost omorât nu pentru că ar fi comis un păcat sau pentru că a făcut parte din această lume. Nu spusese el că împărăția sa nu era din această lume și că Diavolul, dumnezeul acestei vremi, nu avea nimic în comun cu el și nici o putere asupra lui? Respins de poporul evreu și de conducătorii săi religioși, cu excepția unui mic grup de credincioși, și dat pe mâna păgânilor, el a fost “stârplit” ca “Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.” - Ioan 1:29.

11. De aceea lucrurile descrise în versetul 26 al capitolului 9 din Daniel s-au împlinit prin executarea judecății divine împotriva Ierusalimului și împotriva evreilor necredincioși. Bineînțeles, ele nu s-au produs în timpul ultimei din cele șaptezeci de săptămâni de ani. După moartea lui Mesia, certurile interne care îi divizau pe evrei și diferendele lor cu guvernul roman s-au agravat. Istoria spune că, la treizeci și șapte de ani după uciderea lui Mesia martirul, Titus, prinț și general roman, fiul împăratului Vespasian, a venit în fruntea unei armate contra Ierusalimului răzvrătit. El l-a distrus și i-a profanat templul. Aceasta a avut loc în 31 august 70 (calendarul gregorian), la patruzeci și unu de ani după ungerea lui Mesia. A fost deci război împotriva acestui popor până la sfârșit și “pustiirile” Judecătorului Suprem s-au abătut asupra lui.

12. Fără îndoială că îngerul Gabriel a menționat ultima sau cea de-a șaptezecă săptămână atunci când a spus: “El va face un legământ trainic cu mulți, timp de o săptămână, dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare și pe aripa urâciunilor idolești va veni unul care pustiește, până va cădea asupra celui pustiit prăpădul hotărât.” (Daniel 9:27) Legământul trainic este cel care a fost încheiat cu Avraam, privitor la Sămânța în care toate familiile pământului trebuie să fie binecuvântate. Evreii, fiind sămânța naturală a lui Avraam, trebuia să fie primii - și au fost într-adevăr primii - care să primească binecuvântările decurgând din acest legământ (Fapte 3:25,26). Confirmarea acestui legământ sau aplicarea lui asupra unui “mare număr” de evrei după sânge semnifică deci că în cursul ultimei “săptămâni”, adică din anul 29 până în anul 36, aceste binecuvântări le vor fi asigurate în exclusivitate. “Mijlocul” acestei săptămâni a fost o perioadă critică.

13. Spunând că “la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare”, profeția lasă să se înțeleagă că Mesia sau Prințul va acționa astfel. Cum asta? “Va face să înceteze” înseamnă literal “va cere respectarea sabbatului, va impune postul, va întrerupe lucrul.” “Jertfa și darul de mâncare” pe care Christosul le va face să înceteze nu reprezintă jertfa de ispășire pe care a oferit-o la Calvar, ci jertfele și darurile pe care le ofereau evreii templului din Ierusalim, conform legii mozaice. Moartea lui Isus, răstignit pe un stâlp la calvar, survine în după-amiaza zilei de 14 Nissan 33, în ziua de paști, care a fost mijlocul celei de-a șaptezecă săptămâni de ani. În general această zi este fixată vineri după-amiaza, 1 aprilie 33*. Isus și apostolii săi sărbătoriseră paștile în ajun, în 31 martie. Întrucât mesia avea treizeci de ani atunci când a fost uns, la sfârșitul celei de-a șaiszeci și noua săptămâni, el era mai în vârstă cu trei ani și jumătate la mijlocul celei de-a șaptezecă săptămâni. El a murit deci la treizeci și trei de ani și jumătate și s-a născut, probabil, în noaptea de 1 octombrie a anului 2 înainte de Christos.

* 3 aprilie 33, după calendarul iulian.

14. Prin sacrificiul său, Isus a împlinit preumbrirea sacrificiilor evreiești. Cincizeci și una de zile mai târziu, la Cincizecimea anului 33, el a oferit adevărata jertfă sau ofrandă lui Dumnezeu, ungându-și credincioșii ucenici cu duh sfânt. La Ierusalim, preoții evrei au continuat să ofere sacrificii și jertfe în templul lui Irod, până la distrugerea lui în anul 70, dar Isus a făcut să înceteze asemenea ofrande, lipsindu-le de valoarea pe care ele o aveau ca umbră, astfel că Dumnezeu nu le-a mai primit. În ochii săi doar realitățile aveau valoare de acum înainte.

15. La jumătatea celei de-a șaptezecea săptămâni a avut loc stârpirea, adică jertfirea lui Mesia. Sfârșitul acestei săptămâni, către toamna anului 36, trebuia de asemenea să fie marcat. În timpul acestei săptămâni, legământul făcut cu Avraam a fost întărit pentru un “mare număr” de persoane ce constituiau un grup de evrei care l-au acceptat pe Isus ca “Mesia” sau “Prinț”. Ungerea sfântului sfinților sau clasa sanctuarului lui Dumnezeu s-a limitat, până la sfârșitul ultimei săptămâni, doar la evreii circumciși. La sfârșitul acestei săptămâni, credincioșii necircumciși și păgânii au putut primi și ei ungerea. Astfel, în momentul fixat de marele Stăpân al timpului, adică la sfârșitul celei de-a șaptezecea săptămâni, în toamna anului 36, a trebuit să aibă loc convertirea păgânului Corneliu și a întregii sale case, care au fost imediat unși cu duh sfânt. Împlinirea într-o ordine desăvârșită și la timpul prevăzut a acestor evenimente anunțate dinainte a confirmat viziunea și profeția date lui Daniel și dovedește că Dumnezeu este Stăpânul timpului.

16. Putem de asemenea să fim siguri că la timpul fixat de Dumnezeu, adică după încheierea celor șaptezeci de săptămâni, a survenit pustiirea adusă de legiunile romane și sfârșitul națiunii evreiești necredincioase. Ierusalimul și templul său au fost distruse în anul 70, iar Masada, ultima fortăreață evreiască situată pe coasta de vest a Mării Moarte, a căzut în mâinile romanilor în timpul paștilor din anul 73. Astfel, condamnarea pronunțată de Dumnezeu a lovit profanarea reprezentată odinioară de alianța dirijată împotriva lui Mesia, încheiată între evrei și Roma. Furia divină s-a dezlănțuit asupra acestei națiuni. Dumnezeu a botezat-o cu focul distrugerii (Matei 3:10-12). Dar binecuvântările care dau viață și pe care le-a asigurat venirea și jertfa lui Christos au fost împărțite până în această zi credincioșilor supuși.

- 1 În afara prezicerii evenimentelor, ce altceva mai face Dumnezeu?
- 2 Daniel se interesa de factorul timp? Care este dovada pentru acest lucru?
- 3 Ce profeție a dat îngerul Gabriel lui Daniel? Ce perioadă acoperă ea?
- 4, 5 (a) De ce această perioadă nu a început în anul 537 înainte de Christos? (b) De ce punctul său de plecare nu este a șaptea aniversare a regelui Artaxerxes?
- 6 Când și cum a primit Neemia misiunea sa?
- 7 Când a intrat într-adevăr în vigoare edictul împărătesc?
- 8 Ce trebuia să se întâmple și ce s-a întâmplat la sfârșitul celor 69 de săptămâni?
- 9 După profeție, ce trebuia să se întâmple după 69 de săptămâni?
- 10 Cum urma Mesia să fie “stârpit” și să nu aibă nimic?
- 11 Când s-au produs celelalte evenimente anunțate de versetul 26 din capitolul 9 din Daniel și cum?
- 12 Când, cu cine și pentru cât timp a fost încheiat un legământ trainic?
- 13, 14 Ce anume trebuia să înceteze la mijlocul săptămânii? Cum?
- 15 Prin ce anume a fost marcat sfârșitul acestei săptămâni? Ce a confirmat el?
- 16 După această săptămână, asupra cui și-a dezlănțuit Dumnezeu furia? Când și cum?

Capitolul IX

Viața și neputrezirea aduse la lumină

1. Cei ce acceptă tradițiile religioase ale acestei lumi își bazează speranța de viață veșnică și de neputrezire pe doctrina nemuririi sufletului. Cu știință sau fără știință, ei acceptă minciuna proferată în Eden de Satan Diavolul, tatăl minciunii. Spunând Evei: “Cu siguranță că nu veți muri” și îndemnând-o să încalce porunca divină ce-i interzicea să mănânce din pomul cunoștinței binelui și răului, Șarpele, departe de a o conduce pe drumul vieții și al neputrezirii, a făcut să cadă asupra ei sentința divină, care era moartea.

2. Moartea nu era inevitabilă pentru primii noștri părinți, așa cum este pentru noi, descendenții lor. Conducătorii religioși care pretind contrariul citează versetele 27 și 28 din capitolul 9 al epistolei către evrei, astfel concepute: “Și după cum oamenilor le este rânduit să

moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot așa Christos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă.” Nu este conform cu Scripturile să tragem concluzia din acest pasaj că Adam și Eva, creaturi perfecte, erau destinate morții, înainte chiar de a fi păcătuit, că viața lor nu trebuia să dureze decât un timp și că, după ce și-ar fi dovedit credințioșia în Eden și după ce ar fi suportat acolo cu succes o perioadă de probă, ar fi murit demni de a învia și de a urca la ceruri, unde ar fi fost făcuți asemenea îngerilor. În Eden, primul cuplu era sub legământ, nu pentru a merge în cer sau într-un loc de chinuri arzătoare, ci pentru a trăi veșnic pe pământ sau a suferi pedeapsa cu moartea veșnică reîntorcându-se în țărâna din care fuseseră creați. Chiar credincios, acest cuplu nu era destinat vieții cerești. Patru mii de ani mai târziu, nici un om nu plecase în ceruri, căci Isus, Fiul lui Dumnezeu, a spus: “Nimeni nu s-a suit în cer, afară de cel ce S-a pogorât din cer, adică Fiul omului, care este în cer.” - Ioan 3:13.

3. Este imposibil omului făcut din carne și sânge să urce în ceruri. Creatorul, care a făcut creaturile după specia lor și pentru domeniul fiecăruia, a creat omul pentru a trăi veșnic pe pământ. Biblia spune: “Cum este cel pământesc, așa sunt și cei pământești... nu poate carnea și sângele să moștenească Împărăția lui Dumnezeu și... putrezirea nu poate moșteni neputrezirea.” (1Corinteni 15:38,50). Isus nu a urcat la ceruri decât după ce și-a sacrificat pentru totdeauna viața sa omenească și a obținut prin înviere viața pe plan spiritual. Este scris că el “a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh.” (1 Petru 3:18). Cum a fost schimbat el, “așa vom fi și noi schimbați”, spune apostolul Pavel credincioșilor ucenici ai lui Isus. Înainte de a moșteni împărăția cerească a lui Dumnezeu, ucenicii trebuie să sufere în natura lor o schimbare care face din ei, când vor învia, creaturi spirituale. - 1Corinteni 15:51-54.

4. Primii noștri părinți au avut ocazia de a trăi veșnic pe pământ, dar niciodată nu le-ar fi fost promis că vor merge în cer cu trup și suflet, chiar dacă nu ar fi mâncat din fructul oprit. Recompensa ascultării lor absolute ar fi fost să trăiască mereu ca suflete omenești perfecte, sub dominația lui Iehova, Suveranul universului. Dumnezeu i-a spus clar omului: “Dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit.” (Geneza 3:16,17). Deci, dacă Adam n-ar fi mâncat niciodată din acest pom, atâta vreme cât porunca divină ar fi fost în vigoare, el nu s-ar fi întors în țărâna al cărui element viu era. Pentru el, încercarea trebuia să se încheie prin viață sau prin moarte, prin existență sau prin non-existență.

5. Copiii primului cuplu au văzut lumina zilei în afara paradisului terestru. Ei nu au avut, deci, niciodată ocazia să mănânce din fructul oprit și nu au fost supuși direct încercării edenice. Ei nu au fost judecați în Eden ca părinții lor. Totuși, ei erau inevitabil sortiți morții. Cuvântul lui Dumnezeu arată de ce le-a fost rezervată o asemenea soartă și când vor fi ei judecați. Moartea apăsa asupra lor deoarece se născuseră păcătoși ca urmare a greșelii adamice. Nu este scris: “Plata păcatului este moartea”? (Romani 6:23) Nefiind supuși încercării edenice și nefiind responsabili înaintea lui Dumnezeu, în Eden, ei pot fi supuși unei judecăți viitoare, mulțumită milostivului plan divin. Cuvintele pe care Cel Prea Înalt le-a adresat în Eden Diavolului, când i-a spus că Sămânța “femeii” sale va strivi capul Șarpelui, arată acest plan. Strivirea capului Adversarului va asigura învierea urmașilor lui Adam, precum și ocaziile și binecuvântările unei zile de judecată în care vor fi făcuți în întregime responsabili de faptele lor. - Ezechiel 18-20-23.

6. Doar “o singură dată” urmașii lui Adam mor ca urmare a încălcării comise de el în Eden, înaintea nașterii lor. Venind pe lume, ei sunt sortiți morții și, așteptându-și sfârșitul, trăiesc sub condamnarea primită ca moștenire. David a descris această condiție atunci când a declarat: “Iată că sunt născut în nelegiuire și în păcat m-a zămislit mama mea” (Psalmi 51:7). Când vor fi judecați individual de către Dumnezeu, ei nu vor putea să-l facă pe Adam responsabil de nefericirea lor dacă în loc de a dobândi viața veșnică sunt condamnați la moartea veșnică sau “a doua moarte” (Apocalipsa 2:11; 20:6). Moartea nu este deloc inevitabilă; omul nu este în mod necesar destinat să piară DUP~ ce a intrat în perioada de judecată. Îi este posibil să obțină statutul de salvare veșnică și mulți oameni vor primi acest dar, deoarece viața și neputrezirea au fost puse în lumină de către slăvitul har divin.

7. Urmașii lui Adam nu ocupă, ca păcătoși, aceeași poziție înaintea lui Dumnezeu ca el; ei nu au trecut personal prin încercarea edenică. Totuși, ei erau păcătoși, chiar dacă nu au avut Legea mozaică care să le arate păcatul, caz în care le-ar fi putut fi imputată ca păcat orice încălcare a

acestei legi. Născuți în păcat, ei se găseau cu toții condamnați la moarte. Biblia spune: “de aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit... căci înainte de Lege păcatul era în lume. Dar păcatul nu este ținut în seamă câtă vreme nu este o lege. Totuși moartea a domnit, de la Adam până la Moise, chiar peste cei ce nu păcătuiseră printr-o călcare de lege asemănătoare cu a lui Adam, care este o icoană preînchipuitoare a Celui ce avea să vină.” (Romani 5:12-14). Iată cum se explică de ce Dumnezeu harului putea prevedea pentru ei o zi de judecată în care le va fi posibil să dobândească viața.

8. Nimeni să nu-și imagineze că poate obține dreptul la viață veșnică în fericire respectând decalogul, lege fundamentală a legământului pe care Iehova l-a încheiat cu Israel prin intermediul lui Moise. Mulți erau israeliții care credeau că vor putea, mulțumită acestui legământ, să-și mărească propria dreptate și să obțină aprobarea divină și viața veșnică. Ei se gândeau că vor putea realiza următoarea poruncă: “Să păziți legile și poruncile Mele: omul care le va împlini ca trăi prin ele. Eu sunt Domnul!” (Leviticul 18:5). Cei a căror inimă era curată au admis până la urmă că Legea nu făcea altceva decât să-i condamne ca păcătoși; astfel, ei au ajuns sub blestemul ei. Este scris: “Păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta dacă Legea nu mi-ar fi spus: «Să nu poftești!» Apoi păcatul a luat prilejul, și a făcut să se nască în mine prin poruncă tot felul de poftă: căci fără Lege păcatul este mort. Odinioară, fiindcă eram fără Lege, trăiam; dar când a venit porunca păcatul a înviat și eu am murit. Și porunca, ea, care trebuia să-mi dea viața, mi-a pricinuit moartea. Pentru că păcatul a luat prilejul prin ea, m-a amăgit, și prin însăși porunca aceasta m-a lovit cu moartea.” Sfânta Lege a lui Dumnezeu nu-i făcea să piară. Păcatul din ei, ceea ce Legea condamna, le provoca moartea, pentru ca, după cum este scris, “păcatul să se arate afară din cale de păcătos, prin faptul că se slujea de aceeași poruncă.” - Romani 18:5.

9. Nici argintul, nici alte bogății nu aduc viața veșnică cuiva. Iată ce a spus Isus, care nu se interesa deloc de bunurile pământești: “... greu va intra un bogat în Împărăția cerurilor. Vă mai spun iarăși că este mai ușor să treacă o cămilă prin urechea acului decât să intre un bogat în Împărăția lui Dumnezeu.” (Matei 19:23,24). Pe planul material, bogății nu au nici un avantaj față de săraci când este vorba de dobândirea vieții. Este scris: “Ei se încred în avuțiile lor și se fălesc cu bogăția lor cea mare. Dar nu pot să se răscumpere unul pe altul, nici să dea lui Dumnezeu prețul răscumpărării. Răscumpărarea sufletului lor este așa de scumpă, că nu se va face niciodată. Nu vor trăi pe vecie, nu pot să nu vadă mormântul. Da, îl vor vedea: căci înțelepții mor, nebunul și prostul deopotrivă pier și lasă altora avuțiile lor.” (Psalmi 49:7-11). Săracii nu au nici un motiv de a-i invidia pe cei bogați.

10. Se impunea o jertfă capabilă de a anula păcatul care aducea moartea. Jertfele de animale, oferite continuu de către israeliți în timpul celor cincisprezece secole în care au avut un chivot sfânt sau un templu nu puteau ridica păcatul, nici răscumpăra vreun om. Într-adevăr, valoarea unui animal sau a tuturor animalelor oferite era mai mică decât cea a vieții umane desăvârșite pe care, prin păcatul său, Adam o pierduse pentru el și pentru urmașii săi. Jertfele oferite sub Legea mozaică prefigurau jertfa desăvârșită ce urma să vină. Ele aminteau mereu israeliților că aveau nevoie de o jertfă umană pe care ar aduce-o Sămânța lui Avraam. Este scris:

11. ”În adevăr, Legea, care are umbra bunurilor viitoare, nu înfățișarea adevărată a lucrurilor, nu poate niciodată, prin aceleași jertfe care se aduc neîncetat în fiecare an, să facă desăvârșiți pe cei ce se apropie. Altfel, n-ar fi încetat ele oare să fie aduse, dacă cei ce le aduceau, fiind curățiți odată, n-ar mai fi trebuit să mai aibă cunoștința de păcate? Dar aducerea aminte a păcatelor este înnoită din an în an, tocmai prin aceste jertfe; căci este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele.” (Evrei 10:1-4). Nici un om, de la Abel la Ioan Botezătorul, nu putea oferi sacrificiul uman necesar, deoarece toți urmașii lui Adam, născuți păcătoși, sunt condamnați din această cauză. Ei nu aveau deci nici un drept la viața omenească perfectă, drept pe care să-l fi putut sacrifica în favoarea semenilor lor. De asemenea, nici unul dintre ei nu putea urca la ceruri și plăti lui Dumnezeu plata cerută, căci carnea și sângele nu se pot apropia de Iehova în slava sa și să trăiască. - Exodul 33:20.

12. Fără promisiunile divine făcute în Eden și de atunci încolo, nici o perspectivă de viață și de neputrezire nu s-ar fi deschis înaintea oamenilor. Cine a pus, atunci, în lumină ocazia de a obține viața și neputrezirea? Dumnezeu a făcut aceasta trimițând din cer pe Fiul său la patru mii de ani după drama din Eden. Acest Trimis a fost identificat cu Sămânța “femeii” lui Dumnezeu, cea

care, deși rănită la călcâi, trebuie să strivească capul Șarpelui și să binecuvânteze toate familiile pământului. Odată cu apostolul Pavel, ucenicii săi pot deci spune: Dumnezeu “ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Christos Isus, înainte de veșnicii, dar care a fost descoperit acum prin arătarea Mântuitorului nostru Christos Isus, care a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie.” (2Timotei 1:9,10)

13. Rasa omenească muribundă are nevoie, înainte de orice, de a trăi pe pământ, și nu într-un cer căruia nu îi aparține. Dar neputrezirea, care corespunde nemuririi, este mai mult decât viața umană; o pot obține doar aceia care vor reuși să intre în împărăția lui Dumnezeu. De aceea apostolul leagă neputrezirea de această Împărăție, spunând: “nu poate carnea și sângele să moștenească Împărăția lui Dumnezeu și... putrezirea nu poate moșteni neputrezirea.” Referitor la învierea lui Isus, Pavel scrie: “Că L-a înviat din morți, așa că nu Se va mai întoarce în putrezire, a spus-o când a zis: «Vă voi împlini cu toată credincioșia făgăduințele sfinte, pe care le-am făcut lui David.» De aceea mai zice și în alt psalm: «Nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea.»” (1Corinteni 15:50; Fapte 13:34,35). Învierea lui Isus a dovedit că el oferise sacrificiul desăvârșit pentru a răscumpăra omenirea și pentru a-i da viața veșnică pe pământ. Ea îl vindecă de rana pe care Șarpele i-a făcut-o. El a fost înviat nu carne și sânge, ci spirit nemuritor care nu se va mai întoarce în putrezire. El a putut deci urca la ceruri și prezenta valoarea sacrificiului său lui Dumnezeu. Prin schimbarea de la învierea sa și prin intrarea sa în cer, el a pus în lumină pentru credincioșii săi ucenici neputrezirea și le-a deschis calea ce duce la viața veșnică în ceruri. Ce bună veste a adus el!

- 1 Ce minciună a proferat Satan? Ce a adus el Evei?
- 2 Era moartea inevitabilă pentru Adam? De ce era el în legământ?
- 3 Datorită cărei schimbări pot merge creștinii în cer? De ce?
- 4 Ce ocazie ar fi avut Adam dacă ar fi rămas credincios?
- 5 Cum le-a fost rânduit oamenilor să moară o singură dată, după care vine judecata?
- 6 Moartea este inevitabilă pentru păcătos după ce acesta a intrat la judecată? De ce?
- 7 De ce moartea a domnit fără Legea mozaică de la Adam până la Moise?
- 8 În ce fel Legea a condus la moarte și cum a apărut păcatul în toată gravitatea lui?
- 9 De ce bogații nu au nici un avantaj când e vorba de dobândirea vieții?
- 10, 11 (a) Ce valoare aveau sacrificiile oferite sub Legea mozaică? (b) De ce, de la Abel la Ioan Botezătorul, nimeni nu putea plăti răscumpărarea?
- 12 Cum au fost puse în lumină viața și neputrezirea?
- 13 De ce anume se leagă neputrezirea? Cine deschide calea care duce la ea?

Capitolul X

Un nou legământ pentru poporul lui Dumnezeu

1. Cu patruzeci de ani înainte de prima distrugere a Ierusalimului, în 607 înainte de Christos, Dumnezeu l-a ridicat pe profetul Ieremia. I-a inspirat cuvintele următoare, pe care el trebuia să le adreseze evreilor aflați sub vechiul legământ mozaic: “Iată, vin zile, zice Iehova, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou. Nu ca legământul pe care l-am încheiat cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână, să-i scot din țara Egiptului, legământ pe care l-au călcat, măcar că aveam drepturi de soț asupra lor, zice Iehova. Ci iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Iehova: Voi pune Legea Mea în lăuntrul lor, o voi scrie în inima lor, iar ei vor fi poporul Meu. Nici unul nu va mai învăța pe aproapele sau pe fratele său, zicând: «Cunoaște pe Domnul!» Ci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirea și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor.” - Ieremia 31:31-34.

2. În noaptea de paști, cu treizeci și șapte de ani înainte de a doua distrugere a Ierusalimului, în anul 70 al erei noastre, Isus Christos a instaurat cina comemorativă printre cei unsprezece apostoli fideli ai săi. Întinzându-le cupa de vin, el a pronunțat următoarele cuvinte: “Beți cu toții din el, căci el este sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, pentru ștergerea păcatelor”. Evanghelia lui Luca povestește același fapt după cum urmează: “Tot astfel, după ce au mâncat, a luat paharul și li l-a dat, zicând: «Acest pahar este legământul cel nou, făcut în sângele Meu, care se varsă pentru voi.»” (Matei 26:27,28 și Luca 22:20). Prin aceste cuvinte Isus anunța încheierea viitoare a unui nou legământ, a cărui jertfă cerută va fi el.

3. Vechiul legământ fusese încheiat în Egipt cu sângele mielului pascal. După aproximativ cincizeci de zile el fusese ratificat sau inaugurat cu sângele taurilor tineri și al țapilor pe muntele Sinai, în Arabia. Desemnat de către Dumnezeu, Moise servise drept mijlocitor între Iehova și Israel. Toate aceste sacrificii nu putuseră șterge păcatele, și nici îmbunătăți conștiința israeliților. Din această cauză ei au fost oferii din an în an. Dumnezeu, care își amintea păcatele lui Israel, a considerat necesar să încheie un legământ nou și mai bun. Isus nu a oferit drept jertfă un animal, ci el s-a jertfit pe el însuși, pentru că el era un om perfect, având dreptul la viața eternă ca atare. El s-a încredințat lui Dumnezeu pentru a-i face voia pentru beneficiul noului legământ, și pentru a împlini întregul plan al lui Dumnezeu. El și-a simbolizat încredințarea sa către voința divină lăsându-se botezat de către Ioan și a împlinit profetia după cum urmează:

4. ”De aceea, când intră în lume, El zice: «Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos; ci Mi-ai pregătit un trup; n-ai primit nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat. Atunci am zis: Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule!» După ce a zis întâi: «Tu n-ai voit și n-ai primit nici jertfe, nici prinoase, nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat» (lucruri aduse toate după Lege), apoi zice: «Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule.» El desființează astfel pe cele dintâi, ca să pună în loc pe a doua. Prin această voie am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Christos, odată pentru totdeauna.” - Evrei 10:5-10.

5. În Egipt, Moise și israeliții au oferit un miel pascal neputincios în a ridica păcatele. Dar Isus, jertfindu-se pe el însuși, a murit ca “Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1:29). Noul legământ se bazează deci pe o jertfă mai bună. Deoarece în carte, adică în Scripturile ebraice precreștine, era vorba despre el, Isus a devenit, în virtutea jertfei sale perfecte, mediatorul noului legământ promis. Moise fusese mijlocitorul legământului Legii încheiate cu Israel, dar, fiind un urmaș imperfect al lui Adam, el nu putea prezenta jertfă mai bună care ar fi încheiat un legământ capabil să ridice cu adevărat păcatele. Moise a anunțat că Iehova va ridica din mijlocul israeliților un profet ca și el, dar mult mai mare (Deuteronom 18:15-18). Isus a fost profetul mai mare decât Moise. Ca și acesta din urmă, el a devenit mijlocitorul unui legământ, dar mijlocitorul perfect al unui legământ mai bun. Este scris: “Dar acum Christos a căpătat o slujbă cu atât mai înaltă cu cât legământul, al cărui mijlocitor este El, e mai bun, căci este așezat pe făgăduințe mai bune.” (Evrei 8:6). Biblia mai spune: “Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Christos, care S-a dat pe Sine însuși, ca preț de răscumpărare pentru toți: faptul acesta trebuia adevărat la vremea cuvenită.” - 1Timotei 2:5,6.

6. Sub vechiul legământ al Legii, preoția era partea exclusivă a familiei lui Aaron, care aparținea seminției lui Levi. Aaron oficia în calitate de mare preot, iar ceilalți membri ai poporului său erau, în templu, ajutoarele acestei preoții. Fii ai lui Adam, preoții din seminția lui Levi simțeau apăsând asupra lor condamnarea la moarte. Supuși, printre altele, Legii mozaice, pe care o încălcau, ei se găseau sub blestemul ei, suferind astfel o a doua condamnare. Animalele pe care le jertfeau pe altar nu puteau ridica păcatele. Ei personal erau incapabili să-și exercite preoția pentru veșnicie, căci ei mureau și trebuia să fie înlocuiți. Cu siguranță, legământul Legii nu putea face nimic perfect, din cauza slăbiciunii și a imperfecțiunii cărnii contaminate de păcatul lui Adam. Astfel, Isus a fost făcut Mare Preot al lui Iehova pentru a exercita o misiune mai bună, nu pentru că ar fi ieșit din seminția lui Levi, ci din cauza jurământului lui Dumnezeu conținut în versetul 4 al psalmului 110, privind preoția după ordinea lui Melhisedec. Jertfa lui perfectă l-a consacrat Mare Preot capabil să șteargă păcatul. Noul legământ cerea un asemenea reprezentant; el se potrivește perfect persoanelor aduse în acest legământ. Este scris:

7. ”Căci, pe când leviții se făceau preoți fără jurământ, Isus S-a făcut preot prin jurământul celui ce I-a zis: «Domnul a jurat și nu Se va căi: Tu ești preot în veac, după rânduiala lui

Melhisedec”, prin chiar faptul acesta, El S-a făcut chezașul unui legământ mai bun. Mai mult, acolo au fost preoți în mare număr, pentru că moartea îi împiedeca să rămână pururea. Dar El, fiindcă rămâne «în veac», are o preoție care nu poate trece de la unul la altul. De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei. Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși, și înălțat mai pe sus de ceruri, care n-are nevoie, ca ceilalți mari preoți, să aducă jertfe în fiecare zi, întâi pentru păcatele sale, și apoi pentru păcatele norodului, căci lucrul acesta l-a făcut odată pentru totdeauna, când S-a adus jertfa pe Sine însuși.” - Evrei 7:20-28.

8. Anunțând încheierea cu poporul său ales a unui nou legământ, Iehova a făcut vechi legământul Legii mozaice. El a dat de știre că acela urma să devină nul la venirea Mijlocitorului mai mare decât Moise și a Preotului mai mare decât Aaron. Totuși, acela îl prefigura pe acesta nou. Dar israeliții nu aveau nici un motiv să regrete anularea lui. De ce? Pentru că el a fost înlocuit de un legământ întărit prin promisiuni mai bune, bazat pe o jertfă mai bună și capabil să ducă la perfecțiune. Când jertfa lui Isus, mijlocitorul, s-a consumat prin moartea lui din timpul Calvarului, Iehova a anulat legământul Legii și a stabilit legământul nou și mai bun. Isus și-a dat carnea sa pentru viața omenirii. Biblia spune: “... și, în trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia dintre ei, Legea poruncilor, în orânduiriile ei, ca să facă pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou, făcând astfel pace; și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmășia.” - Efeseni 2:15,16.

9. Explicând mai departe cum, sub noul legământ, Dumnezeu putea ierta păcatele și nu-și mai amintea de ele, apostolul scrie după cum urmează, referindu-se la anularea legământului Legii: “Pe voi, care erați morți în greșelile voastre și în firea voastră pământească netăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșalele. A șters zapisul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră și ne era potrivnic, și l-a nimicit, pironindu-l pe cruce... Nimeni dar să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă, sau cu privire la o zi de Sabat, care sunt umbra lucrurilor viitoare, dar trupul este al lui Christos.” (Coloseni 2:13-17). Dumnezeu a anulat legământul vechi al Legii ca și cum l-ar fi atârnat pe crucea pe care Isus a murit la Calvar.

10. Doar pentru israeliții aflați sub vechiul legământ Isus trebuia să moară pe cruce ca un om blestemat. Evreii care acceptaseră clauzele ei nu au făcut ceea ce ea cerea de la ei; de aceea ei au venit sub blestemul Legii, ceea ce nu s-a întâmplat cu păgânii care nu erau legați printr-un asemenea pact. Mai rău încă, această Lege trebuia să fie ca un pedagog pentru a-i conduce la Christos, Împăratul uns de către Iehova, dar ei au refuzat să se lase ghidați de către ea și l-au respins pe Moștenitorul permanent al legământului pentru Împărăția lui Dumnezeu. Ei au căzut astfel sub blestemul următor: “Blestemat să fie cine nu va împlini cuvintele legii acesteia și cine nu le va face!” (Deuteronomul 27:26). Pentru a ridica acest blestem special al israeliților, trebuia nu doar ca Isus, nevinovat și respectând Legea, să moară, ci și ca el să moară pe lemn ca un încălcător blestemat. Biblia spune: “Căci toți cei ce se bizuiesc pe faptele Legii sunt sub blestem; pentru că este scris: «Blestemat este oricine nu stăruiește în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă.» Christos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-se blestem pentru noi - fiindcă este scris: «Blestemat e oricine este atârnat pe lemn.»” (Galateni 3:10,11). Orice israelit care crede în Isus atârnat pe lemn este eliberat de acest blestem.

11. Iehova Dumnezeu a anunțat că va încheia noul legământ cu un popor formând o organizație teocratică. Acesta nu este, deci, un angajament individual al credinciosului către Dumnezeu, ci un legământ de organizație. El este încheiat prin intermediul lui Isus Christos Mijlocitorul, dar cu o organizație compusă din oamenii eliberați de către Cel Atotputernic. Jertfa lui Isus este singura care pune în vigoare noul legământ. El este deci legământul lui Dumnezeu făcut cu un popor și bazat pe jertfirea lui Christos. Iată ce spune Iehova participanților la acest legământ: “Strângeți-Mi pe credincioșii Mei, care au făcut legământ cu Mine prin jertfă!” (Psalmi 50:5). Vechiul legământ a fost încheiat cu națiunea Israelului eliberată, căreia Dumnezeu i-a declarat, prin intermediul mijlocitorului Moise: “Acum, dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt.” Legământul Legii avea deci ca obiect să aleagă din mijlocul popoarelor un popor pentru numele lui Dumnezeu. - Exod 19:5,6.

12. Scopul noului legământ este de a scoate dintre popoare un popor pentru numele lui Iehova, și în care numele lui este invocat. Israelii au avut primii ocazia de a fi aleși și de a scăpa de blestemul vechiului legământ; pentru aceasta ei ar fi trebuit să aibă credință în Isus Christos, mijlocitorul. Doar o rămășiță compusă din câteva mii de evrei a avut parte de această ocazie, dar numărul lor era insuficient pentru a constitui noul popor pentru numele lui Iehova. Timp de o săptămână de ani după apariția lui Christos, Dumnezeu a acordat exclusiv evreilor după sânge privilegiul de a intra în noul legământ, apoi el l-a trimis pe Simon Petru pentru a-l converti la creștinism pe primul păgân. Este scris: “Simon a spus cum mai întâi Dumnezeu și-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-I poarte Numele.” (Fapte 15:14). Toți cei care au fost admiși în noua organizare, evrei după sânge și păgâni, au fost unși cu duhul lui Dumnezeu și au devenit israeliți spirituali. Evreii naturali care nu au crezut au arătat că nu erau deloc adevărați israeliți, căci este scris: “Iudeu nu este acela care se arată pe dinafară că este iudeu; și tăiere împrejur nu este aceea care este pe dinafară, în carne. Ci iudeu este acela care este iudeu înlăuntru; și tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă.” (Romani 2:28,29). Acești israeliți spirituali formează “poporul special” al lui Iehova și devin pentru el o “împărăție de preoți” și un “neam sfânt”. În timpul comemorării anuale a cinei Domnului, ei mănâncă pe merit pâinea și beau din cupa despre care Isus a spus: “Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu” - 1 Corinteni 11:25.

13. Moise a inaugurat vechiul legământ al legii pe Sinai, stropind cartea Legii și poporul cu sângele animalelor jertfite. Pentru noul legământ, Mijlocitorul Isus a urcat la ceruri după patruzeci de zile de la învierea sa, pentru a-i prezenta lui Dumnezeu valoarea jertfei sale umane. La zece zile după urcarea sa la ceruri, Christos a acordat ucenicilor săi credincioși meritul sângelui său, răspândind asupra lor sfântul duh primit de la Dumnezeu, care acceptase jertfa sa. Astfel a inaugurat Isus Christos pentru ucenicii săi, pe muntele ceresc al lui Dumnezeu, noua orânduire, în ziua Cincizecimii (Exod 24:1-8; Evrei 9:15-20; Fapte 2:1-18). Astăzi, noul legământ, în vigoare de nouăsprezece secole, se apropie de sfârșit. Lucrarea sa va fi încununată de succes, căci el va fi scos din mijlocul tuturor națiunilor numărul complet al celor care formează poporul pentru numele lui Dumnezeu. De la cel mai mic la cel mai mare, în acest popor, toți îl cunosc pe Iehova, iar a-l cunoaște aduce viața veșnică prin Isus Christos, mijlocitorul pe care el l-a trimis. - Ieremia 31:34.

- 1 Prin cine și în ce termeni a anunțat Dumnezeu noul legământ?
- 2 În cursul instaurării cinei comemorative, ce a anunțat Isus referitor la noul legământ?
- 3, 4 (a) De ce sub vechiul legământ al Legii, Dumnezeu își amintea păcatele? (b) Ce jertfă a oferit Isus? Care a fost efectul ei asupra acestui legământ?
- 5 După exemplul lui Moise, ce a devenit Isus prin jertfa sa?
- 6 Cum a devenit Isus un preot mai bun decât preoții leviți?
- 7 Cum poate fi Isus preot pentru totdeauna? Ce beneficiu avem noi din asta?
- 8 Cum a fost anulat vechiul legământ al legii? Prin ce a fost el înlocuit?
- 9 Pe ce a atârnat Dumnezeu vechiul legământ? Care a fost consecința acestui lucru?
- 10 De ce a trebuit ca Isus să moară pe lemn?
- 11 Cu cine a fost încheiat noul legământ? Prin mijlocirea cui? Pe ce bază?
- 12 Care este țelul noului legământ? Cine sunt cei care au fost admiși în el?
- 13 Când și cum a fost inaugurat noul legământ? Pentru cine?

Capitolul XI

Calea vieții cerești

1. Dumnezeu a deschis, prin Isus Christos, calea vieții cerești. De aceea Isus i-a putut spune lui Nicodim, conducătorul evreu care îl întreba: “Nimeni nu a urcat la ceruri, decât Cel care a coborât din ceruri, Fiul omului.” În momentul în care Isus și-a dat duhul, s-a produs o minune:

perdeaua care separa prima parte a templului, “sfânta” templului, de a doua parte, “sfânta sfințelor”, s-a despiciat de sus până jos. Sânta sfințelor reprezenta cerul însuși, iar destrămarea perdelei era simbolică: ea arăta că până la moartea lui Isus calea ce duce la ceruri nu fusese călcată încă. Este scris: “Prin aceasta Duhul Sfânt arăta că drumul în Locul prea sfânt nu era încă deschis câtă vreme sta în picioare cortul dintâi.” “Căci Christos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu.” (Evrei 9:8, 24) Pentru a întări încrederea în această condiție prealabilă deja îndeplinită, apostolul spune: “Astfel dar, fraților, fiindcă prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul prea sfânt, pe calea cea nouă și vie, pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua din lăuntru, adică trupul Său: - și fiindcă avem un Mare preot pus peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățite de un cuget rău, și cu trupul spălat cu o apă curată.” (Evrei 10:19-22). Cu aceeași asigurare, noi putem întreprinde acest studiu care vorbește despre cei care merg la cer.

2. Înainte ca Isus să înceapă să predice că împărăția cerurilor s-a apropiat, oamenii nu aveau nici un motiv să sperie să meargă în ceruri pentru a trăi acolo ca ființe spirituale, nimeni de pe pământ nu-l putea precede pe Isus Christos în ceruri. În calitate de Mare Preot, el trebuia să fie precursorul, primul care să intre acolo. Doar atunci puteau spera ucenicii lui să îl urmeze. Biblia spune: “... nădejdea... pe care o avem ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinlăuntru Templului, unde Isus a intrat pentru noi ca înainte mergător, când a fost făcut Mare Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec.” - Evrei 6:19,20.

3. Care sunt condițiile de îndeplinit pentru a merge pe calea ce duce la viața cerească? Isus i le-a arătat lui Nicodim în noaptea în care a vorbit cu el. “Dacă nu se naște din nou, i-a spus el, nimeni nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu.” Omul vine pe lume în felul lui Adam, adică sub formă de creatură pământească făcută din carne. Ce trebuie să fie atunci a doua sa naștere pentru ca ea să-i dea acces în împărăția cerească a lui Dumnezeu? Christos a explicat conducătorului evreu că nu era vorba despre a te naște din nou ca om. El i-a spus: “... dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din carne este carne și ce este născut din Duh este duh.” (Ioan 3:3,5,6). Este deci vorba despre o naștere spirituală, prin duhul divin, pentru a deveni fii spirituali ai lui Dumnezeu. Părinții de carne și de sânge sunt străini de nașterea unor asemenea fii, “născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu”. - Ioan 1:13.

4. Nu doar duhul lui Dumnezeu sau forța activă invizibilă joacă un rol în această naștere pentru viața cerească, ci și, în primul rând, ceea ce Isus desemnează prin “apă”. Nu este vorba despre apa botezului (moștenitorii vieții cerești trebuie, e adevărat, să-și imite înaintașii, scufundându-se în apă), ci despre apa adevărului. Apa spală, ea are o putere purificatoare, și la fel este și cuvântul adevărului. Iată ce spun Scripturile: “... prin ascultarea de adevăr, v-ați curățit sufletele prin Duhul.” “Christos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt.” “Sfîntește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul.” - 1 Petru 1:22; Efeseni 5:25,26; Ioan 17:17.

5. Cel căruia i se oferă ocazia să meargă în cer trebuie mai întâi să asculte vorbindu-se despre adevărul asupra singurului Dumnezeu adevărat și asupra lui Isus Christos, trimisul său. Cunoașterea adevărată este baza credinței care produce lucrări drepte. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune în termeni preciși că “fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută.” (Evrei 11:6) Credința individului este dovedită prin adevăr, pentru a ști dacă el îl crede, îl acceptă și îl pune în practică. Experiența pe care evreii au avut-o timp de cincisprezece secole înainte de Legea mozaică arată că nimeni nu poate fi îndreptățit de Dumnezeu mulțumită lucrărilor propriei sale dreptăți. Nu va fi declarat drept de către Dumnezeu decât acela care are credința în el și în Fiul său Isus Christos, Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele. Astfel, adevărul care generează credința pune primele baze în persoana care se va naște pentru a intra în împărăția lui Dumnezeu. Cuvintele următoare adresate celor care se nasc din nou se potrivesc cu ceea ce s-a spus mai înainte: “El, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a fapturilor Lui.” (Iacov 1:18). “... fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță, care poate putrezii, ci dintr-una care nu poate putrezii, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac... Dar Cuvântul Domnului

rămâne în veac. Și acesta este Cuvântul care v-a fost propovăduit prin Evanghelie.” - 1 Petru 1: 23,25.

6. Cum poate cineva care a auzit vorbindu-se despre adevăr dovedi prin faptele sale că îl acceptă și că are credință în Dumnezeu și în Christosul lui? După ce a predicat adevărul celor care urmau să devină imitatorii săi, Isus le-a încercat credința spunând: “Fii ucenicul meu.” Acești oameni aparțineau deja națiunii evreiești, popor care se dedicase lui Iehova, după clauzele legământului Legii mozaice. Dar aceasta nu era suficient. Ei trebuia să se dedice încă și mai mult lui Dumnezeu pentru a merge, în timpul vieții lor, pe urmele lui Isus, adică pentru a-l imita ca pe Conducătorul lor. Și Christos se născuse sub Lege și făcea parte din națiunea dedicată Celui Prea Înalt. Totuși, la vârsta de treizeci de ani, el s-a oferit personal lui Dumnezeu pentru a împlini realitățile pe care le prefigura legământul Legii. El s-a prezentat deci pentru a face voința divină, care trebuia să fie revelată, îndeplinind profeția următoare: “Atunci am zis: «Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule!” (Evrei 10:7; Psalmi 40:8,9). Această prezentare seamănă cu o înmormântare a individualității sale în voința divină. Pentru a-și simboliza lui însuși moartea sa, Isus a cerut lui Ioan Botezătorul, profet al lui Dumnezeu, să-l scufunde în apele Iordanului. Botezându-se, el se ruga, fără să mărturisească nici un păcat, căci el nu păcătuse niciodată. Prin botezul său el simboliza deci actul prin care se consacra lui Dumnezeu pentru a face voința lui. Până când a venit aici pe pământ, el a exprimat aceasta spunând: “Nu ceea ce Eu vreau, ci ceea ce Tu vrei.” - Matei 26:39.

7. Pentru a dovedi că crede adevărul divin, cel care îl ascultă pe Christos trebuie să devină ucenicul lui, imitându-l și oferindu-și fără rezerve și irevocabil persoana sa lui Dumnezeu pentru a face voia sa. Acționând astfel, el trebuie să aibă o credință desăvârșită în Isus, Fiul lui Dumnezeu, pe care să îl accepte ca răscumpărarea sa și ca ultimul mijloc de a ajunge la dreptatea care vine de la Dumnezeu. El trebuie apoi să se boteze pentru a simboliza ofranda lui însuși către Dumnezeu, în scopul de a împlini serviciul său sfânt, imitând în aceasta pe Isus și supunându-se poruncii sale. Astfel, el se scufundă în apă cu prima ocazie, ca și credincioșii Cincizecimii, Saul din Tars și Corneliu. - Fapte 2:41; 9:18; 10:46-48.

8. Cum te naști în duh? Apa care contribuie la nașterea credinciosului nu este o persoană, și nici duh. Credinciosul se naște din Dumnezeu prin duhul său sau forța activă care dă viață. La botezul omului desăvârșit Isus, Dumnezeu l-a născut ca fiu spiritual și l-a recunoscut prin următoarele cuvinte, pe care Christos și Ioan Botezătorul le-au auzit: “Tu ești Fiul Meu prea iubit: în Tine Îmi găsesc toată plăcerea Mea!” (Luca 3:21,22) El a fost născut de către Dumnezeu prin mijlocirea duhului Său, care s-a manifestat sub forma unui porumbel. El era, de acum înainte, un fiu spiritual pornit definitiv pe drumul de întoarcere către ceruri, unde fusese Fiul unic al lui Dumnezeu. În calitate de Fiul spiritual nou născut el a fost uns cu duh sfânt, devenind astfel Mesia sau Unsul. La Nazaret, el s-a descoperit în această calitate, spunând: “Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns...” - Luca 4:16-18.

9. Botezul de apă al lui Isus nu era decât un simbol. Nu aceea scufundare a Sa a fost principală. El a trebuit să sufere un botez în moarte, prin care și-a dovedit integritatea, supunerea și fidelitatea sa desăvârșite față de Dumnezeu, și prin care el și-a oferit de asemenea viața omenească ca jertfă, pentru răscumpărarea omenirii condamnate. Trei ani după scufundarea sa în apă, el a spus: “Am un botez cu care trebuie să fiu botezat, și cât de mult doresc să se îndeplinească!” (Luca 12:50). Șase luni mai târziu, acest botez s-a îndeplinit prin moartea sa în Calvar. La fel cum cel care este botezat este simbolic înviat pentru a duce de acum înainte un alt fel de viață, la fel Isus a fost înviat pentru o altă existență, nu pentru viața omenească, căci el tocmai și-o abandonase pe a sa pentru totdeauna, în favoarea omenirii. Dacă ar fi reluat-o a treia zi după moartea sa, el nu ar fi dat-o decât pentru trei zile, iar oamenii nu ar fi avut niciodată dreptul la viața omenească desăvârșită și veșnică. La Iordan, el fusese născut de către Dumnezeu pentru a fi un Fiul spiritual moștenitor al promisiunilor cerești. De asemenea, el a fost adus de la moarte la viață ca Fiul spiritual și nemuritor al lui Dumnezeu. Acest lucru îl spun foarte clar Scripturile: “Christos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh.” (1 Petru 3:18). Ucenicii lui nu puteau vedea ființe spirituale, astfel că Isus înviat li s-a arătat în carne, formând un corp omenesc la fiecare apariție, așa cum au făcut îngerii în ziua învierii lui și în ziua urcării lui la ceruri.

10. Este posibil ca credincioșii să fie botezați în moartea lui Christos și înviați, ca și el, pentru viața cerească? Da. Isus a afirmat aceasta în fața ucenicilor săi, când a spus următoarele: "Puteți voi să beți paharul pe care am să-l beau Eu sau să fiți botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu?" (Marcu 10:38,39). Această declarație a lui Christos înseamnă că în serviciul lui Dumnezeu ei trebuie să-și ofere viața omenească drept jertfă, renunțând pentru totdeauna la perspectiva de a trăi ca oameni aduși la desăvârșire în această lume nouă bazată pe dreptate. Pentru a se număra printre cei care abandonează privilegiul care îl constituie o asemenea viață pământească perfectă, dreptul la viața omenească desăvârșită pe care Isus l-a obținut pentru ei, jertfindu-se pe el însuși, le este acordat datorită credinței lor în el ca Răscumpărător. Faptul că Iehova pune pe seama lor desăvârșirea omenească și că le cere dreptatea în carne constituie în ochii lui îndreptățirea lor. Aceasta vine deci de la Dumnezeu prin intermediul Fiului său, a cărui viață omenească a fost dreaptă cu desăvârșire. Persoanele astfel îndreptățite sau declarate drepte, pentru a fi jertfite cu Christos, au speranța slavei cerești. Este scris: "Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Christos. Lui îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har, în care suntem; și ne bucură, în nădejdea slavei lui Dumnezeu... Deci, cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin el de mânia lui Dumnezeu." - Romani 5:1,2,9.

11. După ce a fost acceptat pentru jertfă, la botezul său de apă, Isus a fost născut pentru viața cerească prin duhul lui Dumnezeu. Din acest moment el a fost considerat ca Fiu spiritual al Celui Prea Înalt și, în această calitate, a fost făcut desăvârșit la învierea sa ca creatură spirituală și a fost făcut nemuritor. După ce a îndreptățit un credincios în Isus Christos, Dumnezeu îl consideră ca acceptabil pentru sacrificarea a tot ce este omenească și pământesc. Iehova naște asemenea oameni din duhul său și îi adoptă ca fii spirituali. Ei se găsesc atunci pe calea vieții cerești și sunt creaturi noi, căci este scris: "Căci dacă este cineva în Christos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi." (2Corinteni 5:17). Ei nu au primit încă nemurirea, dar au această speranță și se străduiesc să o realizeze. Apostolul a spus: "(Dumnezeu) va da viața veșnică celor ce, prin stăruința în bine, caută slava, cinstea și nemurirea." (Romani 2:7). Pentru a obține acest premiu, ei trebuie să fie credincioși lui Dumnezeu, chiar cu prețul vieții lor omenești. Isus înviat și nemuritor îi îndeamnă să fie integri, spunând fiecăruia dintre ei: "Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții." (Apocalipsa 2:10). Ei nu știu ce înseamnă a fi un duh, adică ce vor fi ei după ce vor învia, dar ei știu că sunt acum adoptați ca fii ai lui Dumnezeu născuți din apă și din duh. Și, cu hotărâre, ei spun: "Acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este." - 1 Ioan 3:2.

12. După ce au fost declarați drepti pentru credința lor, și mulțumită sângelui lui Isus, acești credincioși sunt dați ca jertfă și botezul lor în moarte începe. Apostolul le-a scris: "Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Christos, am fost botezați în moartea Lui? Noi, deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Christos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă. În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui... Acum, dacă am murit împreună cu Christos, credem că vom și trăi împreună cu El." (Romani 6:3-9). Astfel, de la învierea sa pentru viața cerească, Isus, spirit slăvit, este nemuritor sau ceva ce nu poate putrezii. În ce-i privește pe ucenicii săi credincioși, ei primesc nemurirea când devin una cu el prin conformarea cu învierea sa. Isus a dormit în moarte timp de trei zile. După împlinirea botezului lor în moartea sa, creștinii unși care au trăit înainte de venirea sa în împărăție vor dormi cu același somn așteptând întoarcerea sa în slavă. Astăzi, Christos, care a revenit, i-a înviat, dar nu pentru viața omenească pe care au oferit-o ca jertfă. Cuvintele următoare ale apostolului explică motivul și natura acestei schimbări:

13. "Nu pot carnea și sângele să moștenească Împărăția lui Dumnezeu; și că putrezirea nu poate moșteni neputrezirea. Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: «Moartea a fost înghițită de biruință»." - 1Corinteni 15:50-54.

14. Membrii rămășiței care mor credincioși în timpul actualei prezențe invizibile a lui Christos nu au nevoie să doarmă în moarte. Ei sunt schimbate imediat pentru a primi viața veșnică în ceruri.

- 1 Prin cine și când a fost deschisă calea care duce în ceruri?
- 2 De ce nici un om nu îl putea precede pe Isus Christos în ceruri?
- 3 Ce fel de naștere este necesară pentru a intra în cer?
- 4 Pe lângă duh, prin intermediul a ce trebuie să ne naștem?
- 5 Cum se produce nașterea printr-o asemenea apă?
- 6 Cum a arătat Isus care este actul pe care trebuie să-l îndeplinim și în ce fel să-l simbolizăm?
- 7 Ce trebuie să facem pentru a arăta că credem cuvântul adevărului?
- 8 Așa cum o arată exemplul lui Isus, în ce fel este născut credinciosul din duh?
- 9 Ce botez principal a suferit Isus? Cu ce corp a fost el înviat?
- 10 Credincioșii pot fi botezați și înviați în felul lui Christos? Cum?
- 11 Ce sunt ei acum, după nașterea prin Dumnezeu? Care este nădejdea lor?
- 12 Când începe botezul în moarte? Sub ce formă sunt ei înviați?
- 13 Ce explică apostolul în prima epistolă către Corinteni (15:50-54)?
- 14 Cine sunt cei care nu dorm în moarte? De ce?

Capitolul XII

Organizația teocratică

1. O privire aruncată asupra cerului înstelat ar trebui să convingă pe orice persoană inteligentă de adevărul cuvintelor următoare, pe care le-a scris Pavel adunării creștine: “Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii.” Această persoană ar trebui să aprecieze felul în care apostolul a aplicat acest principiu Bisericii atunci când a spus: “Dar toate să se facă în chip cuviincios și cu rânduială.” O asemenea aplicare cere o organizare în armonie cu Dumnezeul păcii, adică “teocratică”, căci acest cuvânt înseamnă “guvernat de către Dumnezeu”. - 1 Corinteni 14:33,40.

2. Adunarea ucenicilor îndreptați ai lui Christos care merg pe calea vieții cerești este o organizație teocratică. Cuvântul “organizație” este înrudit cu termenul grec pe care-l întâlnim în epistola lui Iacov (1:4): “Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea.” Este vorba despre cuvântul “*ergon*” care înseamnă “lucrare”, “muncă” sau “acțiune”. Termenul de măsură *erg* derivă din acest cuvânt și desemnează o unitate de muncă sau de energie. Se poate executa o anumită muncă cu un instrument, fie că e vorba de un organ al corpului nostru sau de o orgă din care artistul scoate sunete armonioase*. La fel, o organizație este un instrument cu care se poate lucra. Organizația lui Dumnezeu este o adunare coordonată și perfect unită de creaturi loiale și devotate care, în armonie cu planul divin, se îndreaptă către un țel comun, lucrând eficace în pace și unitate, animate de cele mai bune dispoziții ale spiritului și inimii. Organizația lui Dumnezeu este una. Toți membrii ei sunt una în Iehova Dumnezeu, marele Organizator, și una cu frații lor. Înțelepciunea perfectă a lui Dumnezeu a constituit în acest mod sfânta sa organizație universală.

* Cuvintele organ și orgă sunt ambele înrudite cu *ergon*.

3. Organizația adunării creștine este teocratică, deoarece Dumnezeu este autorul ei, precum și conducătorul ei suprem și permanent. Ea funcționează teocratic deoarece se supune poruncilor venind de sus, pe care Dumnezeu le transmite prin Fiul său Isus Christos, și nu poruncilor care ar veni de jos, de la membri inferiori. Acum nouăsprezece secole, Iehova, prin intermediul lui Christos, a fondat o organizație teocratică printre oameni. Găsindu-se pe pământ, ea este vizibilă, dar, fiind compusă din persoane născute de Dumnezeu pentru viața cerească, ea face parte din

marea organizație universală pe care o guvernează Iehova. Fiind teocratică, ea nu este nici națională, nici pătată de politică, fie aceasta democratică, comunistă, nazistă, fascistă, imperialistă sau de alt fel. Deși făcând parte din toate națiunile, membrii ei se supun poruncii divine care poruncește căutarea în primul rând a împărăției și dreptății lui Dumnezeu. - Matei 6:33.

4. Iehova, marele teocrat, a făcut din Isus Christos, Fiul său ascultător, principalul membru al noii sale organizații teocratice. Biblia spune, într-adevăr: “El l-a pus totul sub picioare și l-a dat căpetenie peste toate lucrurile Bisericii, care este corpul Lui.” (Efeseni 1:22,23). Comparându-i cu un corp omenesc pe membrii adunării, sau Bisericii, plasați sub conducerea lui Isus, acest text arată că adevărata adunare trebuie să fie organizată teocratic. Într-adevăr, corpul omenesc desăvârșit, așa cum l-a creat Dumnezeu, este un organism minunat. El este compus din numeroase părți ce îndeplinesc toate funcțiile speciale și care cu toate acestea sunt unite în așa fel încât formează un întreg armonios. Când credinciosul îndreptățit este botezat în “corpul lui Christos”, devenind astfel membru al organizației teocratice, el se pune sub conducerea lui Isus Christos, Capul, și primește astfel anumite responsabilități. El nu mai poate acționa independent de cel pe care Dumnezeu l-a numit Cap al adunării. El trebuie să se supună instrucțiunilor organizației, “se ține strâns de Capul din care tot trupul, hrănit și bine încheșat, cu ajutorul încheieturilor, își primește creșterea pe care i-o dă Dumnezeu.” - Coloseni 2:19.

5. Corpul omenesc desăvârșit al lui Isus avea numărul de membre necesare pentru a fi complet, nici unul mai mult sau mai puțin, astfel “corpul lui Christos” complet, care este adunarea, are un număr perfect de membri, fixat dinainte de către Iehova, Creatorul Teocratic. Înainte de Isus Christos, Dumnezeu nu revelase numărul, de aceea el i-a comparat pe membrii care îl compun cu stelele din cer și cu nisipul care este pe plaja mării. Dar mai târziu, prin intermediul lui Christos, el a spus că adunarea se va compune din 144.000 de membri. El i-a comparat pe aceștia cu cele douăsprezece seminții ale vechiului Israel, acordând 12.000 de membri fiecărei seminții a Israelului spiritual (Geneza 22:16-18); Apocalipsa 7:1-8). Faptul că sunt reprezentați împărțiți în douăsprezece seminții, fără ca vreuna din ele să fie numeric avantajată, simbolizează că organizația teocratică este perfect organizată și bine echilibrată. Iată ce spune apostolul Ioan: “Apoi m-am uitat, și iată că Mielul stătea pe muntele Sionului; și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii, care aveau scris pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său... Cântau o cântare nouă înaintea scaunului de domnie, înaintea celor patru făpturi vii și înaintea bătrânilor. Și nimeni nu putea să învețe cântarea, afară de cei o sută patruzeci și patru de mii, care fuseseră răscumparați de pe pământ.” Cu Isus Christos, mielul, ei sunt o sută patru sute patruzeci și patru de mii una persoane al căror destin este ceresc. Este scris: “ei... urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumparați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel.” - Apocalipsa 14:1-4.

6. Împărțirea lor simbolică în douăsprezece seminții se potrivește cu faptul că ei stau pe cele douăsprezece temelii care sunt cei doisprezece apostoli ai mielului. Este scris: “Așadar voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelia apostolilor și proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Christos. În El toată clădirea, bine încheșată, crește ca să fie un templu sfânt în Domnul. Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un lăcaș al lui Dumnezeu, prin Duhul.” (Efeseni 2:19-22).

7. Isus Christos, Capul, a ales doisprezece apostoli, i-a însărcinat cu anumite funcții și le-a dat puteri speciale în organizație. Acești doisprezece bărbați, cu bătrânii comunității creștine din Ierusalim, au constituit un corp care a administrat adunarea întregă în timpul primului secol al existenței sale (Fapte 15:6-23). Isus Christos, supus lui Dumnezeu, este singur Capul adunării, și nu va lăsa pe pământ nici un apostol, nici un alt om pentru a fi reprezentantul său sau vicarul său și în același timp șeful dictatorial al organizației sale.

8. Isus, unicul Cap, este invizibil, totuși el nu este neputincios, și nici inactiv în a servi intereselor adunării sale pământești. El este agentul de legătură teocratică între toate grupurile și membrii izolați care constituie adunarea răspândită pe întreg pământul. Avem întotdeauna printre noi apostoli și bătrâni ai adunării din primul secol. Într-adevăr, nu avem noi scrierile lor inspirate, Scripturile grecești creștine? Toate Scripturile inspirate ce formează Biblia *completă* a lui Dumnezeu constituie totalitatea instrucțiunilor teocratice fundamentale și permanente pentru adunare, până la slăvirea ei în ceruri.

9. Creatorul teocratic numește slujitori oficiali în adunare, prin intermediul lui Isus Christos. Sub acțiunea duhului sfânt al lui Dumnezeu, slujitorii trebuie să fie stabiliți în pozițiile lor. Ei trebuie să aibă calitățile cerute, expuse în Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel numirile nu sunt rezultatul unei alegeri democratice, ca altădată, când poporul roman îl alegea pe papă, nici decretate de un guvern al acestei lumi; ele se fac de către organizația teocratică, de sus în jos. - 1Corinteni 12:18,28.

10. Cei care ocupă o poziție importantă sunt frații bătrâni, nu în vârstă, ci ca urmare a creșterii lor spirituale și creștine. Iată ce a spus Petru: “eu, care sunt un presbiter ca și ei” (1 Petru 5:1). Apostolul Pavel și levitul Barnabas au fost desemnați de către sfântul duh pentru lucrarea misionară ce consta în stabilirea comunităților de credincioși în noi teritorii. În aceste grupuri ei au numit presbiteri cu diferite sarcini. Biblia spune: “Au rânduit presbiteri în fiecare Biserică și, după ce s-au rugat și au postit, i-au încredințat în mâna Domnului, în care crezuseră.” (Fapte 13:2-4 și 14:23). Scripturile inspirate nu dau nici o instrucțiune relativă la ceremonialul unei ordinări oarecare. În consecință, lungile ceremonii pompoase ale numirilor, așa cum se derulează ele în religiile creștinătății, sunt tradiții imaginate de către oameni, deci antibiblice. Ele nu sunt deloc teocratice, astfel că Dumnezeu nu le recunoaște.

11. Scripturile dau instrucțiuni pentru numirea supraveghetorilor și a asistenților lor. Timotei, tânăr fizic, dar copt spiritual, a fost numit supraveghetor când Pavel și probabil adunarea presbiterilor care îl înconjurau i-au pus mâinile pe cap (Fapte 16:1-3; 1Timotei 4:14; 2Timotei 1:6). În calitate de membru al corpului conducător, Pavel i-a făcut cunoscute condițiile pe care trebuia să le îndeplinească, pentru a primi aprobarea apostolică sau teocratică, cei pe care acesta din urmă îi desemna pentru un serviciu în comunitate. El i-a spus: “Trebuie ca episcopul să fie fără prihană... să nu fie întors la Dumnezeu de curând, ca nu cumva să se îngâmfe și să cadă în osânda diavolului... Diaconii, de asemenea, trebuie să fie cinstiți... Trebuie cercetați mai întâi și numai dacă sunt fără prihană să fie diaconi. Diaconii să fie bărbați ai unei singure neveste și să știe să-și cârmuiască bine copiii și casele lor. Pentru că cei ce slujesc bine ca diaconi dobândesc un loc de cinste și o mare îndrăzneală în credința care este în Christos Isus.” - 1Timotei 3:1-10,12,13.

12. Tit, credincios păgân mai tânăr decât Pavel, a fost numit supraveghetor și a primit consemnele următoare din partea apostolului: “Te-am lăsat în Creta, ca să pui în rânduală ce mai rămâne de rânduit și să așezi presbiteri în fiecare cetate, după cum ți-am poruncit. Dacă este cineva fără prihană, bărbat al unei singure neveste, având copii credincioși, care să nu fie învinuiți de destrăbălare sau neascultare. Căci episcopul, ca econom al lui Dumnezeu, trebuie să fie fără prihană... pentru ca să fie în stare să sfătuiască în învățătura sănătoasă și să înfrunte pe potrivnici.” (Tit 1:5-9). El nu a primit nici o instrucție referitoare la ceremonialul ordinării.

13. Aproape de Efes, Pavel, care se îndrepta către Ierusalim, “a chemat pe presbiterii Bisericii” și i-a îndemnat astfel: “Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său.” Acest pasaj din Fapte (20:17-28) arată că existau mai mulți supraveghetori în adunarea de la Efes, și nu doar un singur “episcop” însărcinat cu direcțiunea unei “dioceze” incluzând un mare număr de ecleziaști inferiori. O adunare locală, dar și un anumit număr de slujitori îndeplinind rolul de asistenți. Alegând șapte bărbați pentru a veghea la nevoile materiale ale turmei locale, comunitatea din Ierusalim i-a făcut cunoscuți pe acești frați ca o alegere proprie, dar apostolii au desemnat oficial pentru acest serviciu cei șapte candidați recomandați. Biblia spune referitor la aceasta: “Ei i-au prezentat apostolilor care, după ce s-au rugat, și-au pus mâinile peste ei.” - Fapte 6:2-6.

14. Scripturile arată deci că adunarea creștină a fost organizată teocratic și că ea este dirijată de sus în jos de către Iehova, Stăpânul universului, și prin mijlocirea lui Isus Christos, Capul Bisericii. Credincioșii care recunosc astăzi adevărata adunare creștină și care au dovezi biblice că sunt membri ai ei, se străduiesc din ce în ce mai mult să obțină ca ea să fie condusă teocratic pe întregul pământ. Spiritul conducător al lui Dumnezeu îi ajută în acest scop.

1 De ce este nevoie ca adunarea să fie organizată? Sub ce formă?

2 Cu ce termen este înrudit cuvântul *organizare*? Ce este organizația lui Dumnezeu?

3 Cum este organizată teocratic adunarea?

4 Cine a fost stabilit Cap peste această organizație? Cum acționează teocratic un membru?

5 Cu ce a fost comparat numărul membrilor corpului lui Christos și cum a fost el descoperit?

- 6 Cum se potrivește numărul semințiilor lor cu numărul temeliiilor lor?
- 7 Din ce se compunea corpul conducător în primul secol?
- 8 Cine este agent de legătură? Care sunt instrucțiunile fundamentale pentru adunare în întreaga lume?
- 9 Cum se fac numirile de slujitori oficiali?
- 10 Cine este numit pentru a îndeplini o funcție? Există un ceremonial al numirii?
- 11 Ce condiții cerute trebuie să realizeze supraveghetorii și asistenții lor?
- 12 Instrucțiunile cuprindeau un ceremonial pentru numirea supraveghetorului?
- 13 Câți supraveghetori erau numiți într-o comunitate? Câți asistenți? Cum se făcea numirea lor?
- 14 Ce direcție căutăm noi astăzi pentru adunare? De ce?

Capitolul XIII

Cum devii predicator al evangheliei

1. Adevărații predicatori ai evangheliei, instituți și trimiși de Iehova, iau parte la lucrarea cea mai importantă a timpului nostru, la cea care este de departe cea mai utilă. Departe de a-i imita pe evangheliștii stabiliți de oameni, ei onorează prin conduita lor serviciul predicării.

2. Apostolul Pavel a fost ridiculizat, a fost crezut nebun pentru că predica evanghelia referindu-se la Christos care a murit pe un lemn. Dar prin declarația următoare vom vedea superioritatea adevăratei predicări, a cărei importanță vitală depășește orice alt lucru din lume: “Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării: dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu... N-a prostiț Dumnezeu înțelepciunea lumii acesteia? Căci, întrucât lumea, cu înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii. Iudeii, într-adevăr, cer minuni și grecii caută înțelepciune; dar noi propovăduim pe Christos cel răstignit, care pentru iudei este o pricină de poticnire și pentru neamuri o nebunie, dar pentru cei chemați, fie iudei, fie greci, este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu. Căci nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât oamenii; și slăbiciunea lui Dumnezeu este mai tare decât oamenii.” - 1Corinteni 18-25.

3. Mai mult ca niciodată de la Cincizecimea anului 33 încoace, astăzi este momentul de a-l cunoaște pe Iehova Dumnezeu și de a-l invoca pentru a fi feriți de moartea iminentă. Este o mare urgență în aceea că oamenii trebuie să audă vestea bună privind scopul divin care se împlinește prin Isus Christos. Dar dacă ei trebuie să audă această evanghelie a vieții, trebuie ca Iehova să ridice predicatori și să-i trimită în câmpul de lucru. Biblia spune: “Oricine va chema numele (lui Iehova) va fi mântuit.” Apostolul, citând acest text, adaugă: “Dar cum vom chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor? Și cum vor propovădui dacă nu sunt trimiși? După cum este scris: «Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia!»” (Romani 10:13-15). Iehova, Tatăl milostivirilor, care cunoaște gravitatea situației actuale și nevoile celor care suspină după dreptate și eliberare, a ridicat predicatori ale căror picioare le-a animat pentru ca ei să meargă către toate neamurile și să facă publică acolo vestea bună. Cei care aud vorbindu-se de mesajul lor și cred în el se bucură de venirea acestor oameni.

4. A fi predicator al veștii bune înseamnă a-l imita pe Mesia mergând pe urmele sale. Isus Christos este modelul tuturor adevăraților predicatori ai lui Dumnezeu. El nu a urmat un seminar sau o școală rabinică pentru a studia acolo tradițiile religioase și pentru a fi ordonat de către conducători sectari. El a fost tâmplar până la treizeci de ani. La timpul fixat de Dumnezeu pentru apariția lui Mesia, el și-a abandonat meseria și s-a prezentat la Ioan Botezătorul, pentru a împlini țelul divin. El s-a scufundat în Iordan pentru a simboliza dăruirea sa vouăței divine. Iehova a vrut ca Fiul său să fie predicator în timpul vieții sale pământești. De aceea el l-a consacrat ca atare. Cum? Când Isus a ieșit din apele botezului, el l-a uns cu duh sfânt. Manifestarea duhului sub forma unui

porumbel a fost dovada vizibilă a ungerii sale. Când Christos s-a întors la Nazaret, el nu mai era tâmplar, ci predicator pus de Cel Prea Înalt. El făcuse deja minuni și anunța că împărăția cerurilor se apropiase. Dar el voia de asemenea să predice locuitorilor orașului în care a fost crescut și să le facă cunoscut că primise însărcinare din partea lui Dumnezeu.

5. Iată ce spun Scripturile: “În ziua sabatului a intrat în sinagogă. Și s-a sculat să citească și I s-a dat cartea prorocului Isaia. Când a deschis-o, a dat peste locul unde era scris: «Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsăți și să vestesc anul de îndurare al Domnului.» În urmă, a închis cartea, a dat-o înapoi îngrijitorului și a șezut jos. Toți cei ce se aflau în sinagogă aveau privirile pironite spre El. atunci a început să le spună: «Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit.»” - Luca 4:16-21.

6. Însărcinarea și ordinarea lui Isus, stăpânul tuturor predicatorilor creștini, venea de la Iehova, și nici un ceremonial religios nu trebuia să prezideze la această investitură. Isus s-a dedicat lui Dumnezeu pentru a face voia lui și a intrat în apă pentru a simboliza acest act. Cel Prea Înalt a acceptat angajamentul său și l-a uns cu duh sfânt, nu doar pentru a fi Mesia, Prințul, ci și pentru a fi un predicator al veștii bune a împărăției lui Dumnezeu. Isus a găsit misiunea sa divină scrisă în Biblie, în versetele 1 și 2 din capitolul 61 al cărții lui Isaia, și a citat acest text sfânt. El avea astfel dovada că duhul lui Iehova era peste el și acționa prin el în misiunea sa de predicator.

7. Ceea ce este adevărat despre Căpetenie și Exemplu este la fel de adevărat despre ucenicii lui. Pentru adevărații predicatori creștini nu este nevoie deloc de a studia într-o universitate, colegiu sau seminar, de a avea diplomele decernate de aceste instituții, nici de a fi ordinați de către un demnitar religios. Eccleziastii au toate aceste lucruri care fac impresie, dar nici unul dintre ei nu satisface condițiile pe care Dumnezeu le cere de la cei care devin predicatorii Săi unși și ordinați. Dacă îl comparăm cu clerul din vremea sa, Isus era ceea ce se numește un “predicator laic”. În realitate, el era predicatorul pus de Dumnezeu, în timp ce conducătorii religioși nu erau.

8. Ca și pentru Isus, se cere din partea credinciosului să se dedice fără rezerve lui Dumnezeu pentru a îndeplini voia lui. El trebuie să facă aceasta având o credință desăvârșită în Isus Christos, prin sacrificiul căruia păcatele sale pot fi șterse și iertate. Credinciosul simbolizează actul prin care se dedică lui Iehova scufundându-se în apă. Angajamentul pe care și-l ia astfel, fiind irevocabil, îl leagă pentru totdeauna de Cel Prea Înalt. Dumnezeu vrea ca el să fie predicator în această lume, pentru a-și asigura salvarea sa, meritând viața veșnică. Este scris: “Dacă tu mărturisești cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit. Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire.” - Romani 10:9,10.

9. Iehova îi declară drepti, datorită credinței lor în sângele lui Isus, pe credincioșii pe care îi acceptă pentru jertfă, adică pentru botezul în moartea lui Christos. În acest fel apostolii credincioși ai lui Christos și alți discipoli au fost îndreptățiți (Romani 5:1,9; 3:24-30). După ce a instaurat printre credincioșii săi apostoli cina pe care ei trebuia să o comemoreze în fiecare an, Isus le-a spus: “Voi sunteți aceia care ați rămas neconținut cu Mine în încercările Mele. De aceea vă pregătesc Împărăția, după cum Tatăl Meu Mi-a pregătit-o Mie, ca să mâncați și să beți la masa Mea în Împărăția Mea și să ședeți pe scaune de domnie, ca să judecați pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel.” (Luca 22:28-30). La Cincizecime, zece zile după urcarea sa la cer, Isus a vărsat asupra ucenicilor săi duhul sfânt pe care-l primise de la Iehova. În acest fel au fost aceștia unși cu duh, nu doar pentru a fi, cu Christos, moștenitori ai legământului pentru Împărăție, ci și pentru a fi predicatori ai veștii bune. Ei au început imediat să predice, din casa în care se găseau, și aproximativ trei mii de persoane au crezut mesajul lor și s-au consacrat lui Dumnezeu prin Isus Christos. Acestea au fost botezate, au primit ungera cu duh sfânt și la rândul lor au început să predice. - Fapte 2:1-47.

10. Trei ani și jumătate mai târziu, apostolul Petru a predicat primilor păgâni care au crezut mesajul și au fost acceptați de către Iehova. În timp ce Petru vorbea celor netăiați împrejur, în casa lui Corneliu, Dumnezeu, prin Isus cel slăvit, a turnat duhul sfânt peste ei. Ei au început imediat să vorbească în limbi străine, dar care le-a fost dat în mod miraculos. Pentru acești credincioși, ungera duhului și ordinația pentru a predica au precedat botezul lor în apă, cu toate că acesta venea după

ceea ce el simboliza: credința lor în mesajul lui Dumnezeu și consacrarea lor lui Dumnezeu prin îndreptățirea venită prin Isus Christos. - Fapte 10:1-48.

11. A doua epistolă către Corinteni (1:21,22) dovedește că Dumnezeu, prin mijlocirea lui Isus, îi ordonează și îi unge pe predicatorii săi consacrați. Iată ce spune acest pasaj: “Și cel ce ne întărește împreună cu voi, în Christos, și care ne-a uns este Dumnezeu. El ne-a și pecetluit și ne-a pus în inimă arvuna Domnului.” Acest spirit este forța activă divină care învață, luminează, revelează Scripturile predicatorilor, îi ghidează și îi întărește atunci când fac public adevărul. Apostolul Ioan demonstrează acest lucru în termenii următori: “Dar voi ați primit ungerea din partea Celui sfânt și știți orice lucru. V-am scris nu că n-ați cunoaște adevărul, ci pentru că îl cunoașteți și știți că nici o minciună nu vine din adevăr. V-am scris aceste lucruri în vederea celor ce caută să vă rătăcească. Cât despre voi, ungerea pe care ați primit-o de la El rămâne în voi, și n-aveți trebuință să vă învețe cineva; ci, după cum ungerea Lui vă învață despre toate lucrurile și este adevărată, și nu este o minciună, rămâneți în El, după cum v-a învățat ea.” (1 Ioan 2:20,21,26,27). Ei trebuie să fie predicatori credincioși și fără teamă înainte de a moșteni Împărăția făgăduită.

12. Înainte de a fi desemnați de către Dumnezeu pentru a anunța mesajul său, ei a trebuit să învețe adevărul pentru a ști ce trebuie să proclame. Și de când sunt ordinați de către Iehova, ei trebuie să studieze Scripturile cu mai mult zel ca niciodată, aceasta sub conducerea spiritului adevărului, pentru a învăța tot sfatul lui Dumnezeu, mărintruind instruirea auditorilor lor pe măsură ce adevărul progresează. Fiind comoștenitori ai lui Isus Christos, unșii cu duh trebuie, ca și el, să realizeze condițiile pe care Dumnezeu le cerea împăraților Israelului. Ei trebuie să studieze și să respecte Cuvântul divin, fără a-i adăuga nici o doctrină și fără a scoate nici cel mai mărunț dintre adevărurile pe care el le conține (Deuteronom 17:18-20). Respectarea acestor exigențe contribuie la salvarea predicatorilor, astfel precum și la salvarea celor pe care îi învață. Biblia spune: “Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățăturii pe care o dai altora; stăruiește în aceste lucruri, căci dacă vei face așa te vei mântui pe tine însuși și pe cei ce te ascultă.” - 1 Timotei 4:13,16.

13. Dar unde se găsește auditoriul în fața căruia predică acești predicatori ordinați conform Scripturilor? Întrebarea următoare ne va permite să răspundem corect: Unde se găseau auditorii lui Isus? Cu siguranță nu într-o construcție acoperită de o clopotniță, în care asistența plătită, mereu aceeași, trebuia să meargă dacă voia să asculte o predică rostită din înaltul unui scaun. Auditoriul lui Isus se alcătua din “oile pierdute ale poporului lui Israel” către care Dumnezeu îl trimisese. Înainte de a-și părăsi ucenicii pentru a se întoarce în cer, Învățătorul a făcut din populația lumii auditoriul său, spunând: “Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit.” (Matei 15:24 și 28:19,20). Isus a adus mesajul lui Dumnezeu poporului. El nu mergea doar în sinagogi și în templu, unde predica mulțimilor când era invitat, ci în cea mai mare parte a timpului mergea în case. Considera ca auditoriu al său pe toți cei care veneau la el, precum și pe persoanele cu care intra în contact, singure sau în grup. Predica în toate locurile, la cumpăna unui puț, la marginea mării, pe un munte, în pustiu, pe străzi populate sau la oameni acasă. Niciodată el nu și-a jenat auditorii întinzându-le o mână avidă de bani sau făcând să circule un platou pentru chetă.

14. Exemplul lui Isus arată unde trebuie să-și caute auditoriul, astăzi, predicatorii organizați pentru a propovădui vestea bună. Ei trebuie să facă roade pentru Dumnezeu și să găsească din ce în ce mai multe urechi atente, ceea ce fac în mare parte în fiecare zi, mergând să-și evanghelizeze semenii la domiciliu, oricare ar fi religia lor, rasa, culoarea pielii, ocupația, rangul, ideile politice sau limba lor. Pavel, care îl imita pe Isus, a acționat astfel. Iată ce a spus el: “Știți că n-am ascuns nimic din ce vă era de folos, și nu m-am temut să vă propovăduiesc și să vă învăț înaintea norodului și în case, și să vestesc iudeilor și grecilor pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Christos.” - Fapte 20:20,21.

15. În zilele noastre, lumea întreagă are o nevoie imperioasă de predicatori adevărați ai veștii bune. Când Isus a prorocit semnele sfârșitului ordinii prezente, păcătoase, a lucrurilor, el a spus: “Un neam se va scula împotriva altui neam și o împărăție împotriva altei împărății... Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor.” (Matei 24:7,14). Numeroși oameni binevoitori care ascultă și cred se consacreză lui Dumnezeu pentru a face voia sa. Deși Dumnezeu nu îi unge cu duhul său pentru că nu îi cheamă pentru a fi moștenitori ai împărăției cerești cu Isus Christos, ei trebuie să fie predicatori ai veștii

bune a lui Dumnezeu. Ei s-au angajat să facă voia sa. Or, în timpurile grele pe care le traversăm, Dumnezeu vrea ca vestea bună a Împărăției să fie predicată. Porunca pe care o dă tuturor acestor persoane binevoitoare care i se dedică pentru a face voia sa constituie ordinația lor. El le susține prin spiritul lui sau puterea activă, așa cum a acționat prin duhul său, înainte de ungerea lui Isus, Predicatorul nostru model, asupra profeților și martorilor săi.

1, 2 (a) Care este lucrarea care este acum de cea mai mare importanță și care face cel mai mult bine? (b) Cine îi stabilește pe predicatori și îi trimite în această lucrare?

3 (a) În vremurile critice pe care le trăim, ce nume trebuie să invoce oamenii? (b) Ce pași succesivi sunt de făcut pentru a-i ajuta să-l invoce?

4 Cine este modelul desăvârșit pentru toți predicatorii? Cum a devenit el aceasta?

5 Cum a făcut el cunoscut locuitorilor Nazaretului însărcinarea cu care era investit?

6 Cum l-a ordonat Dumnezeu? În ce carte a Bibliei a pus Iehova să se scrie misiunea lui?

7 Ce condiții cerute de această lume nu au nevoie adevărații predicatori să le realizeze? De ce?

8 Ce trebuie să facă mai întâi credinciosul pentru a deveni predicator?

9 În ce fel au fost stabiliți predicatori evreii acceptați pentru jertfă?

10 În ce fel au fost stabiliți predicatori primii credincioși păgâni?

11 Cine îi unge pe predicatori? Ce face spiritul lui pentru ei?

12 Ce trebuie să studieze predicatorii unși? De ce?

13 Unde se găseau auditorii lui Isus?

14 Așa cum a arătat Pavel, cum trebuie predicatorii să-și extindă adunarea?

15 (a) De ce lumea întreagă are acum nevoie de predicatori? (b) În ce fel credincioșii binevoitori s-au ordonat astăzi pentru a predica?

Capitolul XIV

Căsătoria moștenitorilor vieții

1. Instituind căsătoria, țelul Creatorului era, desigur, să populeze planeta noastră. După ce a format femeia din coasta luată de la bărbat, el însuși a celebrat prima căsătorie, aducând-o pe Eva lui Adam. I-a unit și, mai târziu, Isus a spus: “Ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă.” (Matei 19:6). Iehova a aprobat căsătoria și a arătat țelul ei, pe care Biblia îl definește în termenii următori: “Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: «Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l.»” Când cei opt supraviețuitori ai potopului, patru bărbați și patru femei, au ieșit din arca salvării, “Dumnezeu a binecuvântat pe Noe și pe fiii săi și le-a zis: «Creșteți, înmulțiți-vă și umpleți pământul.»” (Geneza 1:27,28 și 9:1). Astfel, 1656 de ani după crearea lui Adam, Dumnezeu a arătat că planul său privitor la căsătorie era neschimbat: procreația trebuia să-i răspândească pe oameni pe tot pământul, pentru ca el să fie locuit.

2. Dumnezeu a dat lui Adam o singură femeie, care trebuia să fie soție, ajutor și tovarăș care să i se potrivească. Această dispoziție a fost modelul perfect stabilit la origine pentru bărbatul căsătorit. Adunarea creștină l-a adoptat și i s-a conformat. Iată ceea ce explică de ce se cereau frați bătrâni numiți într-un serviciu oficial în adunare și numiți să fie exemple pentru credincioși, să realizeze condițiile următoare: “Dar trebuie ca episcopul să fie fără prihană, bărbatul unei singure neveste... să-și chivernisească bine casa și să-și țină copiii în supunere cu toată cuviința... Diaconii să fie bărbați ai unei singure neveste și să știe să-și cârmuiască bine copiii și casele lor.” - 1 Timotei 3:2-4,12.

3. Nu se cerea din partea celor care erau numiți supraveghetori și slujitori să fie celibatari. Li se cerea ca, căsătoriți fiind, să nu aibă decât o singură soție. Deși căsătorit, Petru (Chifa), a cărui soacră încă trăia, a fost ales pentru a fi unul din cei doisprezece apostoli ai lui Isus Christos. Pavel a

declarat că avea dreptul de a aduce cu el o femeie peste tot pe unde mergea să-și exercite misiunea. El a spus, într-adevăr: “N-avem dreptul să ducem cu noi o soră, care să fie nevasta noastră, cum fac ceilalți apostoli și frații Domnului și Chifa? (1Corinteni 9:5). A fost prezis că în timpurile din urmă unii vor interzice căsătoria și că această Interdicție ar fi unul din semnele abandonării de către ei a adevăratei credințe (1Timotei 4:3). Nu li se cerea căsniciilor creștine să se opună țelului căsătoriei care este procreația. Dar li se cerea supraveghetorilor și slujitorilor doritori de a se califica pentru o funcție oficială în sânul adunării să-și țină copiii într-o supunere desăvârșită, demnă, pentru ca nici un oprobriu să nu cadă asupra comunității și reprezentanților ei. - Tit 1:5,6.

4. Astfel, poligamia și concubinajul au fost scoase din adunarea creștină, după ce fuseseră permise evreilor și sancționate de legământul Legii. Isus a tranșat această problemă spunând că un bărbat va avea două soții dacă divorțează de una din motive nedrepte și se recăsătorește cu alta. Într-o zi fariseii l-au întrebat astfel: “Oare este îngăduit unui bărbat să-și lase nevasta pentru orice pricină?” Învățătorul a răspuns că în Eden Dumnezeu nu a prevăzut divorțul pentru primul cuplu perfect. “«Pentru ce dar, I-au zis ei, a poruncit Moise ca bărbatul să dea nevastei o carte de despărțire și s-o lase?» Isus le-a răspuns: «Din pricina împietririi inimilor voastre a îngăduit Moise să vă lăsați nevestele; dar de la început n-a fost așa. Eu însă vă spun că oricine își lasă nevasta, afară de pricină de curvie, și ia pe alta de nevastă, preacurvește; și cine ia de nevastă pe cea lăsată de bărbat preacurvește.» În predica de pe munte el s-a exprimat referitor la aceasta în aproape același mod, spunând: “Dar Eu vă spun că oricine își va lăsa nevasta, afară numai de pricină de curvie, îi dă prilej să preacurvească; și cine va lua de nevastă pe cea lăsată de bărbat preacurvește.” - Matei 19:3-9 și 5:31,32.

5. Este aici un serios material de reflecție pentru creștini, căci apostolul Pavel spune fără înconjur că preacurvia, necurățirea și desfrânarea sunt lucrările cărnii păcătoase și că “nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici sodomiții... nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.” În consecință, creștinii chemați în această împărăție și care nu moștenesc din cauza curviei sunt destinați morții. - Galateni 5:19-21; 1Corinteni 6:9,10; Romani 1:24-32.

6. Moartea desface unirea conjugală. Este scris: “Căci femeia măritată este legată prin Lege de bărbatul ei câtă vreme trăiește el; dar dacă-i moare bărbatul, este dezlegată de legea bărbatului ei... este dezlegată de Lege, așa că nu mai este preacurvă, dacă se mărită după altul.” (Romani 7:2,3). Urmează că cel care se căsătorește își asumă o responsabilitate ce-i limitează libertatea personală și se obligă să aibă grijă, tot timpul vieții sale, de tovarășa sa. Căsătoria nu poate fi desfăcută prin divorț, cu excepția cauzei de infidelitate, astfel că creștinul doritor de a fi un predicator al veștii bune cât se poate de liber trebuie să se gândească bine înainte de a se căsători sau de a se recăsători. Dacă, în sânul unei societăți imorale, persoana celibatară sau văduvă este tiranizată de pasiune din cauza slăbiciunii sale, ea poate considera căsătoria ca o salvare. Pavel spune referitor la aceasta: “Este bine pentru ei să rămână ca mine. Dar dacă nu se pot înfrâna, să se căsătorească, pentru că este mai bine să se căsătorească decât să ardă.” (1Corinteni 7:8,9). Dar dedicându-se în rugăciune lucrurilor care întorc spiritul de la căsătorie și de la relațiile carnale, creștinul poate cultiva darul celibatului și se poate face el însuși eunuc pentru a servi mai bine interesele Lumii Noi. În ce privește căsătoria în această lume, Isus a declarat că ea nu este indicată: “Nu toți pot primi cuvântul acesta, ci numai aceia cărora le este dat. Fiindcă sunt fameni... care singuri s-au făcut fameni pentru împărăția cerurilor. Cine poate să primească lucrul acesta să-l primească.” - Matei 19:10-12.

7. Încurajând celibatul și arătând de ce dă el o mai mare libertate spiritului și corpului, permițând să servească mai bine interesele împărăției lui Dumnezeu, apostolul spune: “Tot așa, între femeia măritată și fecioară este o deosebire: cea nemăritată se îngrijește de lucrurile Domnului, ca să fie sfântă și cu trupul, și cu duhul; iar cea măritată se îngrijește de lucrurile lumii, cum să placă bărbatului ei. Vă spun lucrul acesta pentru binele vostru, nu ca să vă prind într-un laț, ci pentru ceea ce este frumos, și ca să puteți sluji Domnului fără piedici. Dacă crede cineva că este rușinos pentru fata lui să treacă de floarea vârstei, și nevoia cere așa, să facă ce vrea: nu păcătuiește; să se mărite. Dar cine a luat o hotărâre tare, și nu este nevoit, ci este slobod să lucreze cum vrea, și a hotărât în inima lui să-și păstreze pe fiica sa fecioară, face bine. Astfel, cine își mărită fata, bine face, și cine n-o mărită, mai bine face. O femeie măritată este legată de lege câtă vreme îi trăiește bărbatul; dar dacă-i moare bărbatul este slobodă să se mărite cu cine vrea; numai în Domnul. Dar, după părerea

mea, va fi mai fericită dacă rămâne așa cum este. Și cred că și eu am Duhul lui Dumnezeu.” - 1 Corinteni 7:34-40.

8. Orice creștin care nu urmează sfatul apostolului, când acesta spune credinciosului să se căsătorească doar în Domnul, va suporta consecințele unei uniri pe plan spiritual cu o persoană care nu s-a dedicat lui Dumnezeu. Fricțiunile produse de o unire mixtă nu sunt o cauză de divorț după Scripturi. Dacă soții sunt de acord să se separe, legal sau nu, această separare nu dezleagă căsătoria lor în ochii lui Dumnezeu. În consecință, cei care s-au despărțit nu trebuie nici să se recăsătorească, nici să aibă relații trupești cu o altă persoană. Singura ieșire din situația lor este de a reveni în căsnicie după împăcare, încercând să se înțeleagă mai bine și să facă concesii reciproce. Dacă partea necreștină consimte să coabiteze cu credinciosul, acesta nu trebuie să părăsească căminul conjugal pentru a trăi singur. Dar dacă necredinciosul vrea să se separe, i se va permite aceasta în interesul păcii creștine. Este scris: “Căci (neseparându-te) ce știi tu, nevastă, dacă îți vei mântui bărbatul? Sau ce știi tu, bărbate, dacă îți vei mântui nevasta?” - 1 Corinteni 7:10-16.

9. Viața în comun cu un necredincios poate cauza credinciosului neplăceri, sub forma unor scene casnice, de exemplu. Dar decât să se gândească la despărțire, credinciosul poate accepta mai degrabă aceste încercări ca pe o suferință din cauza lui Christos și se poate strădui să arate tovarășului său ce sunt puterea morală și răbdarea creștină. Biblia spune: “Dar dacă suferiți cu răbdare, când ați făcut ce este bine, lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu. Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Christos a suferit pentru voi și v-a lăsat o pildă ca să călcați pe urmele Lui... Tot astfel, nevestelor, fiți supuse și voi bărbaților voștri; pentru ca, dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie câștigați fără cuvânt, prin purtarea nevestelor lor, când vă vor vedea felul vostru de trai: curat și în temere.” (1 Petru 2:20,21; 3:1,2). A-l câștiga pe soțul necredincios pentru creștinism va fi o victorie a integrității și perseverenței creștine, care va întări unitatea căminului. O asemenea victorie produce de asemenea un nou predicator al veștii bune.

10. Supunerea creștinei soțului ei îl poate câștiga pentru credință, dar oricare ar fi rezultatul, ea arată că o asemenea femeie se supune legii lui Dumnezeu, care spune: “Bărbatul este capul femeii” (1 Corinteni 11:3). Dacă, comportându-se astfel, credincioasa trebuie să sufere, ea va suferi pentru dreptate și va păstra aprobarea divină. Creștina va trebui să se pună sub autoritatea soțului ei credincios, nu doar pentru că în acest caz acest lucru îi este mai ușor, ci pentru că aceasta este subordonarea stabilită de Dumnezeu. Biblia spune: “Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri ca Domnului; căci bărbatul este capul nevestei, după cum și Christos este capul Bisericii, El, Mântuitorul trupului. Și după cum Biserica este supusă lui Christos, tot așa și nevestele să fie supuse bărbaților lor în toate lucrurile.” Soțul, mai ales dacă este credincios, nu ar trebui să profite de poziția sa de cap pentru a-și oprima soția și pentru a abuza de îndatoririle și privilegiile conjugale, astfel încât să dăuneze spiritului și corpului celei cu care își împarte existența. Autoritatea sa ar trebui să se traducă printr-o dragoste asemănătoare celei pe care Christos o resimte pentru adunarea care este corpul său spiritual. Iată ce spune apostolul: “Tot așa trebuie să-și iubească și bărbații nevestele, ca pe trupurile lor. Cine își iubește nevasta se iubește pe sine însuși... Fiecare din voi să-și iubească nevasta ca pe sine: și nevasta să se teamă de bărbat.” (Efeseni 5:22-23,28,33). Soțul creștin ar trebui deci să-și trateze soția cu considerație, amintindu-și fără încetare de interesele superioare ale consoartei sale, pentru că ea trebuie să moștenească împreună cu el slava vieții. Femeia este moștenitoarea vieții cu același titlu ca soțul și amândoi ar trebui să se întrajute într-o dragoste frățească profundă, pentru a dobândi această viață. - 1 Petru 3:7.

11. Dacă credinciosul se gândește la căsătorie, înțelepciunea și credincioșia sa față de Dumnezeu recomandă să se căsătorească cu o persoană care s-a dedicat Domnului pentru a-l sluji. Apostolul îl pune pe creștin în gardă împotriva unirii cu o necredincioasă. Printre altele, legământul Legii pe care Iehova l-a contractat cu Israelii conținea un avertisment contra acestui gen de mezalianță, interzicând poporului ales să se alieze cu vecinii săi păgâni. - Exod 34:14-16; Deuteronom 7:3,4; Numeri 25:1-8.

12. Când Biblia vorbește despre căsătorie, ea nu spune deloc că aceasta trebuie să fie ratificată de către un om al bisericii. Acest lucru nu înseamnă, totuși, că este interzis să te unești în fața ofițerului de stare civilă și să faci, astfel, căsătoria publică. Dimpotrivă, Scripturile recomandă acest mod de a acționa. În vremurile biblice, căsătoria era un aranjament între părinții celor doi logodnici și un prieten care juca rolul intermediarului. Prin oficiul său, părinții sau tutorii

consimțeau la căsătorie și logodna era celebrată oficial prin darurile de folosință. Apoi, în ziua nunții, logodnicul își aducea public și în mijlocul unei mari sărbători logodnica la noul său cămin (Geneza 24:1-67); Matei 25:1-10; 22:1-14; Ioan 3:29). Urmează ca oricine se dedică lui Dumnezeu și trăiește în concubinaj ar trebui să-și legalizeze unirea. Aceste persoane vor fi astfel protejate de legea țării. De altfel, căsătorindu-se oficial, fiecare dintre ele își recunoaște responsabilitatea vizavi de cealaltă și arată că se gândește la copiii săi. Dumnezeu aprobă acest mod de acțiune, el ridică dezaprobarea de pe cei care acționează astfel și le acordă privilegii mai mari în serviciul său binecuvântat.

1 Prin ce mijloc și-a propus Dumnezeu să populeze pământul?

2, 3 (a) Cărui model, stabilit la origine pentru bărbatul căsătorit, se conforma adunarea creștină? (b) Li s-a interzis slujitorilor săi să se căsătorească?

4 Cum s-a pronunțat Isus asupra poligamiei și adulterului?

5 De ce consecințele cuvintelor lui Isus sunt grave pentru creștini?

6 (a) Prin ce este dizolvată unirea conjugală? (b) În consecință, de ce căsătoria poate să nu fie indicată? Când poate fi ea recomandată?

7 Cum opune apostolul starea conjugală virginității?

8 (a) De ce credinciosul nu ar trebui să se căsătorească decât în Domnul? (b) De ce separarea este permisă, dar nu încurajată?

9 Cum trebuie să considerăm încercările suferite din cauză că nu vrem să ne despărțim?

10 (a) De ce ar trebui femeia să fie supusă soțului ei, fie că acesta este credincios sau nu? (b) După exemplul lui Christos, cum ar trebui soțul să-și exercite autoritatea?

11 De ce înțelepciunea și credințioșia recomandă căsătoria în Domnul?

12 Căsătoria ar trebui să fie legalizată? De ce este acest lucru conform cu Scripturile?

Capitolul XV

Privilegiile femeii în sânul adunării

1. Adunarea sau "trupul lui Christos" numără în sânul său creștine care speră să meargă în ceruri, unde sexul este necunoscut. Dumnezeu nu s-a inspirat deci dintr-un precedent ceresc atunci când a creat femeia ca ajutor al bărbatului, ceea ce confirmă încă o dată cuvintele lui Isus: "Căci la Înviere nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita, ci vor fi ca îngerii lui Dumnezeu în cer." (Matei 22:30). Îngerii a căror apariție o menționează Biblia au luat forma unui bărbat, și nu a unei femei. Spunând că "Ierusalimul cel de sus este slobod, și el este mama noastră... noi nu suntem copiii celei roabe, ci ai femeii slobode", Pavel nu se gândea la o creatură pământescă ce ar sta în cer. Nici Ioan, atunci când a declarat: "În cer s-a arătat un semn mare: o femeie învăluită în soare." (Galateni 4:26,31; Apocalipsa 12:1). Cei doi apostoli vorbeau despre sfânta organizație universală a lui Dumnezeu pe care au reprezentat-o sub trăsăturile unei femei devenind mamă.

2. Ceea ce este spus mai sus nu interzice femeilor orice speranță cerească. Scripturile grecești creștine menționează într-adevăr numeroase comoștenitoare ale lui Isus Christos. Femeile care vor moșteni împărăția lui Dumnezeu nu vor intra acolo ca femei. Ele au fost născute din apă și din duh pentru a deveni noi creaturi în Christos. Când ele vor deveni una cu el prin conformarea cu moartea sa, ele vor înceta pentru totdeauna să trăiască în carne. Pavel a declarat că, în învierea pentru viața cerească, ele și frații lor creștini vor fi schimbați în creaturi spirituale pentru a alcătui mireasa lui Christos. Ele nu vor mai fi deci femei.

3. Epistola către Galateni (3:26-29) le amintește comoștenitorilor lui Christos că sunt creaturi noi, în acești termeni: "Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Christos Isus. Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte

bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Christos Isus. Și dacă sunteți ai lui Christos sunteți «sămânța» lui Avraam, moștenitori prin făgăduință.” Nu se face distincție între sexe, în sensul că persoanele cărora li se adresează acest pasaj au avut toate privilegiul de a accepta adevărata credință, de a se dedica Creatorului lor, de a fi justificate și de a se boteza în Christos. În aceeași măsură ca frații lor în credință, creștinele speră să participe ca preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Christos la împărățirea pe care acesta din urmă o va exercita timp de o mie de ani. Bărbații și femeile pe care Dumnezeu îi adoptă ca fii sunt “pietrele vii” adunate pentru a-i oferi o jertfă de laudă. Ei formează edificiul spiritual în care Iehova locuiește prin spiritul său. Toți sunt uniși și îl slujesc pe Cel Prea Înalt cu privirea ațintită asupra lui Isus și purtând, ca Exemplul lor, disprețul în serviciul predicării.

4. Atâta timp cât ei nu și-au realizat speranța cerească, comoștenitorii lui Christos sunt creaturi de carne, iar Capul teocratic al adunării creștine, care nu uită acest lucru, a pus reguli în consecință. El le acordă privilegiul de a deveni soț sau soție și de a crește copii, și îi pune în gardă împotriva oricărui abuz sexual. Dumnezeu ține de asemenea cont de cele două sexe prin anumite dispoziții pe care le impune adunării sale. Acționând astfel, el nu ia hotărâri nedrepte, nemotivate și nu lezează pe nimeni. Dimpotrivă. Măsurile sale sunt pentru binele și pentru fericirea tuturor. Creatorul are dreptul de a acționa cu privire la organizația sa și la creaturile sale după conștiința sa desăvârșită și nici una dintre ele nu este autorizată să se plângă spunând: “De ce m-ai făcut în felul acesta și de ce m-ai pus aici sau acolo?” Este o mare favoare să-l servești pe Cel Atotputernic în orice poziție, inferioară sau ridicată, sub conducerea unuia sau a tuturor slujitorilor numiți de către Dumnezeu. Chiar Christos este supus Tatălui lui ceresc, îl adoră și îl slujește ca pe Cel Prea Înalt. În întreaga organizație teocratică, de la Isus până la ultimul dintre membrii ei, subordonarea este pusă în evidență. Este scris: “Dar vreau să știți că Christos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii și că Dumnezeu este capul lui Christos.” - 1Corinteni 11:3.

5. Părul lung este semnul natural al subordonării pe care Dumnezeu a dat-o femeii. Apostolul spune: “Nu vă învață chiar și firea că este rușine pentru un bărbat să poarte părul lung, pe când pentru o femeie este o podoabă să poarte părul lung? Pentru că părul i-a fost dat ca învelitoare a capului.” (1Corinteni 11:14,15). Dumnezeu nu i-a creat pe primul bărbat și pe prima femeie în același timp, nu i-a făcut gemeni egali în putere și în slavă. El a creat mai întâi bărbatul pentru ca să cultive grădina Edenului, i-a dat anumite instrucțiuni asupra felului în care să-și asigure viața veșnică, și l-a pus să dea nume animalelor. Apoi a fost alcătuită femeia, os din os și carne din carnea bărbatului. Ea depindea deci de el și trebuia să fie ajutorul care îi era necesar. Ea trebuia să învețe de la Adam. Nu ea a schimbat numele animalelor după gustul ei feminin. Când a acționat contrar a ceea ce Iehova îi spusese bărbatului, gândind că acesta fusese înșelat de către Creatorul său, ea a atras nefericirea asupra ei și asupra tovarășului ei. Dacă, încrezătoare, ea ar fi respectat o supunere teocratică, ar fi continuat să guste împreună cu soțul ei bucuriile paradisiace ale Edenului.

6. Apostolul care a scris că în Isus Christos nu există nici bărbat, nici femeie și că toți membrii trupului lui Christos sunt Creaturi noi, a ținut cont, totuși, de cele două sexe și a luat pentru adunare măsuri privitoare la supunerea teocratică. În interesul păcii, al ordinii și al unei învățări adevărate, el a scris prin inspirație ceea ce urmează: “Femeia să învețe în tăcere, cu toată supunerea. Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, nici să se ridice mai pe sus de bărbat, ci să stea în tăcere. Căci întâi a fost întocmit Adam, și apoi Eva. Și nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, s-a făcut vinovată de călcarea poruncii. Totuși ea va fi mântuită prin nașterea de fii, dacă stăruiesc cu smerenie în credință, în dragoste și în sfințenie.” (1Timotei 2:11-15). Astfel, femeia nu poate învăța pe alții într-o reuniune a adunării, nici să exercite o autoritate asupra asistenților bărbați care s-au dedicat lui Iehova. “Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii, ca în toate Bisericile sfinților. Femeile să tacă în adunări, căci lor nu le este îngăduit să ia cuvântul în ele, ci să fie supuse, cum zice și Legea. Dacă voiesc să capete învățătură asupra unui lucru, să întrebe pe bărbații lor acasă; căci este rușine pentru o femeie să vorbească în Biserică... Dar toate să se facă în chip cuviincios și cu rânduială.” - 1Corinteni 14:33-35,40.

7. Dar femeia ar trebui să păstreze o tăcere absolută în timpul unei reuniuni a adunării? Nu. Ei îi era permis să-și unească vocea cu ceilalți pentru a cânta o cântare și avea dreptul să pună întrebări sau să răspundă la cele care invitau auditoriul să-și exprime credința și cunoașterea. În pasajul mai sus menționat, este vorba doar de instrucția pe care creștina trebuia să o asculte în

tăcere. Îi era interzis să aibă controverse cu frații, punând la îndoială cuvintele lor, și să slăbească astfel poziția bărbatului. Dar dacă, în vremea apostolilor, duhul sfânt se pogora, în timpul unei reuniuni, asupra unei femei și o făcea să transmită un mesaj în limba sa sau într-o limbă străină, care e bărbatul care ar fi putut să-l împiedice să acționeze prin ea? Cu toate acestea, duhul lucra teocratic și femeia pe care o inspira trebuia să se exprime respectând ordinea teocratică. Vorbind de o reuniune de bărbați și de femei organizată de către adunare, apostolul a scris:

8. ”Orice bărbat care se roagă sau proorocește cu capul acoperit își necinstește Capul său. Dimpotrivă, orice femeie care se roagă sau proorocește cu capul dezvelit își necinstește capul ei, pentru că este ca una care ar fi rasă. Dacă o femeie nu se învelește, să se tundă! Iar dacă este rușine pentru o femeie să fie tunsă ori rasă, să se învelească. Bărbatul nu este dator să-și acopere capul, pentru că el este chipul și slava lui Dumnezeu, pe când femeia este slava bărbatului. În adevăr, nu bărbatul a fost luat din femeie, ci femeia din bărbat; și nu bărbatul a fost făcut pentru femeie, ci femeia pentru bărbat. De aceea femeia, din pricina îngerilor, trebuie să aibă pe cap un semn al stăpânirii ei.. Totuși, în Domnul femeia nu este fără bărbat, nici bărbatul fără femeie. Căci, dacă femeia este din bărbat, tot așa și bărbatul se naște din femeie, și toate sunt de la Dumnezeu.” - 1 Corinteni 11:4-12.

9. Femeile puteau deci să se roage și să proorocească în cursul unei reuniuni a adunării dacă duhul sfânt le împingea să dea un mesaj. Ele îndeplineau astfel următoarea proorocie: “După aceea voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și fiicele voastre vor prooroci, bătrânii voștri vor visa visuri, și tinerii vor avea vedenii. Chiar și peste robi și peste roabe voi turna Duhul Meu, în zilele acelea... Atunci oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit. Căci Mântuirea va fi pe muntele Sionului și la Ierusalim, cum a făgăduit Domnul, și între cei rămași pe care îi va chema Domnul.” - Ioel 2:28-32.

10. La Cincizecimea anului 33, apostolul Petru, sub inspirația aceluiași duh a citat profeția lui Ioel și a adăugat că ea începea să se realizeze. Ce “fiice” sau ce “roabe” inspirate au proorocit cu această ocazie sau mai târziu? În capitolul 21 al cărții Faptelor, versetele 8 și 9 spun că Filip evanghelistul “avea patru fete fecioare care prooroceau”. Putem fi siguri că în cursul adunărilor poporului lui Dumnezeu, aceste “fiice” și “roabe” s-au comportat teocratic, proorocind cu capul acoperit. Ele purtau acest semn al dependenței lor din cauza îngerilor care sunt “toți duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea...” - Evrei 1:14.

11. În vremea apostolilor, la Corint mai ales, capitală a luxului, femeile cinstite apăreau în public acoperite. Se considerau ca fiind femei de moravuri ușoare cele care refuzau să se supună acestui obicei. Adulterinele și preacurvele erau pedepsite prin tunderea părului. Femeile roabe purtau păr scurt. În consecință, dacă femei consacrate ale adunării apăreau în public și în reuniuni neacoperite, ele făceau o proastă reputație organizației lui Dumnezeu și creau referitor la credință neînțelegeri supărătoare. În ochii publicului, ar fi fost ca și cum li s-ar fi tăiat părul pentru conduită greșită. În zilele noastre, în țările în care nu se cere ca femeile să apară acoperite în semn de cinste, decența creștină nu le cere să se conformeze acestui vechi obicei din cauza credinței lor și pentru cinstea organizației. Dacă creștina aparține unei rase în care femeile nu poartă de obicei părul lung, ea nu trebuie să se rușineze de părul ei scurt.

12. Dar în afara oricărui obicei, dacă astăzi o femeie ar trebui să se ridice în adunare pentru a se ruga sau pentru a prooroci în fața unui auditoriu alcătuit din credincioși și din credincioase, ea ar trebui să-și acopere capul sau să-l acopere cu “un semn al supunerii sale, din cauza îngerilor”. Iată ce a spus Pavel adunării: “Judecați voi singuri: este cuviincios ca o femeie să se roage lui Dumnezeu dezvelită?... Dacă iubește cineva cearta de vorbe, noi n-avem un astfel de obicei, și nici Bisericele lui Dumnezeu.” - 1Corinteni 11:13-16.

13. Se întâmplă ca anumite comunități să fie alcătuite doar din femei. Așa cum trebuie, ele se întâlnesc pentru rugăciune și studiu, după exemplul Lidiei și al altor evreice care se întâlneau la marginea râului la Filipi, oraș din Macedonia (Fapte 16:13,14). Urmând obiceiul, Lidia și tovarășele sale apăreau acoperite în acest loc public, dar nu este necesar ca femeile care se întâlnesc astăzi să facă la fel. Totuși, dacă una dintre ele este numită de către organizația teocratică pentru a menține ordinea și a prezida la reuniuni în care se studiază Biblia și diferitele metode de predicare, pare potrivit ca ea să aibă pe cap un semn al dependenței sale atunci când exercită aceste funcții. Acest semn va simboliza că ea recunoaște autoritatea teocratică a bărbatului și că îl înlocuiește temporar

sau ocazional slujind în adunare în locul pe care ar trebui să-l ocupe el. Acasă, când soțul, care este șeful casei, cere soției sale sau unei alte credincioase să facă rugăciunea înainte de masă, ea ar trebui, pentru a arăta că recunoaște că bărbatul precedă femeia, să-și pună pe cap un semn al autorității de care depinde. Femeile credincioase ar trebui să se arate supuse în toate lucrurile celui pe care Dumnezeu, Capul lui Isus Christos, l-a îmbrăcat în autoritate. În acest mod, ele ilustrează perfect cum adunarea, care este mireasa lui Christos, este supusă Mirelui, Capului său teocratic. - Efeseni 5:24-32.

- 1 Cum a fost arătat că nu există sex în cer?
- 2 Pot deveni femeile moștenitoare ale împărăției lui Dumnezeu? Cum vor intra ele acolo?
- 3 În ce sens nu mai există nici bărbat, nici femeie în Christos?
- 4 În ce modalități arată Dumnezeu că ține cont de cele două sexe?
- 5 (a) Ce semn de subordonare a dat Dumnezeu femeii? (b) În ce mod a fost creată femeia, pentru salvarea ei, ca fiind dependentă de bărbat?
- 6 Care trebuie să fie atitudinea teocratică a femeii cu privire la învățatură și în timpul instruirii?
- 7 Cum trebuie să păstreze femeia liniștea în timpul instruirii? Când îi este permis să vorbească?
- 8 Cum trebuia femeia să se roage sau să proorocească în adunare? De ce?
- 9 În ce caz și pentru a îndeplini ce prezicere trebuia femeile să proorocească?
- 10 Au existat femei care au proorocit? Cum s-au comportat ele? De ce?
- 11 Este necesar astăzi ca femeile să apară acoperite în public? De ce răspundeți astfel?
- 12 În zilele noastre, cum ar trebui femeia să se roage sau să proorocească într-o adunare de credincioși?
- 13 Cum trebuie să se comporte o credincioasă atunci când prezidează o adunare alcătuită doar din femei, sau când i se cere să se roage înainte de masă?

Capitolul XVI

Lucrările și darurile duhului

1. Cu puțin înainte de a fi dat dușmanilor săi, Isus Christos le-a spus credincioșilor săi apostoli că urma să-i părăsească pentru a merge alături de Tatăl său ceresc. El le-a promis că nu-i lasă orfani, ci că le va trimite un mângâietor care va acționa în timpul absenței sale și îi va conduce în adevăr. Era vorba despre duhul sfânt al lui Dumnezeu. Din cauza mulțumirii pe care acesta urma să le-o aducă, Isus l-a numit “mângâietor” sau “ajutor”. Iată ce a spus el referitor la aceasta:

2. ”Și Eu voi ruga pe Tatăl Meu, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi... V-am spus aceste lucruri cât mai sunt cu voi. Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu... Când va veni Mângâietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care porcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine. Și voi de asemenea veți mărturisi, pentru că ați fost cu Mine de la început... Vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite. Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit, și vă va descoperi lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu, și vă va descoperi.” - Ioan 14:16,17; 15:26,27 și 16:7-14.

3. După învierea sa, Isus a apărut apostolilor și le-a recomandat să nu părăsească Ierusalimul, până când nu vor fi “îmbrăcați cu putere de sus”. “Ioan, le-a spus el, a boteza cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt.” (Luca 24:49; Fapte 1:4,5). Aceste

cuvinte ale lui Christos dau de înțeles că duhul este o forță, și nu o persoană. Este sfânta putere activă a lui Dumnezeu, care îi este izvor inepuizabil. El a dat-o Fiului său, care o controlează și se slujește de ea. Credincios făgăduinței sale, Isus a trimis această putere mângâietoare ucenicilor săi adunați la Ierusalim în ziua Cincizecimii. Ei au fost scufundați în ea ca o bucată de oțel pe care o introduci într-un câmp magnetic. Coborârea spiritului a fost însoțită de un vânt puternic, și limbi de foc s-au așezat peste toți cei care erau prezenți (aproximativ 120 de persoane). Ei au fost cu toții umpluți de duh. Petru a explicat că, așa cum a proorocit Ioel, duhul sfânt a fost vărsat peste toate creaturile fără distincție de sex, vârstă, rang, familie sau de avere. - Fapte 2:1-33.

4. Isus a spus: “Slujitorul nu este mai mare decât stăpânul său, nici trimisul mai mare decât cel care îl trimite.” (Ioan 13:16). Faptul că Isus a trimis duhul pentru a-i boteza în el pe ucenicii săi sau pentru a-l turna peste ei, dovedește că este vorba despre o putere nepersonală care îi este supusă. Duhul nu este deci egal Tatălui și Fiului, și nici a treia persoană a unei treimi. Undele transmit voci și imagini postului receptor și ecranului de televiziune, iar la fel este și cu duhul. Ca putere activă, el servește la transmiterea învățaturii, a luminii, a sfaturilor sau a energiei ucenicilor lui Christos. El produce efecte vizibile, auzibile și palpabile.

5. Adunarea creștină sub conducerea lui Christos este templul în care Dumnezeu locuiește prin duhul său (1Corinteni 3:16,17; Efeseni 2:20-22). În adunare, această putere se manifestă prin lucrări și daruri foarte variate. Dar este întotdeauna lucrarea singurului și aceluiași duh pe care Dumnezeu îl dă prin Isus Christos. Astfel, duhul slujește la țeluri numeroase și diferite. “Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora. De pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înțelepciune; altuia, să vorbească despre cunoștință, datorită aceluiași Duh; altuia, credința, prin același Duh; altuia, darul tămăduirilor, prin același Duh; altuia, puterea să facă minuni; altuia, proorocia; altuia, deosebirea duhurilor; altuia, felurite limbi; și altuia, tălmăcirea limbilor. Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voiește. Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare, și după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, tot așa este și Christos. Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie slobozi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh.” - 1Corinteni 12:4-13.

6. În ziua Cincizecimii, duhul a început să se manifeste prin daruri miraculoase de proorocie și de vorbire în limbi străine. Darul de a vindeca și alte puteri extraordinare au urmat. Este de remarcat că aceste daruri ale duhului au fost acordate prin apostolii Mielului sau în prezența lor, prin punerea mâinilor. Filip evanghelistul, mergând la Samaria, a predicat acolo și a făcut ucenici. Acești credincioși, deși botezați, nu primiseră duhul sfânt, și nici unul din darurile sale. Astfel că apostolii au trimis în acest oraș pe Petru și pe Ioan. “Aceștia au venit, spune Biblia, la Samariteni și s-au rugat pentru ei, ca să primească Duhul Sfânt. Căci nu se pogorâse încă peste nici unul din ei, ci fuseseră numai botezați în Numele Domnului Isus. Atunci Petru și Ioan au pus mâinile peste ei și aceia au primit Duhul Sfânt... Duhul Sfânt era dat prin punerea mâinilor apostolilor.” - Fapte 8:5-18.

7. La Efes, Pavel a întâlnit oameni botezați cu botezul lui Ioan, dar care nu auziseră încă vorbindu-se de un duh sfânt. El li l-a anunțat deci pe Christos. “Când au auzit ei aceste vorbe au fost botezați în Numele Domnului Isus. Când și-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt S-a pogorât peste ei, și vorbeau în alte limbi, și prooroceau.” (Fapte 19:1-6). Același apostol, scriindu-i lui Timotei, l-a îndemnat să înflăcăreze darul pe care Dumnezeu îl depusese în el prin punerea mâinilor sale. Într-o scrisoare adresată comunității din Roma, el spune: “Căci doresc să vă văd, ca să vă dau vreun dar duhovnicesc pentru întărirea voastră.” (2Timotei 1:6 și Romani 1:11). Astfel, cei doisprezece apostoli ai Mielului slujeau drept intermediari în acordarea darurilor duhului, care au încetat să mai fie distribuite odată cu moartea lor.

8. Pavel a atras atenția asupra faptului că darurile miraculoase nu vor fi acordate Bisericii decât în timpul copilăriei ei. Ele erau necesare punerii bazei adunării creștine, pentru a dovedi că favoarea și puterea divină s-a retras din casa necredincioasă a Israelului după carne și se sprijinea de acum înainte pe Biserică, care este “Israelul lui Dumnezeu”. Odată ajunsă la maturitate și ferm stabilită pe cele douăsprezece temelii apostolice, adunarea Israelului spiritual nu va mai avea nevoie de darurile care i-au fost indispensabile în copilăria sa, astfel că acestea vor dispărea. Este scris: “Proorociile se vor sfârși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfârșit. Căci cunoaștem în parte și proorocim în parte; dar când va veni ce este desăvârșit, acest «în parte» se va sfârși. Când eram

copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc.” (1Corinteni 13:8-11). Iată ceea ce explică de ce darurile miraculoase ale duhului nu sunt acordate astăzi rămășiței membrilor trupului lui Christos.

9. Știind aceasta, noi vom fi puși în gardă în fața oricărei manifestări înșelătoare pe care puterea lui Satan o va face prin organizația sa religioasă numită “omul fărădelegii”, despre care Biblia spune: “Arătarea lui se va face prin puterea satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase, și cu toate amăgirile nelegiurii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună.” (2Tesaloniceni 2:3,9-11). Eroarea religioasă organizată pretinde că are darurile miraculoase ale duhului, ca acela de a vorbi în limbi, de a vindeca etc., dar noi știm că duhul lui Dumnezeu nu lucrează în favoarea minciunii și a tot ce ține de lumea aceasta. Duhul îl desparte de această lume pe cel care îl primește, sfințindu-l prin adevărul biblic. Planul lui Dumnezeu nu este de a da tuturor membrilor trupului lui Christos darurile miraculoase ale duhului. Iată ce spun Scripturile:

10. ”Voi sunteți trupul lui Christos, și, fiecare în parte, măduarele lui. Și Dumnezeu a rânduit în Biserică întâi apostoli, al doilea, prooroci, al treilea, învățători, apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor și vorbirii în felurite limbi. Oare toți sunt apostoli? Toți sunt prooroci? Toți sunt învățători? Toți sunt făcători de minuni? Toți au darul tămăduirilor? Toți vorbesc în alte limbi? Toți tălmăcesc?” Astfel, absența, astăzi, a profeților, a apostolilor inspirați și a darurilor miraculoase ale duhului nu dovedește că membrii credincioși ai rămășiței nu aparțin trupului lui Christos. - 1Corinteni 12:27-30.

11. Adunarea creștină actuală nu este mai puțin puternică decât cea din primul secol, deși este lipsită de darurile miraculoase inutile în epoca noastră, în care ea ajunge la statura unui om matur. La fel ca în urmă cu nouăsprezece secole, ea este unsă cu același duh, a cărui măsură o are, la fel ca atunci, ceea ce îi permite să aducă lui Dumnezeu o mărturie mai puternică decât în orice moment al istoriei sale. Este scris: “Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, - zice Domnul oștirilor.” (Zaharia 4:6). Prin “duhul adevărului” al lui Dumnezeu, noi înțelegem Scripturile mai bine ca oricând, iar înțelegerea pe care o avem despre Cartea sfântă ne întărește în predicarea veștii bune a Împărăției. Fiind umpluți cu duh, noi suntem capabili să-i aducem roade din abundență. Și prin asemenea fructe mai degrabă decât prin darurile miraculoase ale duhului dovedim că suntem o adunare creștină asemenea celei din primul secol, și membrii ai aceluiași “trup al lui Christos”. Cultivând și aducând aceste fructe vom merge pe “calea prin excelență”, cea a iubirii.

1 De ce nu trebuia ca apostolii să fie lăsați orfani prin plecarea lui Isus?

2 Ce a spus Isus cu privire la “mângâietor”?

3 Ce este “mângâietorul” și cum a fost el trimis la Cincizecime?

4 Cum este arătat că duhul nu este cea de-a treia persoană a unei treimi?

5 Cum se manifestă duhul în adunare?

6, 7 În prezența cui sau prin cine erau acordate darurile duhului?

8 De ce darurile miraculoase ale duhului nu mai sunt acordate astăzi?

9 Știind aceasta, împotriva cărei ispite suntem noi puși în gardă?

10 De ce absența unor asemenea daruri nu înseamnă deloc că noi nu facem parte din trupul lui Christos?

11 Cum este dovedit că, neavând asemenea daruri, astăzi, nu suntem mai puțin puternici spiritual decât creștinii din prima generație?

Capitolul XVII

Iubirea aduce viața veșnică

1. "Nu vă mirați, fraților, dacă vă urăște lumea. Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați. Cine nu iubește pe fratele său rămâne în moarte. Oricine urăște pe fratele său este un ucigaș; și știți că nici un ucigaș n-are viață veșnică rămânând în el." După acest pasaj din prima epistolă a lui Ioan (3:13-15), lumea rămâne în moarte deoarece îi urăște pe copiii unși ai lui Dumnezeu, și noi trebuie să cultivăm iubirea dacă vrem să dobândim viața veșnică. Nu avem această calitate decât dacă iubim pe copiii lui Dumnezeu, căci, dacă noi nu-i iubim pe cei pe care îi vedem, nu-l putem iubi cu adevărat pe Dumnezeu, pe care ei îl reprezintă și pe care nu-l putem vedea.

2. Creația întreagă, vizibilă și invizibilă, este o lucrare de iubire, căci Creatorul este iubire. Prin această virtute guvernează el toate creaturile care sunt sensibile la aceasta și prin legăturile pe care ea le creează și le adaugă el pentru veșnicie. Dumnezeu guvernează prin iubire. Acest adevăr promite o veșnicie de fericire și de bucurie tuturor acelor al căror devotament neclintit față de Iehova va fi recompensat printr-o viață fără sfârșit. Viața este dorită pentru că el ne iubește și pentru că noi îl iubim. Deoarece "Dumnezeu este iubire", el este izvorul acestei virtuți minunate pe care a pus-o în creaturile sale desăvârșite și raționale, pentru ca ele să fie în întregime după chipul său și după asemănarea sa. Iubindu-ne el primul, Iehova a trezit în noi această calitate. Este scris: "Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi." În pofida păcatelor noastre, Dumnezeu ne-a arătat această iubire uimitoare prin mijlocirea Fiului său devotat. Isus Christos a fost pentru ucenicii său un exemplu desăvârșit al iubirii divine, de aceea a putut el spune: "Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl." - 1 Ioan 4:19; Ioan 14:9.

3. Dumnezeu își manifestă iubirea printr-un devotament desăvârșit față de cauza dreptății, prin interesul pe care îl are pentru binele etern al creaturilor sale și prin lucrurile de care are grijă în scopul de a le asigura fericirea. În ceea ce ne privește, iubirea este calitatea pe care el a pus-o în noi și care se exprimă (1) prin atașamentul nostru total și neclintit în El și în organizația teocratică, (2) prin acțiunile noastre dezinteresate și favoarea aproapelui nostru și zelul nostru în a lucra pentru fericirea lui veșnică. Iubirea este un fruct al duhului lui Dumnezeu. Este scris: "Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este Lege." De unde rezultă că pentru a manifesta o iubire veritabilă trebuie să avem duhul divin, pe care lumea nu îl are; de aceea ea îi urăște pe adevărații creștini. Ea se dedă lucrărilor cărnii păcătoase, care se opun producerii fructelor enumerate mai sus. Cei care, animați de spiritul secolului, se dedau poftelor ei înșelătoare nu vor moșteni niciodată împărăția lui Dumnezeu - Galateni 5:19-23.

4. În primul secol, adunarea creștină a primit instantaneu darurile duhului. Nu se întâmplă la fel cu iubirea. Pentru a perfecționa acest dar al duhului este nevoie de un anumit timp, de un devotament susținut și de eforturi constante. Creștinii din prima generație puteau să aibă daruri ale duhului și cu toate acestea să nu cultive iubirea, și nici să o aducă la desăvârșire. De aceea deținerea darurilor miraculoase nu este esențială și nu poate asigura viața veșnică. Deși nu trebuie să disprețuim aceste favoruri speciale, nu trebuie să uităm că noi trebuie, înainte de toate, să producem fructele spiritului. Iată de ce Pavel a scris corintenilor ceea ce urmează: "Urmați dar după darurile cele mai bune. Și vă voi arăta o cale nespuse mai bună." (1Corinteni 12:31). El a arătat atunci cum prin binele pe care ea îl procură celui care iubește și celui care este iubit, calea iubirii depășește în valoare darurile miraculoase.

5. Pavel nu vorbea el mai multe limbi decât toți destinatarii epistolelor sale? Nu a primit el un mare număr de revelații, fiind răpit chiar până în al treilea cer, în paradis? Nu a pronunțat el numeroase proorocii importante pe care le-a consemnat în scris, contribuind mai mult ca orice alt scriitor inspirat la redactarea Scripturilor grecești creștine? Totuși, el a spus: "Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zăngănitor. Și chiar dacă aș avea darul proorociei, și aș cunoaște toate tainele și toată știința; chiar dacă aș avea

toată credința așa încât să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic. Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic.” (1Corinteni 13:1-3). Apostolul avea aceste daruri miraculoase, dar ele nu-i procurau viața veșnică dacă nu le folosea într-un veritabil spirit de dragoste, și dacă acțiunile sale caritabile și abnegația sa nu erau motivate de dragoste. El nu ar fi nimic în ochii lui Dumnezeu.

6. Dumnezeu citește în inimă și îi cunoaște gândurile. El e capabil să discearnă dacă acțiunile celui care se folosește de asemenea daruri sunt caritabile, astfel ca, îndeplinindu-le, să cultive cu adevărat în el o dragoste desăvârșită. Cel care acționează din calcul obține în această viață recompensa pe care o caută. Departe de a-i semăna lui Dumnezeu, el nu face altceva decât să-și perfecționeze egoismul. Un asemenea individ ar fi un pericol pentru universul lui Dumnezeu (să ne amintim că egoismul l-a născut pe Satan Diavolul) și Iehova n-ar putea să-i dea viața veșnică.

7. Dumnezeu este iubire. Și această iubire divină este atât de minunată, încât e greu să o definești. E mai simplu să spui cum acționează. După ce a subliniat cât de esențială este această virtute pentru credincios, apostolul ne spune în termenii următori cum lucrează iubirea cu o lipsă de interes absolută:

8. ”Dragostea este îndelung răbdătoare; este plină de bunătate; dragostea nu pizmuiește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânia, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul.”

9. Această descriere arată că dragostea e invincibilă, chiar și în sânul unui univers în care răul este permis, chiar și într-o lume ca a noastră. Ura nu va reuși niciodată să învingă dragostea făcând-o sterilă. Dragostea triumfă întotdeauna învingând răul prin bine. Ea este veșnică. Unele manifestări ale duhului lui Dumnezeu pot dispărea pentru că ele nu mai sunt necesare, dragostea, dimpotrivă, se va manifesta veșnic și va deveni din ce în ce mai roditoare. Este scris: “Dragostea nu va pieri niciodată. Proorocirile se vor sfârși, limbile vor înceta, cunoștința va avea sfârșit. Căci cunoaștem în parte și proorocim în parte; dar, când va veni ce este desăvârșit, acest «în parte» se va sfârși. Când eram copil vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, gândeam ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc. Acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci vom vedea față în față. Acum cunosc în parte; dar atunci voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin.”

10. În timpurile apostolice, adunarea care se năștea avea nevoie de a fi asistată de daruri extraordinare, precum cele ale cunoașterii, ale revelației misterelor, darul de a prooroci, cel de a vorbi în limbi și cel de a le interpreta. Dar cunoașterea primită și proorocirile inspirate în acest fel erau imperfecte, adică parțiale, și ele răspundeau nevoilor de atunci, dar nu au fost date cu toate detaliile. Ele semănau cu imaginea confuză pe care o reflectau oglinzile din metal poleit, ce se foloseau în acea epocă. La moartea apostolilor prin mijlocirea cărora favorurile miraculoase ale duhului fuseseră împărțite, darurile de vorbire în limbi, de vindecare etc. au încetat de a mai fi distribuite, apoi au dispărut. Când adunarea, care creștea și se întărea, a ieșit din copilărie, ea era destul de puternică pentru a renunța la lucrurile care i-au marcat copilăria. Ea nu trebuia să pună din nou fundamentul, ci să avanseze către maturitate, către desăvârșirea spirituală. Pe măsură ce ne apropiem de cunoașterea desăvârșită și pe măsură ce sub ochii noștri se împlinesc proorocirile antice, noi vedem mai clar. Credința noastră este întărită, nădejdea noastră devine mai vie, iar dragostea noastră pentru Dumnezeu mai adâncă. Aceste trei virtuți remarcabile se văd mai bine astăzi. Ele dovedesc că membrii unși ai rămășiței sunt prelungirea adunării pe care Dumnezeu a fondat-o acum nouăsprezece secole.

11. Nu contează că a dispărut orice manifestare a duhului, deoarece “trupul lui Christos” a ajuns la statura de om matur. Dar “acum rămân aceste trei, spun Scripturile: credința, nădejdea și dragostea.” (1Corinteni 13:4-13). Credința care se bazează pe nădejde va înceta, când lucrurile pe care le sperăm vor fi realizate, dar dragostea nu va trece și nu se va micșora niciodată. Ea va crește în timpul veșniciei. Căci Dumnezeu care este iubire este din veșnicie în veșnicie.

12. Oricine ignoră că Dumnezeu este iubire nu îl cunoaște. Și dacă nu iubește nu-l poate cunoaște, și nici nu poate spune că este fiul său, căci iubirea este principalul atribut divin, este fructul duhului lui Iehova. Cel care nu iubește nu-l imită pe Dumnezeu. El nu a încercat iubirea

divină, nu a fost îndemnat să-i răspundă manifestându-și ceea ce-l caracterizează cel mai bine pe Iehova. Este scris: “Cine nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste. Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre. Prea iubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții... Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el.” - 1 Ioan 4:8-11,16.

13. Nu putem obține viața veșnică fără această calitate divină. Trebuie să o avem pentru a fi demni de darul vieții pe care Dumnezeu ni-l acordă prin Isus Christos, căci credința noastră în Iehova și în Fiul său prea iubit trebuie să se traducă prin dragoste. Condiția supremă cerută pentru a dobândi binecuvântările și fericirea eterne este expusă în următoarea epistolă a vieții Salvatorului: “Un învățător al legii s-a sculat să ispitească pe Isus și I-a zis: «Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?» Isus i-a zis: «Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?» El a răspuns: «Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși.» «Bine ai răspuns, i-a zis Isus, fă așa și vei avea viața veșnică.»” (Luca 10:25-28). Christos a spus că de aceste două porunci depindea întreaga lege a lui Moise și a prorocilor. Aceasta înseamnă că țelul Legii și al scrierilor profetice este de a ne îndemna să păstrăm aceste două porunci. - Matei 22:37-40.

14. Cunoașterea lui Dumnezeu și a lui Christos aduce viața veșnică, deci trebuie ca noi să cunoaștem dragostea lor, să-i iubim, precum și pe aproapele nostru, așa cum ei l-au iubit pe aproapele nostru și pe noi. Trebuie ca noi să învățăm să cunoaștem dragostea fără egal pe care ei ne-o arată, ceea ce înseamnă să fim iubiți la fel de către ei. Nu poți iubi și urma decât pe cel pe care-l cunoști. Noi vom fi sensibili la o asemenea dragoste dacă aplicăm, cu recunoștință, toate dispozițiile pe care Dumnezeu le-a dat, prin intermediul lui Isus Christos, pentru a ne da acces la viață. Astfel, noi vom intra în legătură cu Iehova, vom resimți din ce în ce mai mult iubirea sa, iar a noastră pentru el va crește. Trebuie să dovedim că îl iubim pe Dumnezeu nu doar în vorbe, ci și prin faptele în care punem tot sufletul. Vom da această dovadă iubind ceea ce Dumnezeu iubește, urând ceea ce el urăște și păstrându-i poruncile (1 Ioan 2:15; 5:3). Ni se cere, deci, să ne iubim aproapele pentru care Fiul lui Dumnezeu a murit. Dacă nu iubim pe fratele nostru, nu-l iubim cu adevărat pe Dumnezeu, pentru că nu cultivăm această calitate de departe cea mai bună. Arătăm chiar că nu cunoaștem dragostea, și că duhul lui Iehova ne lipsește. Dacă nu ne iubim aproapele pe care îl vedem, cum putem iubi pe Dumnezeu pe care nu-l vedem? (1 Ioan 4:20). Nu trebuie să acționăm niciodată astfel. Să-l iubim pe Dumnezeu și pe fratele nostru. Deoarece a-l cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a-l urma, trebuie ca noi să practicăm virtutea dragostei. Un asemenea exercițiu este indispensabil pentru a obține viața veșnică.

1 Ce trebuie să cultivăm pentru a obține viața? Cum ne dovedim iubirea?

2 Cum s-a arătat că iubirea este calitatea predominantă a Creatorului?

3 Ce este iubirea? Ce ne trebuie pentru a o avea și de ce?

4 Ce este iubirea în comparație cu darurile miraculoase? Ce este cel mai necesar?

5 Cum s-a arătat că drumul iubirii este mai bun decât cel al darurilor miraculoase?

6 De ce acela care s-ar servi de daruri, fără a fi împins de dragoste, nu ar fi nimic în ochii lui Dumnezeu?

7, 8 Cum lucrează dragostea care este asemenea celei a lui Dumnezeu?

9 De ce acest fruct al spiritului nu încetează de a rodi chiar și în sânul păcatului?

10 De ce darurile miraculoase au fost luate, iar credința, nădejdea și iubirea au crescut?

11 De ce din următoarele trei virtuți: credința, nădejdea și dragostea, aceasta din urmă este cea mai mare?

12 De ce acela care nu-l iubește pe Dumnezeu nu l-a cunoscut?

13 În ce fel a explicat Isus că noi trebuie să ne exersăm virtutea dragostei pentru a obține viața veșnică?

14 Sub ce raport mai trebuie să-i cunoaștem pe Dumnezeu și pe Christos pentru ca această cunoaștere să ne aducă viața?

Capitolul XVIII

Lupta pentru credință

1. Acceptarea de către noi a mesajului salvării, consacrarea noastră lui Dumnezeu prin Isus Christos și botezul nostru de apă nu sunt decât primele manifestări ale credinței noastre. Noi începem doar a ne supune lui Dumnezeu. Acești diferiți pași ne conduc pe calea vieții veșnice, dar nu ne asigură salvarea finală. De două ori, mai întâi atunci când și-a trimis apostolii în misiune, apoi atunci când le-a dat profeția asupra sfârșitului lumii, Isus le-a spus: “Dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit.” (Matei 10:22 și 24:13). Pentru a păstra adevărata credință în această lume dușmană lui Dumnezeu, trebuie să luptăm pentru ea.

2. Cine este salvat, se spune adesea, este salvat pentru totdeauna. Acest argument înșelător este periculos. Iehova a eliberat din Egipt pe israeliți. Dar totalitatea acestor milioane de eliberați a fost ea judecată drept demnă să intre în Țara făgăduinței, în care curgea “lapte și miere”? Dumnezeu a creat sfinți și desăvârșiți pe îngerii care îi văd fața. Dar aceste creaturi cerești plasate la origine într-o poziție privilegiată au rămas oare toate în locuința care le asigură favoarea divină și dreptul la viață veșnică? Ucenicul Iuda ne dă un avertisment atunci când scrie: “Vreau să vă aduc aminte, măcar că știți odată pentru totdeauna toate aceste lucruri, că Domnul, după ce a izbăvit pe poporul Său din țara Egiptului, în urmă a nimicit pe cei ce n-au crezut. El a păstrat pentru judecata zilei celei mari, puși în lanțuri veșnice, în întuneric, pe îngerii care nu și-au păstrat vrednicia, ci și-au părăsit locuința.” În Eden, “heruvimul ocrotitor” a căzut pradă ambiției și egoismului și a devenit marele Șarpe, adică înșelătorul. Astfel, Cel Atotputernic l-a condamnat la moarte, pe el și pe urmașii lui: ei vor fi striviți sub călcâiul Seminței “femeii” lui Dumnezeu (Iuda 5,6; Geneza 3:15). Noi vom face bine să ascultăm, deci, pe Iuda, când ne imploră să rămânem credincioși.

3. În partea lumii numită “creștinătate” există un număr atât de mare de religii “creștine” (numai în Statele Unite sunt 256), încât mai întâi trebuie să ne asigurăm că avem credința adevărată înainte de a lupta pentru ea, adică credința “care a fost dată sfinților pentru totdeauna.” - Iuda 3.

4. Nouăsprezece secole s-au scurs de la transmiterea sa odată pentru totdeauna credincioșilor ucenici ai lui Isus Christos. Această lungă perioadă a permis îndeplinirea proorociilor ce anunțau abandonarea credinței pure originale. Confuzia actuală a creștinătății ce rățăcește în întunecime dovedește că ea s-a stabilit ferm în această lume. Petru ne avertizează în acești termeni: “Căci nici o proorocie n-a fost adusă prin voia omului, ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt. În norod s-au ridicat și prooroci mincinoși, cum și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura pe furiș erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul care i-a răscumpărat și vor face să cadă asupra lor o pierzare năpraznică. Mulți îi vor urma în destrăbălările lor. Și, din pricina lor, calea adevărului va fi vorbită de rău.” (2 Petru 1:21 la 2:2) Apostolul Pavel ne învață că deja din timpul său acționa “taina fărădelegii”. Puțin înainte de moartea sa, care a survenit către anul 65, el a spus: “Știu bine că după plecarea mea se vor vâri între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma; și se vor scula din mijlocul vostru oameni, care vor învăța lucruri stricacioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor.” - 2 Tesaloniceni 2:7; Fapte 20:29,30.

5. Cum să dobândim certitudinea că avem credința adevărată? Raportându-ne la scrierile proorocilor care, ne spune Petru, erau inspirați de duhul sfânt, și referindu-ne și la scrierile apostolilor și ucenicilor care au fost inspirați pentru a transmite credința adevăratei adunări a lui Dumnezeu. Iată o poruncă apostolică: “Nu disprețuiți proorociile. Ci cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun.” Apostolul Pavel a permis dovedirea mesajului său în lumina Bibliei deja scrise și conținând cuvintele vechilor prooroci. Auditorii săi din Berea au primit cuvântul cu multă râvnă, dar “cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea este așa.” Îndemnându-i pe creștinii ultimelor zile să se raporteze constant la credința originală pentru a proba puritatea și adevărul credinței lor, Pavel a scris: “Sunt unii oameni care vă tulbură și voiesc să răstoarne

Evanghelia lui Christos. Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie deosebită de cea pe care ați primit-o, să fie anatema!” - 1 Tesaloniceni 5:20, 21; Fapte 17:11; Galateni 1:7, 8.

6. Apostolii au luptat pentru a apăra credința comună a adunării din primul secol. Dacă dorim să fim eliberați de credințele sectare și să ieșim din confuzia religioasă a epocii noastre, trebuie să revenim la credința dată odată pentru totdeauna și păstrată prin Scripturile inspirate în puritatea ei originală. Moise, care a redactat primele cărți ale Bibliei, și apostolul Ioan, care le-a scris pe cele din urmă, au notat avertismentul lui Dumnezeu împotriva oricărei adăugiri la Cuvântul său, de către tradițiile religioase neinspirate. - Deuteronom 4:2; Apocalipsa 22:18.

7. După ce am înțeles, mulțumită Cuvântului lui Dumnezeu, ce este “credința comună” dată Bisericii primitive, ce trebuie să facem? Dacă vrem să ne asigurăm salvarea, trebuie să luptăm pentru ea, pentru același motiv pe care Iuda îl subliniază în epistola sa. Într-adevăr, după ce am învățat că nu va scrie despre “salvarea noastră comună”, acest credincios slujitor al lui Isus Christos ne face cunoscut acest motiv, după cum urmează: “Căci s-au strecurat printre voi oameni, scriși de mult pentru osânda aceasta, oameni neevlavioși, care schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru și tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân și Domn Isus Christos... târâți de visările lor, își pângăresc la fel trupul, nesocotesc stăpânirea și batjocoresc dregătoriile... și se pierd singuri în ceea ce știu din fire, ca dobitoacele fără minte.” - Iuda 4-10.

8. A lupta pentru credință nu înseamnă doar a adera în spirit la adevărurile despre care Dumnezeu ne-a învățat prin Cuvântul său; înseamnă și să rezistăm corupției, modelându-ne viața noastră cotidiană după învățăturile divine, pentru ca drumul adevărului să nu fie calomniat. Conduita noastră trebuie să fie în armonie cu ceea ce credem și acceptăm în spiritul nostru și în inima noastră, și cu ceea ce spunem cu gura noastră. Dacă nu punem în practică adevărurile biblice pe care le proclamăm public, faptele noastre vor contrazice cuvintele noastre și îi vor face să se îndoiască pe cei care ne iau drept modele a ceea ce sunt și ar trebui întotdeauna să fie credincioșii. Credința, este scris, dacă nu are fapte, este moartă în ea însăși. - Iacob 2:17.

9. În Eden, Satan Diavolul a distrus credința primului cuplu uman. De când ea a fost dată, el încearcă să corupă credința pură, precum și lucrările ei. Nu numai că răstălmăcește versetele biblice, cum a făcut atunci când l-a ispitit pe Isus în deșert, dar el încearcă și să murdărească viața credincioșilor prin “lucrările cărnii” dușmane credinței. El se chinuie să introducă în poporul lui Iehova teocratic organizat o “a cincea coloană”, care depravează moravurile pe care acest popor trebuie să le păstreze pure. Venirea acestor lucrători ai Diavolului a fost precisă, astfel că suntem preveniți. Sfârșitul teribil pe care ei și victimele lor trebuie să-l sufere a fost consemnat în scris și va avea loc cu siguranță. Acești indivizi nu și-au purificat inima de murdăriile lumii. Sub masca ipocriziei, ei se strecoară în adunare și încearcă să se slujească de bunătatea pe care Dumnezeu o manifestă față de poporul său ca pretext pentru apetiturile lor senzuale. Acești păcătoși încep prin a spune persoanelor slab întărite în credință că Iehova le-a iertat păcatele, inclusiv desfrânarea și adulterul, mulțumită credinței lor în sângele lui Christos. Dumnezeu, insinuează ei, știe că suntem slabi și aserviți pasiunilor noastre, astfel că va fi milostiv dacă, pentru satisfacerea simțurilor noastre, avem relații ilicite. A cădea pradă ispitei din timp în timp nu este mortal, căci dacă mărturisim acest păcat, Dumnezeu ne va ierta așa cum ne-a iertat atunci când, pentru prima dată, ne-am apropiat de el prin mijlocirea lui Christos. Atunci, de ce să ezităm?

10. Pasiunile care îi animă pe acești corupători îi fac precum animalele lipsite de rațiune. Împotriva acestor seducători trebuie noi să luptăm pentru credință și pentru viața pură pe care ea o reprezintă și pe care o aduce. Dacă le cedăm, dedându-ne în mod voluntar impurității, vor lucra la pierderea noastră și vom arunca oprobriul asupra adunării lui Dumnezeu. Iehova și-a eliberat poporul. El vrea o organizație pură. Să luptăm, deci, cu toții, pentru a o păstra astfel, pentru ca ea să slujească slavei sale, vom putea atunci să o recomandăm ca adevăr celor care caută viața.

11. Cei care se dedau din nou păcatului după ce Dumnezeu i-a purificat odată prin sângele lui Isus sunt asemănători câinelui care se întoarce la ceea ce a vomitat și scoafei care după ce a fost spălată se bălăcește în noroi. Dumnezeu va nimici pe toți cei care se dau din nou păcatului pentru plăcerea pe care o dă cărnii depravate. Asocierea lor cu organizația teocratică mergând pe calea salvării nu îi va salva, dimpotrivă, responsabilitatea lor este din ce în ce mai mare. Luptând pentru

credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna trebuie să rezistăm acestor oameni și să rămânem mereu stăpâni pe noi înșine. Iată ce a spus apostolul Pavel:

12. "Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat! Fraților, nu vreau să nu știți că părinții noștri toți au fost sub nor, toți au trecut prin mare, toți au fostbotezați în nor și în mare, pentru Moise, toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească și toți au băut aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei; și stânca era Christos. Totuși cei mai mulți dintre ei n-au fost plăcuți lui Dumnezeu, căci au pierit în pustie. Și aceste lucruri s-au întâmplat ca să ne slujească nouă drept pilde, pentru ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit ei. Să nu fiți închinători la idoli, ca unii dintre ei, după cum este scris: «Poporul a șezut să mănânce și să bea; și s-a sculat să joace.» Să nu curvim, cum au făcut unii dintre ei, așa că într-o singură zi au căzut douăzeci și trei de mii. Să nu ispitim pe Domnul, cum L-au ispitit unii din ei, care au pierit prin șerpi. Să nu cârțiți, cum au cârțit unii din ei, care au fost nimiciți de Nimicitorul. Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor. Astfel dar, cine crede că stă în picioare să ia seama să nu cadă. Nu v-a ajuns nici o ispită care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească." - 1Corinteni 9:27 la 10:13.

13. În consecință, să nu abuzăm de mila divină și să păcătuim în mod voluntar. Dacă vrem ca Dumnezeu să se milostivească de noi, să fim milostivi. Isus a spus: "Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă!" (Matei 5:7) Un mod de a ne manifesta milostivirea și de a lupta pentru sfânta credință este de a ne ridica pe ea, rugându-ne, așa cum cere duhul sfânt, să nu intrăm în ispită din cauza slăbiciunii cărnii. Noi înșine, noi urâm interiorul omului corupt de carnea păcătoasă. În adunare, trebuie totuși să ne străduim, prin milostivire, să-l salvăm pe cel pe care îl vedem cedând seducției și murdărind, prin cedarea în fața pasiunilor carnale, identitatea lui creștină. Fiind morți odată pentru totdeauna pentru păcat, mulțumită lui Isus Christos, nu mai putem trăi pentru păcat redevenind sclavi. - Iuda 20-23.

14. Dacă un membru al adunării păcătuiește împotriva noastră, să încercăm să menținem cu el raporturi frățești pentru a păstra pacea și unitatea adunării. Să nu divulgăm păcatul său. Să facem mai degrabă tot ce ne stă în putință pentru a-l ajuta să scape de consecințele faptei sale, pe care îl considerăm un lucru ce nu trebuie să fie cunoscut decât de noi doi. Să evităm să avem împotriva lui cel mai mic resentiment și să gândim să-i răspundem cu aceeași monedă, dimpotrivă, să ne străduim să îl vindecăm de relele efecte ale greșelii sale, făcându-l să o vadă și pregătind drumul care va restabili relații pașnice între noi, să urmăm pentru aceasta instrucțiunile lui Isus, astfel concepute:

15. "Dacă fratele tău a păcătuțit împotriva ta, du-te și muștră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, ai câștigat pe fratele tău. Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inși, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori. Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l Bisericii; și, dacă nu vrea să asculte nici de Biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș." - Matei 18:14-17.

16. Recurgerea la adunare, în ultima instanță, nu implică adunarea unui "sfat al Bisericii" în care întreaga asistență să fie compusă din judecători care să asculte fapta și să pronunțe o judecată asupra căreia părerile vor fi probabil împărțite și în consecință susceptibile de a provoca certuri care ar tulbura profund comunitatea. A aduce faptul în fața Bisericii vrea să spună: cel ofensat va merge să-i caute pe responsabilii adunării, adică pe frații numiți de către organizația teocratică. El îi va conduce în fața ofensatorului și le va expune fapta. Atunci slujitorii oficiali calificați spiritual se vor strădui să-l readucă pe ofensator la rațiune pentru a-l face să-și recunoască fapta. Aceasta va fi pentru el o modalitate de a-și mărturisi păcatul, de a cere iertare lui Dumnezeu prin Isus Christos și de a-și repara greșeala.

17. Isus nu a recomandat să ducem un asemenea diferend în fața tribunalelor în cazul în care ofensatorul ar refuza să asculte adunarea, adică ceea ce reprezentanții ei îi vor spune cu blândețe. E mai bine să suferi nedreptatea decât să recurgi la tribunale, spune apostolul Pavel, se evită astfel să se prezinte lumii adunarea creștină sub o lumină falsă. (1Corinteni 6;1-8). Lăsați în pace un rebel de acest fel, ne sfătuiește Isus, să-și urmeze calea lui, să fie ca un păgân sau ca un vameș. În acest caz, ofensatul nu suferă o greșeală reală și durabilă în ceea ce privește interesele sale spirituale, ci crește în dragoste pentru că a manifestat milostivire față de fratele său. El nu este învins de către rău, ci

luptă pentru credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna. El se menține în dragostea față de Dumnezeu urmând calea îngustă ce duce la viața veșnică.

- 1 Ce pași ne conduc pe calea vieții veșnice? Ce se cere de la noi dacă vrem să ne asigurăm salvarea finală?
- 2 Sub ce raport israeliții și îngerii sunt pentru noi exemple și un avertisment?
- 3 De ce anume trebuie să ne asigurăm înainte de a lupta pentru credință?
- 4 Ce avertisment au făcut Petru și Pavel? Lucrurile împotriva cărora ei ne pun în gardă s-au produs?
- 5, 6 Ce trebuie să facem pentru a dobândi certitudinea că avem adevărata credință? De ce e bine să acționăm astfel?
- 7 După ce am înțeles ce este credința, ce trebuie să facem? Din ce motiv?
- 8 Ce înseamnă a lupta pentru credința adevărată?
- 9 (a) Pe cine încearcă satan să introducă în adunare? (b) cum acești păcătoși abuzează de milostivirea divină pentru a se deda păcatelor cărnii?
- 10 Ce trebuie făcut pentru a le rezista? Ce se întâmplă dacă le cedăm?
- 11 Asocierea lor cu poporul lui Dumnezeu va salva pe cei care se dedau din nou păcatului? De ce vor fi ei îndepărtați?
- 12 În sprijinul a ceea ce a fost spus, ce exemplu a dat apostolul, ca avertisment?
- 13 În ce sens vom lupta ridicându-ne spiritual, rugându-ne și folosindu-ne de milostivire față de cei care sunt în pericol?
- 14 Ce vom face pentru a păstra pacea cu cel care a păcătuit împotriva noastră?
- 15 Ce linie de conduită a prescriș Isus într-un asemenea caz?
- 16 Cum se aduce, în ultimă instanță, fapta în fața adunării?
- 17 Dacă ofensatorul refuză să asculte adunarea, ce va face cel ofensat fără a risca o greșeală reală și durabilă?

Capitolul XIX

Supunerea în fața Stăpânilor înalte

1. Îngerul Gabriel, după ce a poruncit fecioarei evreice să dea fiului ei numele de Isus, a pronunțat aceste cuvinte: “El va fi mare și va fi chemat Fiul celui Prea Înalt; și Domnul Dumnezeu îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împărăți peste casa lui Iacov în veci, și Împărăția Lui nu va avea sfârșit.” Acest mesaj se potrivea cu proorociile anterioare care descopereau că Iehova, Stăpânirea suverană, dăduse dispoziții pentru ca Fiul său să fie Moștenitorul permanent al legământului pentru Împărăție încheiat cu David și ca el să aibă, chiar la dreapta lui Dumnezeu, o împărăție cerească. Satan a încercat să facă ca Fiul Celui Prea Înalt să piardă acest premiu ceresc. Ducându-l pe Isus pe un munte înalt, el i-a înfățișat într-o clipă toate împărățiile lumii și i-a spus: “[ie îți voi da toată stăpânirea și slava acestor împărății; căci mie îmi este dată și o dau oricui voiesc. Dacă dar Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta.” Christos a refuzat această propunere seducătoare și a continuat să nu se închine decât lui Iehova, păzindu-se să nu piardă oferta divină, adică împărăția cerească pentru care fusese uns cu duhul lui Dumnezeu. - Luca 1:31-33; 4:5-8.

2. Acest comportament l-a costat viața terestră pe Isus, care a suferit o moarte înjosită, dar l-a justificat pe Iehova. Ea i-a dat lui Christos o poziție încă mai înaltă decât cea pe care o ocupa înainte în univers. Este scris: “A fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte pe cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult, și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume, pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Christos este Domnul.” Iar apostolul Petru adaugă: “(El) stă la

dreapta lui Dumnezeu, după ce S-a înălțat la cer și Și-a supus îngerii, stăpânirile și puterile.” (Filipeni 2:8-11; Petru 3:22). Isus slăvit ocupă poziția ce vine imediat după cea a Celui Prea Înalt. Iehova și fiul său suveran ridicat sunt Stăpânirile superioare în univers, peste Satan Diavolul și peste toate puterile pământeste.

3. Isus a refuzat împărățiile pământului pentru că ele nu au fost stabilite de Dumnezeu, ci de oameni. În timpul exilului apostolului Ioan, deportat de către Roma, Isus slăvit i-a revelat izvorul din care guvernele acestei lumi primesc marea autoritate pe care o exercită asupra popoarelor. Iată cum apostolul descrie viziunea sa:

4. ”Și am văzut ridicându-se din mare o fiară cu zece coarne și șapte capete; pe coarne avea zece cununi împărătești și pe capete avea nume de hulă... Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare... Și tot pământul se mira după fiară. Și au început să se închine balaurului, pentru că dăduse puterea lui fiarei. Și au început să se închine fiarei, zicând: «Cine se poate asemăna cu fiara și cine se poate lupta cu ea?»” - Apocalipsa 13:1-4.

5. Observați că această fiară a ieșit din mare. O Biblie catolică editată în engleză de către Compania John Murphy din Baltimore, Maryland, în 1914, conține nota următoare: “Prima fiară cu șapte capete și zece coarne este probabil mulțimea necredincioșilor, a dușmanilor și a persecutorilor poporului lui Dumnezeu, de la începutul până la sfârșitul lumii. Cele șapte capete sunt șapte împărați, adică șapte mari împărății sau imperii care au exercitat sau exercită o autoritate tiranică asupra poporului lui Dumnezeu. Dintre acestea, cinci au căzut: monarhiile egipteană, asiriană, caldeeană, persană și greacă, una este în prezent: imperiul Romei, a șaptea și cea mai importantă trebuie să vină, este vorba de Antichrist și de imperiul său. prin cele zece coarne putem înțelege zece persecutori mai mici.” Apocalipsa (12:9,12) ne învață că “balaurul” este Satan Diavolul.

6. Astfel, comentatorii religioși ai Scripturilor sunt de acord în a recunoaște că guvernele pământului au primit puterea și autoritatea de la “șarpele vechi, numit diavol și Satan, cel care seduce întreg pământul.” În capitolul 17 al Apocalipsei, versetul 12 spune: “Cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați care n-au primit încă împărăția, ci vor primi putere împărătească timp de un ceas împreună cu fiara.” Capitolele 12, 13, 17 și 19 ale aceleiași cărți arată de altfel că balaurul, fiara ce urcă din mare și aliații lor se așează cu toții împotriva lui Iehova Dumnezeu și împărăției sale conduse de Isus Christos. Ostilitatea lor pune în prim plan următoarea chestiune de suveranitate: Cine este Cel Prea Înalt și cărei suveranități trebuie să i se supună universul?

7. În timpul petrecut aici jos, Isus Christos a dat ucenicilor bunul exemplu de urmat în fața acestei chestiuni. Pentru că s-a supus până la moarte dreptei autorități a lui Iehova, Isus a fost ridicat ca suveran, Dumnezeu singur fiind deasupra lui. Cu puțin înainte de moartea sa și de trădarea unuia dintre cei doisprezece, el a spus apostolilor săi: “Vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine... stăpânitorul acestei lumii acesteia este judecat.” (Ioan 14:30; 16:11). Balaurul, care este prințul sau stăpânul acestei lumi, și guvernele pe care le-a investit cu puteri se ridică împotriva Celui Atotputernic și Moștenitorului Împărăției sale. Astfel că există adesea conflicte între legile lui Dumnezeu și cele ale puternicilor pământului. În aceste condiții, cui trebuie să i se supună credinciosul? Răspunsul este foarte simplu: El trebuie să se închine în fața stăpânirilor superioare oamenilor și demonilor. O asemenea supunere aduce viața veșnică.

8. Roma domina lumea în epoca în care Pavel a adresat epistola sa creștinilor acestui oraș. El i-a salutat în acești termeni: “Vouă tuturor, care sunteți prea iubiți ai lui Dumnezeu în Roma, chemați să fiți sfinți.” (Romani 1:1-7). Epistola sa nu îi privea pe cei care se găseau în afara organizației teocratice, ea nu avea drept obiect să discute politică cu ei. În capitolul 12 al epistolei sale, el compară cu un corp omenesc această organizație, avându-l drept cap pe Isus Christos, apoi, abordând problema suveranității în univers, scrie:

9. ”Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul prin bine. Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte; căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu. Și stăpânirile care sunt au fost rânduite de Dumnezeu. De aceea, cine se împotrivesc stăpânirii se împotrivesc rânduielii puse de Dumnezeu; și cei ce se împotrivesc își vor lua osânda. Dregătorii nu sunt de temut pentru o faptă bună, ci pentru una rea. Vrei dar să nu-și fie frică de stăpânire? Fă binele, și vei avea laudă de la ea. El este slujitorul lui Dumnezeu pentru binele tău. Dar, dacă faci răul, teme-te, căci nu degeaba poartă sabia. El este în slujba lui Dumnezeu, ca să-L răzbune și să pedepsească pe cel ce face rău.” - Romani 12:21 la 13:4.

10. Stăpânirile înalte existente sunt Iehova Dumnezeu Cel Prea Înalt și Isus Christos Fiul său slăvit. După ordinea pe care a stabilit-o, Suveranul universului și Împăratul său Mesia ocupă prima, respectiv a doua poziție. Marele Legiutor a dat fiului său împărătesc puteri depline pentru a judeca și pentru a îndeplini judecățile date (Ioan 5:22, 27-30). Iată Stăpânirile de care trebuie să ne temem în primul rând. Petru a spus: “Temeți-vă de Dumnezeu; dați cinste împăratului!” Și împăratul Isus Christos a spus acestui apostol și celorlalți ucenici: “Am să vă arăt de cine să vă temeți. Temeți-vă de Acela care, după ce a ucis, are puterea să arunce în gheenă; da, vă spun, de El să vă temeți.” (1Petru 2:17 și Luca 12:4,5). Pentru a arăta superioritatea sa față de împărății pământului, Isus se descrie în Apocalipsă ca învingătorul lor în războiul final pentru că este “Domnul domnilor și Împăratul împărățiilor.” - Apocalipsa 17:14; 19:16.

11. Ca suveran, Iehova Dumnezeu este izvorul care conferă autoritatea legitimă celorlalți. Nu el îi îmbracă cu puteri pe dictatori; aceștia își primesc puterea nedreaptă de la Rebelul pe care Apocalipsa îl reprezintă simbolic printr-un balaur. Iehova a investit cu o autoritate legitimă pe Fiul său, prin care a creat toate lucrurile. În proba cea mai severă, Isus și-a manifestat integritatea față de Dumnezeu universului, în consecință, “Și-a supus îngerii, stăpânirile și puterile” (1 Petru 3:22). Pavel a recunoscut că a primit, în calitate de apostol, autoritate în organizația teocratică a poporului lui Dumnezeu. El a spus: “... stăpânirea pe care mi-a dat-o Domnul pentru zidirea voastră, iar nu pentru dărâmarea voastră...” Avertizându-i pe cei care se comportau greșit, el a repetat aceleași cuvinte: “Tocmai de aceea vă scriu aceste lucruri, când nu sunt de față, pentru ca atunci când voi fi de față să nu mă port cu asprime, potrivit cu puterea pe care mi-a dat-o Domnul pentru zidire, iar nu pentru dărâmare.” (2Corinteni 10:8; 13:10). În primul secol, cei doisprezece apostoli ai Mielului au fost stabiliți de către Dumnezeu peste frații lor, pentru a administra bine organizația vizibilă. Exact despre aceste stăpâniri apostolice era vorba atunci când s-a spus fraților “să priviți bine pe cei ce se ostenesc între voi, care vă cârmuiesc în Domnul și care vă sfătuiesc. Să-i prețuiți foarte mult, în dragoste, din pricina lucrării lor.” - 1Tesaloniceni 5:12,13.

12. Trebuie să ne temem de Stăpânirile înalte și să o arătăm străduindu-ne să nu le displacem. Dacă facem binele, adică voința divină, nu vom avea nici un motiv de teamă, pentru că aceste Stăpâniri sunt dușmanele doar ale celor ce fac răul. Orice stăpânire ce vine de la Dumnezeu prin mijlocirea lui Christos se exercită pentru binele creștinului care urmează dreptatea. Este scris: “Ea este trimisul lui Dumnezeu pentru tine, pentru binele tău.” Ea îi aprobă pe cei care împlinesc voința lui Iehova. Ea nu persecută, nici nu exilează, nu închide și nici nu ucide. Dar dacă facem răul, rezistând voinței divine, avem un motiv de a ne teme de pedeapsă, pentru că Stăpânirile înalte au puterea de a executa sentința. Puterea lor e simbolizată prin “sabie”. Împăratul împărățiilor și Domnul domnilor e reprezentat astfel: “Din gura lui ieșea o sabie ascuțită, ca să lovească Neamurile cu ea, pe care le va cârmui cu un toiag de fier.” (Apocalipsa 19:15,16). Iată cum stăpânirea divină care se exercită după dreptate “este în slujba lui Dumnezeu, ca să-L răzbune și să pedepsească pe cel ce face rău.” - Romani 13:3,4.

13. De teama sancțiunilor, oamenii acestei lumi se conformează adesea în aparență legilor țărilor lor. Dar cel care iubește dreptatea nu se supune Stăpânirilor înalte doar pentru a scăpa mâniei divine. El li se supune pentru că acest lucru este drept și îi aduce pacea inimii. Conștiința noastră, spune apostolul, ar trebui să fie o forță superioară fricii pentru a ne îndemna să facem binele. Pavel spune, într-adevăr: “De aceea trebuie să fiți supuși nu numai de frica pedepsei, ci și din îndemnul cugetului.” Conștiința noastră ar trebui de asemenea să ne dicteze comportamentul atunci când este vorba de a plăti impozitele. Să nu uităm că apostolul se adresa sfinților Romei, una din marile puteri care luau impozite (Daniel 11:20). Creștinii romani își plăteau impozitele, având o bună conștiință. “Tot pentru aceasta să plătiți și birurile.” (Romani 13:5,6). Pavel știa că în epoca în care Isus trebuia să se nască ieșise “o poruncă de la Cezar August să se înscrie toată lumea... toți se duceau să se înscrie, fiecare în cetatea lui.” Și Luca, însoțitorul lui Pavel, povestește că Iosif, tatăl adoptiv al lui Isus, și Maria, mama sa, s-au supus poruncii lui Cezar și s-au înscris la recensământ. - Luca 2:1-5.

14. A-ți plăti impozitele este conform felului de a acționa al lui Christos, putem deci să o facem cu conștiința curată în fața lui Dumnezeu. Isus a tranșat pentru noi problema de a ști dacă e bine în ochii lui Dumnezeu să-și plătești impozitele. Într-o zi dușmanii lui l-au întrebat: “Se cade să plătim bir Cezarului sau nu?” Isus le-a cerut să-i arate un dinar și, văzând efigia și înscrisul, a spus: “Dați dar Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.” (Matei 22:17-

21). Cezar bătea monedă proprie și nu accepta pentru impozite moneda evreiască. De aceea trebuie să-i dăm Cezarului, adică guvernanților acestei lumi, moneda fabricată de către ei și cerută în parte sub formă de impozite. Prin organisme de stat, “Cezar” ne face numeroase servicii. Să ne plătim, deci, impozitele în siguranță de conștiință deoarece beneficiem de servicii publice precum școlile, PTTR-ul, protecția contra incendiului, poliția, întreținerea drumurilor etc. Dar nici unul din aceste servicii nu cere să îl adorăm pe Cezar și nici un Cezar nu e demn de adorare. El nu poate avea adorația noastră prin asemenea binefaceri, și nici să ne procure viața veșnică. El nu merită deci ca noi să-i dăm viața noastră apărând o cauză oarecare. Existența noastră actuală și viitoare depinde de marele Dătător de viață. Este scris: “Căci la Tine este izvorul vieții.” “La Iehova este scăparea.” (Psalmi 36:9, 3:9). “Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” - Ioan 3:16.

15. Iehova este Stăpânirea supremă. Isus, care este o stăpânire superioară, a spus ucenicilor săi să dea lui Dumnezeu ceea ce este al lui Dumnezeu. Trebuie mai întâi să ne achităm de această datorie înainte de a-i da Cezarului ceea ce este al Cezarului. Credinciosul care s-a dedicat Celui Atotputernic prin Isus Christos poate, deci, să-și pună următoarea gravă problemă de conștiință: “Dacă îi dau lui Cezar mai mult decât i se datorează, doar pentru că o cere, și dacă, supunându-mă orbește, îi ofer viața mea, ce îmi va rămâne să-i dau lui Dumnezeu care m-a răscumpărat prin sângele Fiului său? În aceste condiții, cum aș putea eu să-mi dedic viața lui Dumnezeu mergând pe urmele lui Christos? Scripturile spun, într-adevăr: «El Și-a dat viața pentru noi; și noi deci trebuie să ne dăm viața pentru frați.» (1 Ioan 3:16). Cum aș putea eu să-mi consacrez viața pentru favoarea fraților mei creștini pentru care Isus a murit și în același timp să iau arme pentru Cezar, să urăsc și să-miucid frații din țara contra căreia Cezar duce războaie neteocratice?” Comportamentul pe care-l trasează Scripturile poate să nu fie înțeles, și nici apreciat de către autoritățile lumii actuale, cum a fost cazul pentru primii creștini, despre care s-au povestit cele ce urmează:

Creștinismul primar a fost puțin înțeles de către cei care guvernau lumea păgână și a găsit puțină favoare pe lângă ei. Scriitorii păgâni l-au numit o “superstiție nouă și coruptă” și i-au tratat pe creștini drept “ființe rătăcite” ce comiteau “abominații sexuale”, creaturi vinovate de “ură față de rasa umană”, “criminali care merită pedeapsa cea mai severă”... Creștinii refuzau să împărtășească anumite datorii ce reveneau cetățenilor romani. Ei erau priviți ca niște anarhiști ce sperau să distrugă Statul, ca niște pacifiști convinși că își violează credința făcând serviciul militar. Ei nu voiau să exercite o funcție politică, nici să-l adore pe împărat. - Heckel și Sigman, *Pe calea către civilizație, O istorie a lumii* (1937), pag. 237, 238. Manualul stabilimentelor americane de învățământ secundar din Indiana (1938 - 1943).

16. Scripturile inspirate arată că viața noastră, adorația și supunerea noastră fără obiecție și fără cârteală aparțin lui Iehova Dumnezeu. Când li s-a cerut apostolilor Petru și Ioan să se supună ordinelor nedrepte ale conducătorilor potrivnici voinței și poruncilor Stăpânirii supreme, ei au răspuns Sinedriului: “Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu; căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit... Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!... Noi suntem martori ai acestor lucruri, ca și Duhul Sfânt, pe care L-a dat Dumnezeu celor ce ascultă de El.” - Fapte 4:19,20; 5:29-32.

17. În organizația teocratică, membrii investiți cu autoritate divină îi slujesc public lui Dumnezeu pentru binele adunării sale. Trebuie să îi respectăm și să facem dovada supunerii teocratice pentru tot ceea ce îi privește. Despre ei este spus: “Căci dregătorii sunt niște slujitori ai lui Dumnezeu, făcând necurmat tocmai slujba aceasta. Dați tuturor ce sunteți datori să dați: cui datorați birul, dați-i birul; cui datorați vama, dați-i vama; cui datorați frica, dați-i frica; cui datorați cinstea, dați-i cinstea. Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții; căci cine iubește pe alții a împlinit Legea.” - Romani 13:6-8.

18. Deoarece se supun acestor instrucțiuni teocratice, nu putem spune pe drept că martorii lui Iehova sunt “anarhiști” dușmani ai guvernelor acestei lumi. Biblia arată că apostolul care a scris capitolul 13 al epistolei către romani îi respecta pe împărații pământești și lua în considerare poziția lor, puterea și responsabilitatea lor. Alți slujitori ai lui Dumnezeu menționați în Scripturi s-au comportat la fel. Deci era greșit ca ei să fie tratați ca instigatori, perturbatori, propagandiști ai unor obiceiuri ilegale (Fapte 16:19-21; 17:6-8; 24:10-13; 25:8,10,11; 26:1-3,7,19,30-32). Din motivul

conștiinței dăm “Cezarului”, adică puterilor acestei lumi, ceea ce îi aparține. Dar noi știm că Cezar cu exigențele sale nu este pe primul loc. Noi acordăm primul loc lucrurilor de cea mai mare importanță, care au într-adevăr dreptul la prioritate. Am aflat că Iehova este Stăpânirea supremă a cerurilor și a pământului și că a făcut din Isus Christos o Stăpânire superioară. Supunerea absolută față de aceste două Stăpâniri aduce viața veșnică.

- 1 Cum mesajul dat în timpul concepției lui Isus l-a revelat pe cel ce va obține o împărăție? Ce ofertă a respins el pentru a arăta cât de mult ținea la această împărăție?
- 2 De ce a fost Isus ridicat la rangul celei de-a doua Stăpâniri superioare?
- 3, 4 Cum a revelat simbolic Isus izvorul din care împărățiile lumii își primesc autoritatea?
- 5 După părerea chiar a cercetătorilor, de unde își primesc autoritatea puterile acestei lumi?
- 6, 7 (a) Împotriva cui se ridică puterile mondiale și pentru a tranșa ce problemă? (b) În acest conflict, cui trebuie să ne supunem?
- 8 Cui a adresat Pavel capitolul 13 al epistolei sale către romani? Ce problemă a tratat el acolo?
- 9 Ce a spus apostolul pentru binele nostru referitor la stăpânirile existente?
- 10 Care sunt “stăpânirile superioare”? De cine trebuie noi să ne temem?
- 11 (a) Cine este izvorul stăpânirii legitime? (b) Cui a dat el autoritate în primul secol?
- 12 (a) În ce sens stăpânirea lui Dumnezeu este trimisul lui Dumnezeu pentru binele nostru? (b) Care este sabia pe care o poartă? Împotriva cui se servește de ea?
- 13 (a) Pentru ce alt motiv decât cel care ne îndeamnă să evităm mânia, trebuie să ne supunem Stăpânirii? (b) În consecință, ce vom plăti noi?
- 14 (a) Ce a spus Isus referitor la plata impozitelor către Cezar? (b) Ce îi datorăm și ce nu îi datorăm lui Cezar?
- 15 Cine singur are dreptul de a cere viața noastră? De ce?
- 16 Dacă oamenii ne dau ordine nedrepte, cui trebuie să ne supunem?
- 17 (a) Care sunt slujitorii publici ai lui Dumnezeu? (b) Cu excepția a ce nu trebuie să datorăm nimic nimănui?
- 18 Ce dovedește că nu putem fi calificați drept “anarhiști”, pentru că ne supunem acestor instrucțiuni teocratice? Ce am învățat referitor la aceasta?

Capitolul XX

“Timpul sfârșitului” lumii

1. Nebucadnețar, împărat al Babilonului, care a distrus primul Ierusalimul, în 607 î. H., a deschis o eră care a permis neamurilor să domine fără ca împărăția sau guvernul lui Dumnezeu să intervină pe pământ, nici în ceruri. Ruinarea acestui oraș și nimicirea teritoriului său au fixat la acea dată sfârșitul împărăției tipice a lui Dumnezeu. Atunci Satan Diavolul, puterea invizibilă care stătea în spatele cuceritorului babilonian, a devenit în toată accepțiunea termenului “dumnezeul actualei stări de lucruri” (2Corinteni 4:4). El a făcut un mare pas înainte în realizarea proiectului său ambițios pe care Biblia îl prezintă în următorii termeni: “Tu ziceai în inima ta: «Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miază-noaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt.” (Isaia 14:4,13,14). Astfel, termenul “timpurile neamurilor” a început atunci când guvernul împărăției tipice a lui Dumnezeu a dispărut de pe muntele adunării din Ierusalim. Atâta timp cât Mesia nu se va întoarce, după ce va fi investit cu puterea împărătească, împărăția lui Dumnezeu nu trebuie să se opună dominației pământului de către păgâni. Într-adevăr, Iehova spusese: “Voi da jos cununa, o voi da jos, o voi da jos. Dar lucrul acesta nu va avea loc decât la venirea Aceluia care are drept la ea și în mâna căruia o voi încredința.” - Ezechiel 21:27.

2. Prima venire a lui Isus Christos, care a coborât din cer pentru a-și primi dreptul de moștenitor legitim permanent al legământului pentru Împărăție, nu a întrerupt mersul timpurilor neamurilor. Puterile mondiale l-au ucis pe Fiul lui Dumnezeu acuzat de răzvrătire contra lui Cezar. Nu era deci vorba pentru Isus de a governa ca om. După ce a durat “șapte timpuri” sau 2520 de ani, începând din 607 înainte de Christos, “timpurile neamurilor” s-au terminat în octombrie 1914 (vedeți capitolul VI, paginile 58-69). Încheierea acestei ere a marcat oare sfârșitul lumii lui Satan? Nu, așa cum nici începerea ei nu a fost marcată de începutul acestei lumi. Dar evenimentele care s-au produs în acel an sunt semnul evident al începutului sfârșitului lumii. 1914 a inaugurat “timpul sfârșitului”. “... până la vremea sfârșitului, căci sfârșitul nu va fi decât la vremea hotărâtă”, spune prorocirea lui Daniel. Iehova a fixat deci irevocabil data care trebuia să înceapă “vremea sfârșitului”. - Daniel 11:35,40; 12:4,9.

3. ”Timpul sfârșitului” este o perioadă care se întinde din 1914 până la distrugerea lumii lui Satan. Isus l-a numit “sfârșitul veacului”. El a făcut mențiune la el în două parabole și a arătat că acest timp va fi marcat de către evenimente precise, al căror deznodământ va avea loc la sfârșitul veacului supus lui Satan. Explicând parabola câmpului de grâu pe care Diavolul l-a semănat cu ierburi otrăvitoare (neghină), Isus a spus: “Secerișul este sfârșitul veacului; secerătorii sunt îngerii. Deci, cum se smulge neghina și se arde în foc, așa va fi și la sfârșitul veacului. Fiul omului va trimite pe îngerii Săi și ei vor smulge din Împărăția Lui toate lucrurile care sunt pricină de păcătuire și pe cei ce săvârșesc fărădelegea și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.” Comentând parabola năvodului care a adus toate felurile de pești, Christos a spus: “Tot așa va fi și la sfârșitul veacurilor. Îngerii vor ieși, vor despărți pe cei răi din mijlocul celor buni și-i vor arunca în cuptorul aprins.” (Matei 13:39-42, 47-50). Operațiunile descrise în aceste parabole cer timp. La fel, realizarea lucrurilor pe care ele le anunță cere un anumit număr de ani înainte de venirea sfârșitului. Aceasta dovedește că sfârșitul este o perioadă care are un început și un sfârșit bine determinate.

4. Isus s-a inspirat din ruina viitoare a Ierusalimului pentru a descrie ruina ordinii prezente, care trebuie mai întâi să surprindă creștinătatea. El a anunțat, într-adevăr, într-un limbaj profetic, cea de-a doua distrugere a orașului păcătos și a templului său, - precizie pe care legiunile romane urmau să o realizeze în anul 70 (Luca 19:41-45; Matei 23:37 la 24:2). Puțin după profeția sa, patru din apostolii săi au venit să-l întrebe, într-o întâlnire privată, ceea ce urmează: “Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?” (Matei 24:3). Isus le-a dat semnul. Apare acesta din 1914, fixând la această dată începutul perioadei sfârșitului? Da, și, pe măsură ce noi îl urmăm pe Stăpân în descrierea ce urmează, vom retrăi zilele istorice care au avut ca punct de plecare anul 1914.

5. ”Veți auzi de războaie și vești de războaie: vedeți să nu vă spăimântați, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârșitul tot nu va fi atunci.” Construcția religioasă, politică și comercială a acestei lumi nu s-a prăbușit în 1914. Acest an a marcat doar începutul sfârșitului; de altfel, multe evenimente urmau să se mai deruleze. Care? Să ne raportăm la proorocirea lui Christos: “Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție împotriva altei împărății; și pe alocuri vor fi cutremure de pământ, foamete și ciumă. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor.” (Matei, 24:6-8). În 1914, exact la timpul marcat, a izbucnit Primul Război mondial. El a fost însoțit și urmat de toate evenimentele tragice pe care Isus le prezisese. De atunci, întreaga lume nu mai este aceeași. Ea nu și-a revenit niciodată din șocul acestor prime dureri, dimpotrivă, condiția ei s-a înrăutățit mereu.

6. Cine dă asemenea pedepse lumii? Să nu ne lăsăm induși în eroare de oamenii bisericii, care i le atribuie lui Dumnezeu. După ei, Dumnezeu îi pedepsește pe oameni pentru că ei au abandonat bisericile pentru a se întoarce către organizații politice atee. Faptul că Iehova a fixat pentru 1914 sfârșitul timpurilor neamurilor și începutul sfârșitului acestei lumi nu îl face responsabil de dezastrul prezis de către Isus. Cuvântul divin revelat îl descoperă pe vinovat și ne învață de ce tratează el omenirea în acest fel. Războaie, foamete, epidemii și seisme au lovit pământul și în trecut, dar în acele epoci timpurile neamurilor nu erau sfârșite. Aceste calamități care nu fuseseră anunțate s-au produs izolat, fără a fi însoțite de marile evenimente care, din 1914, au clătinat cerurile. Noi putem deci să știm cu siguranță ce înseamnă distrugerea mondială actuală. Ea

indică faptul că noi trăim în “timpul sfârșitului”, cel al sfârșitului veacului, și că Satan este responsabil de nenorocirile crescânde care îi lovesc pe oameni.

7. Începutul “timpurilor neamurilor”, în 607 înainte de Christos, a fost marcat de către căderea împărăției tipice a lui Dumnezeu, al cărei împărat stătea pe “tronul lui Iehova” la Ierusalim, iar sfârșitul lor, în 1914, prin instalarea adevăratului guvern al lui Dumnezeu, încredințat Moștenitorului permanent al legământului pentru Împărăție. Iehova spusese că coroana și cununa Teocrației vor fi luate oamenilor și că frâiele guvernării nu vor mai fi ținute de un urmaș împărătesc al lui David până când Mesia va veni. Acesta va fi atunci investit de către Dumnezeu cu dreptul de a governa. Venirea Împăratului legitim îmbrăcat cu putere împărătească închide timpurile dominației lumii de către neamuri. 1914 marchează incontestabil sfârșitul timpurilor neamurilor și începutul dominației guvernului teocratic stabilit deasupra pământului, care este proprietatea lui Dumnezeu. Organizația universală divină ce se găsește în ceruri e reprezentată simbolic printr-o femeie pe care o luminează luminile cerești. Ea a dat naștere Împăratului legitim pe care Cel Prea Înalt l-a întronat imediat. Astfel, în 1914, totul era pregătit în cer pentru un război cu consecințe universale.

8. Este scris: “În cer s-a mai arătat un alt semn: iată, s-a văzut un mare balaur roș, cu șapte capete, zece coarne și șapte cununi împărătești... Balaurul a stătut înaintea femeii, care sta să nască, pentru ca să-i mănânce copilul, când îl va naște. Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească. El are să cârmuiască toate neamurile, cu un toiag de fier. Copilul a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie... (această naștere încheie “timpurile neamurilor”) Și în cer s-a făcut un război: Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satan, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat la pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui. Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: «Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Christosului Lui; pentru că pârașul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos... De aceea bucurați-vă, ceruri, și voi care locuiți în ceruri! Vai de voi, pământ și mare! Căci diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme.” - Apocalipsa 12:1-2.

9. Iată deci bine stabilit că Satan este la originea răului care lovește pământul și marea! El s-a opus Împărăției lui Dumnezeu de la nașterea ei, în 1914, fără a reuși să o răstoarne, dimpotrivă, el a fost cel aruncat din cer în vecinătatea pământului. Succesiunea neîntreruptă a nenorocirilor de la această dată istorică dovedește că Împărăția s-a născut, că războiul din cer a fost dat, că Diavolul și îngerii săi căzuți, după ce au fost alungați, au coborât pe pământ, plini de mânie, știind că un sfârșit teribil îi așteaptă. Perioada pe care o traversează omenirea orbită este plină de suferințe, dar pentru oamenii de bună credință ea este un timp în care se pot bucura cu cerurile. Acestea au fost, într-adevăr, eliberate pentru totdeauna de Satan și de duhurile rebele, cum va fi în curând și pământul nostru, pe care suveranul Stăpân al universului își exercită din nou dominația. Iehova a dat toată puterea Împăratului său, instalat Preot după ordinea lui Melhisedec, pentru ca el să conducă cu autoritate de fier neamurile a căror asupra este din ce în ce mai apăsătoare. Christosul va elibera omenirea de dominația lor. Împărăția pe care el o conduce este la putere și va rămâne acolo veșnic. Bucurați-vă împreună cu cerurile!

10. De la înfrângerea lor în cer, Satan și demonii luptă pe pământ împotriva părții vizibile a organizației universale divine (“femeia” lui Dumnezeu) și a membrilor ei. Este scris: “Când s-a văzut balaurul aruncat pe pământ, a început să urmărească pe femeia care născuse copilul de parte bărbătească... Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Christos.” (Apocalipsa 12:13-17). Acest pasaj prezice persecuțiile pe care balaurul și demonii le dezlanțuie acum contra martorilor lui Dumnezeu. El se potrivește cu profeția anterioară a lui Isus asupra semnului sfârșitului veacului. După ce a prezis războiul mondial, foametea, seismele și molimile, Christos a adăugat: “Atunci vă vor da să fiți chinuți și vă vor omori; și veți fi urâți de toate neamurile pentru Numele Meu. Atunci mulți vor cădea, se vor vinde unii pe alții și se vor urî unii pe alții... Și, din pricina înmulțirii fărădelegilor, dragostea celor mai mulți se va răci. Dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit.” (Matei 24:9-13, Luca 21:10-19). Martorii lui Iehova care nu au luat parte la nici un război mondial sunt ținta acestor persecuții. Ațâțate de Diavol și de supușii săi invizibili, neamurile nu încetează să

îi atace, deoarece ei țin poruncile lui Dumnezeu, Stăpânirea supremă, și perseverează în lucrarea ce constă în a aduce mărturia lui Isus, Împăratul întronat al lui Dumnezeu.

11. Apocalipsa arată clar că Satan și duhurile rele nu sunt imediat legați sau nimicți după ce au fost aruncați din cer. Lor le este permis să-și dezlănțuie mânia asupra pământului atâta timp cât prezenta ordine nu va fi încheiată la sfârșitul veacului. Dar înainte de acest sfârșit o lucrare trebuie să fie îndeplinită de membrii credincioși ai rămășiței “femeii” lui Dumnezeu, care păstrează poruncile lui ca martori ai împărăției sale conduse de Isus Christos. Această lucrare face parte din semnul sfârșitului veacului. Isus a anunțat-o în acești termeni: “Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” (Matei 24:14). De la Primul Război mondial, Împărăția stabilită este făcută publică în toate țările. În ciuda războiului pe care balaurul și demonii său îl duc contra membrilor rămășiței și tovarășilor lor de bună credință, mărturia adusă în fața tuturor popoarelor crește în putere și în importanță. Este în afara oricărei îndoieli că sfârșitul lumii este aproape!

1 Până în ce punct și-a realizat Satan ambițiosul său proiect în anul 607 înainte de Christos? Timp de câtă vreme?

2 Ce timpuri au luat sfârșit și ce timp a început în 1914?

3 Ce este “timpul sfârșitului”? Ce arată parabolele lui Isus?

4 Ce distrugere a proorocit Isus? Ce întrebări i-au pus ucenicii săi după aceea și ce întrebare punem noi acum?

5 După cuvintele lui Isus, ce evenimente urmau să inaugureze sfârșitul?

6 Pe cine acuză clerul, dar cine este adevăratul responsabil al acestei stări de lucruri?

7 Contrar a ceea ce s-a întâmplat în 607 înainte de Christos, ce s-a întâmplat în 1914?

8 Prin cine a fost dat războiul în cer? Care a fost rezultatul lui?

9 Ce dovedesc nenorocirile lumii? Dar de ce trebuie noi să ne bucurăm?

10 Cum să explicăm persecuțiile împotriva martorilor lui Iehova?

11 Ce lucrare trebuie să se îndeplinească înainte de sfârșit? În ciuda a ce?

Capitolul XXI

A doua venire a principalului Agent al vieții

1. Apostolii au legat sfârșitul veacului de cea de-a doua venire a lui Isus Christos, căruia i-au pus următoarea întrebare: “Când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?” (Matei 24:3). Pentru a o putea observa, e necesar ca dovezi vizibile să indice această venire, deoarece Christos revine invizibil, ca spirit slăvit și veșnic. Scopul celei de-a doua veniri face ca ea să fie invizibilă, dar, mulțumită semnelui dat, Isus apare în ochii înțelegerii “tuturor ce vor fi iubit venirea Lui.” (2Timotei 4:8). Dorim noi sincer ca el să ni se arate? Să studiem atunci semnul revelator al întoarcerii sale atât de așteptate.

2. Venirea sa marchează, bineînțeles, începutul prezenței sale. În timp ce pe muntele Măslinilor ucenicii îl priveau pe Isus urcând la cerul în care un nor l-a acoperit vederii lor, doi îngeri s-au prezentat în fața lor și au spus: “Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.” Îngerii nu au spus că aceiași ucenicii îl vor revedea pe Isus, nici că Christos va reveni sub forma pe care o avea urcând la cer. Felul întoarcerii sale trebuie să fie asemănător cu cel al plecării sale în cer. Credincioșii ucenici au fost martori ai înălțării sale. Acest privilegiu nu a fost acordat nici unei persoane prietene a acestei lumi. În noaptea în care a fost dat dușmanilor săi, Domnul a spus: “Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea, pentru că Eu trăiesc și voi veți trăi.” (Fapte 1:11, Ioan 14:19). A plecat în liniște, fără ca lumea să observe, apoi a devenit invizibil după ce un nor l-a ascuns ochilor ucenicilor săi. Ca spirit a urcat el la cer pentru a se prezenta în fața Tatălui său. Felul în care s-a făcut plecarea sa arată că întoarcerea lui este tăcută, adică nu însoțită de o manifestare spectaculoasă destinată să terorizeze lumea. El revine ascuns de către nori, simbol al invizibilității sale. Doar

ucenicii săi credincioși și atenți observă acum prezența sa spirituală, mulțumită înțelepciunii lor. Dar la sfârșitul veacului el se va manifesta în toată puterea sa și toți locuitorii pământului, inclusiv dușmanii săi, vor fi convinși de prezența sa. Biblia spune: “Iată că El vine pe nori. Și orice ochi Îl va vedea; și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui!” - Apocalipsa 1:7.

3. La prima sa venire, Isus s-a arătat public timp de trei ani și jumătate, cât a durat misiunea lui. Era necesar atunci ca el să se prezinte vizibil în carne, dar nu alcătuind un corp uman în felul îngerilor care nu renunțau prin asta la existența lor spirituală. El trebuia să devină “FIUL omului”. El trebuia să se NASC~ om desăvârșit într-o linie specială, pentru a fi Sămânța promisă a lui Avraam și fiul lui David, adică Moștenitorul permanent al legământului pentru Împărăția veșnică încheiat cu David. Christos a satisfăcut toate aceste cerințe, așa după cum o dovedește “cartea neamului lui Isus Christos, fiul lui David, fiul lui Avraam”, scrisă pentru noi de către un apostol inspirat (Matei 1:1). Acesta, precum și istoricii Marcu, Luca și Ioan, arată că viața lui Isus a fost transferată din slava cerească în sânul Mariei, fecioara evreică. Isus nu a moștenit deci de la Adam păcatul și condamnarea, ci el s-a născut în desăvârșirea omenească, fiind Fiul al lui Dumnezeu și în același timp Fiul al lui Avraam și al lui David. În acest fel, el putea stabili că era sămânța desemnată pentru a binecuvânta toate semințiile pământului și în același timp sămânța împărătească a lui David. Genealogia sa dovedea adevărul promisiunilor divine.

4. Prin cuvintele următoare, Isus a revelat motivul secundar al venirii sale în trup: “Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.” (Matei 20:28). Pentru a oferi această jertfă, el trebuia să devină om desăvârșit pentru a fi răscumpărarea ce corespundea vieții omenești desăvârșite pe care, ca urmare a păcatului, Adam o pierduse și o făcuse să se piardă pentru toți urmașii săi. Dar atâta vreme cât era în trup el nu putea fi răscumpărarea omenirii muribunde. Dumnezeu voia ca el să-și dea viața de om desăvârșit murind curat, fără păcat. Christos va elibera astfel ceea ce posedă, adică viața sa omenească desăvârșită și dreptul la o asemenea existență, pentru a le transforma într-o avere de care putea dispune în prezența Tatălui ceresc ca preț de răscumpărare a omenirii. El va putea astfel să se servească de meritul dreptății sale omenești pentru a aboli păcatul și condamnarea care se ridică împotriva credincioșilor.

5. Deși condamnat ca păcătos de către evreii religioși pătrunși de propria lor dreptate, el era drept și sfânt și a murit astfel, ca jertfă mântuitoare. În templu, Petru a spus israeliților: “Voi v-ați lepădat de Cel Sfânt și Neprihănit și ați cerut să vi se dăruiască un ucigaș. Ați omorât pe Domnul vieții, pe care Dumnezeu L-a înviat din morți; noi suntem martori ai Lui.” (Fapte 3:14,15). De altfel același apostol ne învață că Dumnezeu L-a înviat duh, în acești termeni: “Christos de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh.” (1 Petru 3:18). Nefiind făcut viu în trup, el și-a abandonat viața omenească desăvârșită ca jertfă pentru a răscumpăra omenirea muribundă. El a spus: “Și pâinea pe care o voi da Eu este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii.” - Ioan 6:51.

6. Pentru Fiul ceresc al lui Dumnezeu, a se naște în trup însemna a se umili, deoarece omul a fost creat puțin inferior îngerilor (Psalmi 8:5). Christos s-a umilit până într-acolo încât a murit pe un lemn, astfel că Dumnezeu îl va slăvi înviindu-l ca duh veșnic. În această calitate el a putut sta lângă Cel a cărui față nu a putut-o vedea nimeni și să trăiască. Deci ca duh divin a venit Isus, Marele Preot, în fața Tatălui lui, cu valoarea sau meritul jertfei desăvârșite de carne și de sânge pe care a prezentat-o ca jertfă ispășitoare. Este scris: “Căci Christos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu.”

7. A doua zi după Cincizecime, credincioșii săi ucenici au început să primească binefacerile jertfei sale mântuitoare după ce a prezentat-o lui Dumnezeu în ceruri. Dându-și trupul său pentru viața lumii, el nu mai putea să-l ceară pentru a redeveni om. Acesta este motivul capital care îl împiedică, pentru a doua sa venire, să revină în trupul și în sângele pe care le-a jertfit odată pentru totdeauna. De altfel întoarcerea sa ca om nu mai este necesară, căci el nu mai trebuie să moară ca victimă ispășitoare pentru păcate. El revine deci fără un trup de jertfit. Este scris: “Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot așa Christos,

după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului (deci fără jertfă ispășitoare), ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă.” - Evrei 9:24; 27,28.

8. Care este atunci țelul întoarcerii lui Isus Christos? El revine pentru a governa în împărăția sa. La prima sa venire ca om desăvârșit, el trebuia mai întâi să-l justifice pe Iehova, Suveranul universului, slujind perfect intereselor împărăției lui Dumnezeu, apoi să răscumpere omenirea. El a îndeplinit răscumpărarea, dar Tatăl nu a stabilit în acel timp Împărăția al cărei Împărat urma să fie Fiul său. De aceea Isus i-a învățat pe ucenicii săi să se roage după cum urmează: “Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfintează-se Numele Tău, vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ.” (Matei 6:9,10). Deoarece Christos la revenirea sa trebuie să guverneze în Împărăție, a doua venire înseamnă că el a intrat în posesia ei. După ce a urcat la cer, el s-a așezat la dreapta lui Dumnezeu, așteptând ziua în care va fi investit cu putere și, ca un nou Melhisedec, va domina asupra dușmanilor săi deveniți așternutul picioarelor lui. În epistola către evrei (10:12,13), este scris: “El dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu și așteaptă de acum ca vrăjmașii Lui să-I fie făcuți așternut al picioarelor Lui.” Dovezile pe care le-am examinat deja indică faptul că Împărăția lui Iehova s-a născut în 1914 și că Fiul revenit cu putere a fost întronat pentru a conduce cu un toiag de fier în mijlocul dușmanilor săi. În curând îi va zdrobi și va purifica universul de toți cei care atentează la dreapta suveranitate a Celui Prea Înalt. - Psalmi 2:8,9.

9. Astfel, 1914 este timpul fixat pentru venirea lui Christos. Norii care ascund indică invizibilitatea întoarcerii sale pe care proorocirea lui Daniel (7:13,14) o descrie în acești termeni: “M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte, și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui. I S-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească pentru ca să-I slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea lui este o stăpânire veșnică, și nu va trece nicidecum, și împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată.” Această venire pe nori în puterea și slava împărăției a fost semnul cerurilor pe care evreii necredincioși l-au cerut lui Isus. Dar Stăpânul a legat acest eveniment de cea de-a doua sa venire și de sfârșitul veacului spunând: “Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințele pământului se vor boci, și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă.” (Matei 24:30). Venirea sa în Împărăție, în 1914, indică începutul celei de-a doua *parusia*, termen grec semnificând “prezență”.

10. Prima lui venire ca om a durat un anumit timp. Astfel este și cu a doua venire. Deși invizibilă, ea este atât de importantă pentru toți oamenii încât nu trebuie să fie ținută secretă și nu va fi ținută secretă. Nu se poate păstra secretul referitor la ea, așa cum nu se poate ascunde într-un deșert sau într-o loc retras lumina orbitoare care țâșnește din nori. De aceea Isus a dat avertismentul următor: “Deci, dacă vă vor zice: «Iată-L în pustie», să nu vă duceți acolo! «Iată-L în odăițe ascunse», să nu credeți. Căci cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi și venirea Fiului omului.” - Matei 24:26,27.

11. Din 1914, Christos face vizibile și inteligibile oamenilor din toate locurile dovezile luminoasei sale prezențe a doua sau *parusia*. Rămășița credincioșilor săi discipoli și o mulțime crescândă de persoane de bună credință o observă și le spun și altora despre ea pentru ca și ei să vadă cu ochii înțelepciunii lor. Dar mulți refuză cu încăpățănare să creadă aceste dovezi, să recunoască adevărul și să acționeze în consecință. Aceste persoane vor fi obligate să vadă prezența sa în împărăția lui Dumnezeu în timpul distrugerii acestei lumi dușmane. Aceasta va avea loc “la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Christos. Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică, de la fața Domnului și de la slava puterii Lui, când va veni, în ziua aceea, ca să fie proslăvit în sfinții Săi.” - 2Tesaloniceni 1:7-10.

12. În calitate de Executor al decretelor divine vine Împăratul-Mesia ca un hoț. Într-o descriere a pregătirilor în vederea războiului universal de la Armagedon, care trebuie să urmeze după expulzarea lui Satan din ceruri, Isus a dat avertismentul următor: “... se duc la împărății pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic. «Iată, eu vin ca un hoț. Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea!» Duhurile cele rele i-au strâns în locul care pe evreiește se cheamă Armagedon.”

(Apocalipsa 16:14-16). Sfârșitul veacului va veni ca un hoț, adică brusc, la o oră necunoscută, și deci neașteptată, noaptea, în momentul în care lumea va chefui, încrezătoare în ea însăși și disprețuindu-l pe Dumnezeu. Isus a comparat acest moment brusc cu acela al potopului care i-a surprins pe oameni în timpul lui Noe.

13. După porunca lui Dumnezeu, Noe și cei trei fii ai lui construiau de câțiva ani o arcă. Această ambarcațiune era prea mare pentru a trece neobservată. Avertizând lumea păcătoasă de iminența potopului, Noe a explicat scopul acestei construcții. Contemporanii lui nu voiau să-l creadă, astfel că apele au căzut peste ei pe nepregătite, ca un hoț. La fel va fi cu manifestarea distrugătoare a prezenței invizibile a lui Isus Christos. Este scris: “Despre ziua aceea și despre ceasul acela nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl. Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului. În adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau până în ziua când a intrat Noe în corabie, și n-au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului omului.” (Matei 24:36-39). Creștinătatea care învață întoarcerea vizibilă a lui Christos, în trup, refuză să accepte probele parusiei sale ca duh. După exemplul necredincioșilor din vremea lui Noe, ea recurge la batjocură, confirmând că am ajuns la sfârșitul veacului.

14. Apostolul Petru a prevestit următoarele: “Înainte de toate, să știți că în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor, și vor zice: «Unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii!»” (2 Petru 3:3,4). Acest pasaj dovedește și că a doua venire a lui Christos este invizibilă. Cei care se alătură zeflemitorilor merg pe drumul ce duce la nimicirea ce urmează la Armageddon, în timp ce aceia care examinează dovezile date mai sus, apoi se conformează exigențelor celei de-a doua veniri a lui Isus, merg pe calea vieții veșnice.

- 1 De ce avem noi nevoie de un semn vizibil al celei de-a doua veniri a lui Isus?
- 2 De ce lumea nu îl va mai vedea? Și de ce “orice ochi îl va vedea”?
- 3 Din ce linie trebuia Isus să vină în trup?
- 4 Care este motivul secundar al venirii lui Isus în trup?
- 5 Isus a fost înviat în trup? Din ce motiv?
- 6 Cum a fost el slăvit? De ce a putut el să slujească în calitate de Mare Preot?
- 7 De ce nu va putea reveni în trup? De ce acest lucru nu este necesar?
- 8 De ce revine el? Ce semnifică a doua sa venire?
- 9 Ce semn au cerul evreii lui Isus? După cuvintele sale, când trebuia el să apară?
- 10 Ce indică termenul prezență? De ce nu poate fi ea ascunsă?
- 11 Cum s-a făcut făcută vizibilă prezența lui în 1914? Cum va fi ea și mai vizibilă?
- 12 În ce calitate și cum vine el ca un hoț?
- 13 În ce măsură prezența lui este comparabilă cu zilele lui Noe?
- 14 Ce dovedesc batjocoririle referitoare la prezența lui?

Capitolul XXII

Rămășița moștenitorilor Împărăției

1. În timpul celei de-a doua veniri a lui Christos, o rămășiță a credincioșilor săi ucenici, moștenitori cu el ai împărăției cerești, trebuie să îl reprezinte pe pământ. Acum nouăsprezece secole, după ce a instaurat cina ce comemora moartea sa, Isus a spus apostolilor săi: “Voi sunteți aceia care ați rămas neconținut cu Mine în încercările Mele. De aceea vă pregătesc Împărăția, după cum Tatăl Meu Mi-a pregătit-o Mie, ca să mâncați și să beți la masa Mea în Împărăția Mea și să ședeți pe scaune de domnie, ca să judecați pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel.” (Luca 22:28-30). Prin aceste cuvinte, Christos i-a făcut să intre cu el în legământul pentru Împărăție încheiat cu David. În revelația pe care a dat-o apostolului Ioan, el a confirmat acest legământ în acești termeni: “Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele, îi voi da stăpânire

peste neamuri. Le va cârmui cu un toiag de fier, și le va zdrobi ca pe niște vase de lut, cum am primit și Eu putere de la Tatăl Meu. Și-i voi da luceafărul de dimineață.” “Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.” - Apocalipsa 2:26-28 și 3:21.

2. Chemarea și alegerea credincioșilor încercați și pregătiți pentru Împărăție au loc de multe secole, adică de atunci când au fost făcute aceste promisiuni referitoare la Guvernul ceresc. Deoarece clasa Împărăției nu se compune decât din 144.000 de membri, plus Căpetenia lor Isus Christos, doar ultimii membri ce formează o rămășiță a chemaților și a aleșilor pentru Împărăție pot fi prezenți pe pământ astăzi, în timpul sfârșitului veacului.

3. Pentru a descrie lucrarea care va caracteriza cea de-a doua sa venire, Isus a folosit o parabolă ce privea împărăția cerurilor, în care a spus: “Sămânța bună sunt fiii Împărăției... Secerișul este sfârșitul veacului; secerătorii sunt îngerii. Deci, cum se smulge neghina și se arde în foc, așa va fi și la sfârșitul veacului. Fiul omului va trimite pe îngerii Săi și ei vor smulge din Împărăția Lui toate lucrurile care sunt pricină de păcătuire și pe cei ce săvârșesc fărădelegea și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților. Atunci cei neprihăniți vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor.” (Matei 13:38-43). Secerișul clasei Împărăției trebuie să se efectueze în timpul celei de-a doua veniri a lui Christos. Isus este marele Secerător, precum și primul semănător al seminței împărătești.

4. Secerișul este o parte a semnului revelator al parusiei Împăratului-Mesia. Prin această lucrare el îi desparte pe falșii creștini de adevărații moștenitori ai Împărăției făcând să rezulte clar ceea ce îi distinge pe unii de ceilalți. El a spus că secerișul va avea loc după Primul Război mondial și expulzarea din ceruri a lui Satan și a demonilor săi. Iată ce a spus referitor la aceasta în profeția asupra semnului sfârșitului veacului: “Îndată după acele zile de necaz, soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei. Stelele vor cădea din cer și puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințele pământului se vor boci, și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă. El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă.” Este vorba aici despre adunarea credincioșilor săi împreună moștenitori din lumea întreagă sau de la un capăt al cerurilor la altul, căci “câmpul este lumea” (Matei 29-31). Cei care, în timpul perioadei actuale a sfârșitului, sunt adunați astfel constituie rămășița. După Apocalipsă (12:17), ei sunt rămășița seminței femeii. Balaurul, mâniat că a fost aruncat din ceruri, luptă contra acestor credincioși deoarece ei se supun poruncilor lui Dumnezeu și perseverează în lucrarea ce constă în a aduce mărturie lui Isus, Împăratul împăraților. Sub acest raport, ei strălucesc deja ca soarele în împărăția Tatălui lor, proclamând mesajul privitor la Guvernul ceresc; astfel ei fac să strălucescă lumina lor.

5. În desăvârșită armonie cu lucrarea de adunare pământească, învierea ucenicilor care au învins și au murit credincioși are loc în timpul celei de-a doua veniri a lui Christos. Capitolul 12 din Apocalipsa, versetele 1-13, nu îi arată în ceruri în momentul în care s-a produs nașterea Împărăției și războiul ceresc. Dar imediat înainte de a descrie secerișul pământului, un capitol ulterior ne învață cele ce urmează: “Și am auzit un glas din cer, care zicea: «Scrie: Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul!» - «Da», zice Duhul; «ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează!»” (Apocalipsa 14:13). Expresia “de acum încolo” arată că această fericire este destinată, la moartea lor, membrilor credincioși ai rămășiței. Dar cu puțin înainte, sau la începutul secerișului, are loc învierea moștenitorilor Împărăției, adică a învingătorilor morți înaintea aruncării lui Satan afară din ceruri. Versetele 14 până la 17 din capitolul 4 al primei epistole către tesaloniceni, pe care le vom cita aici, dovedesc că așa este:

6. ”Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El. Iată, în adevăr, ce vă spunem, prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer și întâi vor învia cei morți în Christos. Apoi noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi întotdeauna cu Domnul.”

7. Deoarece apostolul se adresează aici adunării, cuvintele următoare: “Noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului” privesc rămășița pământească a celor care sunt născuți din apă și din duh și chemați în Împărăție. Urmează că învierea creștinilor născuți din duh și morți înainte de secerișul membrilor rămășiței are loc în primul rând. Împărăția pe care acești înviați o moștenesc este cerească. A doua parusie a Împăratului Isus Christos fiind invizibilă, învierea moștenitorilor Împărăției este și ea așa, este o înviere pentru a trăi ca spirite. Ei au fost înmormântați cu el printr-o moarte asemănătoare cu a sa, primind promisiunea că vor reveni printr-o înviere asemănătoare cu a sa. Prima epistolă către corinteni, capitolul 15, descrie învierea spirituală după cum urmează:

8. ”Și după cum toți mor în Adam, tot așa toți vor învia în Christos; dar fiecare la rândul cetei lui. Christos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Christos... Așa este și învierea morților. Trupul este semănat în putrezire și înviază în neputrezire; este semănat în ocară, și înviază în slavă; este semănat în neputință și înviază în putere. Este semănat trup firesc și înviază trup duhovnicesc. Dacă este un trup firesc, este și un trup duhovnicesc. De aceea este scris: «Omul dintâi Adam a fost făcut un suflet viu. Al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viață»... Și după cum am purtat chipul celui pământesc tot așa vom purta și chipul celui ceresc. Ce spun eu, fraților, este că nu pot carnea și sângele să moștenească Împărăția lui Dumnezeu; și că putrezirea nu poate moșteni neputrezirea. Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: «Moartea a fost înghițită de biruință.»” - 1Corinteni 15:22,23,42-45,49-54.

9. Acest pasaj spune clar că moștenitorii Împărăției aparținând trupului lui Christos vor fi înviați mai întâi “în timpul prezenței” sale, când Domnul domnilor însuși va coborî din cer și își va îndrepta atenția către pământ. Astăzi, Christos fiind revenit, o rămășiță de 144.000 de membri ai trupului său este încă pe pământ. Acești credincioși trebuie să se supună poruncilor lui Dumnezeu aducând mărturie în favoarea împărăției sale (Isaia 43:10-12; 44:8). Ei sunt “fericiții” care “mor în Domnul începând de acum”. Ei trebuie să moară deoarece au fost botezați în moartea lui Christos și au jerfit dreptul de a trăi ca oameni desăvârșiți în lumea nouă. Pentru a trăi cu Isus în ceruri, ei trebuie să împlinescă severa condiție următoare: “Adevărat este cuvântul acesta: dacă am murit împreună cu El, vom și trăi împreună cu El. Dacă răbdăm, vom și împărăți împreună cu El.” (2 Timotei 2:11,12). Membrii rămășiței mor, dar nu este nevoie deloc ca ei să doarmă în moarte ca moștenitorii Împărăției care au murit înaintea secerișului. Despre ei este vorba atunci când apostolul spune: “Nu vom muri toți.” Membrii rămășiței care mor nu trebuie să aștepte începutul parusiei lui Christos. Domnul fiind prezent, clipa morții lor devine clipa schimbării lor, prin înviere, în creaturi spirituale ce nu putrezesc.

10. Nu în clipa morții lor sunt credincioșii membri ai rămășiței pentru prima dată “ridicați... pe nori, la întâlnirea cu Domnul în văzduh”. Ridicarea lor începe din clipa în care sunt secerati, adică separați de această lume păcătoasă și adunați în libera organizație teocratică plasată sub direcțiunea Domnului lor invizibil. Faptul că Christos se găsește în văzduh dovedește că el este o creatură spirituală, deci invizibilă, ca Satan pe care Biblia îl numește “domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultători.” (Efeseni 2:2). Norii indică de asemenea invizibilitatea - să ne amintim norul care a ascuns vederii ucenicilor pe Domnul urcând la ceruri.

11 După ce și-a pus ucenicii în gardă împotriva falșilor Mesia și falșilor profeți care vor face semne și minuni în timpul consumării sfârșitului veacului, Isus a spus: “Oriunde va fi stârvul, acolo se vor aduna vulturii.” (Matei 24:28). Într-o profeție asemănătoare ce descria sfârșitul lumii la Armagedon, el a spus: “În noaptea aceea doi inși vor fi în același pat, unul va fi luat și altul va fi lăsat; două femei vor măcina împreună: una va fi luată și alta va fi lăsată”. “Ucenicii L-au întrebat: «Unde, Doamne?» Iar El a răspuns: «Unde va fi trupul acolo se vor strânge vulturii.»” - Luca 17:34-37.

12. Această profeție se împlinește în timpul sfârșitului și se aplică membrilor rămășiței. Ea ilustrează ridicarea lor din această lume păcătoasă și condamnată care trebuie să devină un cadavru în timpul apropiatului război din Armagedon. Deoarece Împărăția este deja stabilită și vestea bună trebuie să fie și este predicată tuturor neamurilor, timpul nostru este o perioadă în care se operează o

separație asupra chestiunii suveranității pe care Iehova o exercită în univers prin împărăția Fiului său. Unele persoane pot aparține aceleiași familii, dormi în același pat sau măcina împreună, dar această chestiune de o supremă importanță poate să le despartă. Putem lucra împreună pe același câmp, ca tată și fiu, mamă și fiică sau ca angajat și patron și ne putem înțelege în toate lucrurile, cu excepția situației în care este vorba despre suveranitate. Aceasta provoacă o despărțire: cei care aparțin rămășiței aleg un destin, iar ceilalți aleg o soartă diferită. În consecință, unii sunt luați, iar ceilalți sunt lăsați.

13. A fi luat înseamnă a fi imbarcat cu Noe în arca pe care a construit-o sau a fi, ca Lot și familia sa, scos din Sodoma de către înger pentru a se refugia în munți. A fi luat înseamnă deci a fi condus în locul sigur care este organizația teocratică și despărțit de această lume promisă unui sfârșit tragic. Membrii rămășiței sunt luați deoarece ei iubesc împărăția și manifestarea lui Christos și au așteptat semnul ei vizibil. Până în 1918, la sfârșitul Primului Război mondial, ei au fost aserviți acestei lumi, așa cum au fost israeliții prizonieri în Babilon. În 1919, Domnul lor, prezent în mod invizibil, le-a deschis ochii pentru a vedea semnul, pentru a-i face să înțeleagă semnalul dat de Dumnezeu în cuvântul său, și i-a eliberat de condiția lor de prizonieri. Bucurându-se să-l aibă pe Isus Christos prezent în Împărăția a cărei strălucire e asemănătoare strălucirii răsăritului de soare care strălucește până la apus, ei au început să slujească curajos noului Guvern teocratic. Au aflat cu bucurie că Armaghedonul se apropie cu repeziciune și că, în acea luptă, Împăratul înarmat cu toiagul de fier va reduce lumea organizată a Diavolului la stadiul de cadavru și va dovedi că Cel Prea Înalt este Stăpânul suveran al universului. Domnul, știind că timpul este foarte scurt, i-a separat de lumea condamnată și, ca popor liber, i-a unit cu el în organizația teocratică. Instruiți asupra situației, și asupra problemei de suveranitate pe care ea o comportă, ei s-au grăbit să se refugieze în organizația lui Dumnezeu, ca vulturii cu privirea ascuțită și cu zbor rapid.

14. Cei care se identifică cu tabăra dușmană în privința problemei suveranității în univers resping lumina care revelează că Moștenitorul împărătesc al lui Dumnezeu este prezent și că Guvernul teocratic s-a instalat. În ignoranța lor voluntară, ei își bat joc și sunt abandonați în soarta lor, legată de cea a lumii lui Satan. Când ziua și ora, cunoscute doar de către Dumnezeu și de către Executorul decretelor sale, vor veni brusc și îi vor surprinde ca un hoț, cadavrele lor vor cădea lângă acela al creștinătății, prietena lor și aliata lor care a fost prefigurată de Ierusalimul necredincios. Dar rămășița moștenitorilor se va bucura să-l vadă pe Iehova îndreptățit și, ca vulturii, această rămășiță se va “sătura” din carnea dușmanilor lui Dumnezeu (Apocalipsa 19:17-21). La timpul fixat de Cel Prea Înalt și după planul său, bucuria acestor credincioși va ajunge la apogeu prin împlinirea drumului lor terestru. Dar ei nu vor dormi în moarte. Într-o clipită, ei vor fi schimbați în creaturi spirituale nemuritoare pentru a merge personal cu Domnul lor în văzduh și, deveniți spirite după imaginea lui, pentru a rămâne veșnic cu el, slujindu-i împreună lui Iehova Dumnezeu. Fericiți sunt cei care au parte de acest privilegiu special și cei care “se odihnesc de oboseala lor, căci lucrările lor îi însoțesc”. Slăvirea lor va completa numărul celor 144.000 de membri chemați în Împărăția cerească.

1 (a) Cine trebuie să-l reprezinte pe Christos pe pământ în timpul celei de-a doua sale prezențe? (b) În ce termeni le-a vorbit Isus despre legământ și l-a confirmat cu ei?

2 De ce doar o rămășiță a celor chemați se poate găsi astăzi pe pământ?

3 Cum a descris Isus secerișul clasei Împărăției?

4 După Isus, când trebuia să se efectueze secerișul? De ce membrii rămășiței strălucesc acum?

5 Când au fost înviați învingătorii adormiți în moarte?

6 Ce dovadă ne dă capitolul 4 din prima epistolă către tesaloniceni, versetele 14 la 17?

7 Cum are loc învierea învingătorilor adormiți?

8 Cum capitolul 15 din prima epistolă către corinteni descrie învierea învingătorilor?

9 De ce membrii rămășiței trebuie să moară? De ce nu dorm ei în moarte?

10 (a) Când și prin ce începe ridicarea membrilor rămășiței pentru ca ei să meargă la întâlnirea cu Christos? (b) Cum este acum Domnul în văzduh, pe nori?

11, 12 Cum unii sunt luați și alții lăsați?

13 Cum au fost adunați membrii rămășiței ca vulturii în jurul unui stârv?

14 Unde sunt abandonăți batjocoritorii acestei lumi? Și cum e completată ridicarea membrilor rămășiței pentru ca ei să fie cu Domnul?

Capitolul XXIII

“Celelalte oi” și “caprele”

1. Isus Christos este Păstorul cel bun al tuturor celor care vor obține prin el viața în lumea nouă bazată pe dreptate. Cei care-și spun păstori și nu-l imită pe Domnul sunt falși pastori care nu-și conduc oile către viață. Asemenea indivizi, animați de lăcomie, se hrănesc și se îmbracă pe cheltuiala turmei lor, chiar cu prețul vieții ei. Isus a arătat calitățile adevăratului pastor atunci când a spus: “Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug. Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun își dă viața pentru oi.” - Ioan 10:10,11.

2. Păstorul cel bun nu-și dă viața pentru lupii care pradă. Doar oile beneficiază de jertfa vieții lui omenești. Pavel, e adevărat, spune că “pe când eram noi încă în putere, Christos, la vremea cuvenită, a murit pentru cei nelegiuți” și că “Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Christos a murit pentru noi”. Dar prin aceste cuvinte apostolul se referă la păcătoșii care nu perseverează în păcat. Ei sunt oile rătăcite care răspund la chemarea Pastorului cel bun și îl urmează. - Romani 5:6,5, 1 Petru 2:25.

3. Numărul ucenicilor care devin frații săi spirituali și împreună moștenitori ai Împărăției nu se ridică decât la 144.000. Isus le-a spus: “Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția.” (Luca 12:32). Membrii acestei clase sunt primii care primesc, începând cu Cincizecimea, binefacerea vitală care rezultă din jertfirea Păstorului cel bun. Ioan Botezătorul, i-a prezentat, primul, lui Isus pe membrii micii turme, aleși dintre evreii care primiseră botezul său. De aceea Isus i-a comparat cu portarul unei stâne spunând: “Portarul îi deschide, și oile aud glasul lui; el își cheamă oile pe nume și le scoate afară din staul.” (Ioan 10:3). Oile acestei stâne împăratești nu au fost alese doar dintre evrei, căci după trei ani și jumătate de la Cincizecime, Păstorul cel bun ceresc s-a slujit de apostolul Petru pentru a deschide, cu cheia cunoașterii, calea celorlalte oi venind dinspre neamurile păgâne și pentru a le permite să intre în staulul împărateesc. - Fapte 10:1-48.

4. Dar cei care vor obține viața prin intermediul Păstorului cel bun nu vor intra cu toții în staulul împărateesc. Isus a atras atenția asupra acestui fapt, când a spus: “Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu și va fi o turmă și un Păstor. Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc și ele vin după Mine. Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri, și nimeni nu le va smulge din mâna mea.” (Ioan 10:16,27,28). “Celelalte oi” sunt alte persoane care îl recunosc ca Păstorul cel bun, cel care s-a jertfit el însuși pentru ca ele să primească viața veșnică. Ele îl urmează și devin membre ale turmei sale, deși nu fac parte din staulul împărateesc. Ele vor obține viața veșnică pe pământ.

5. De la stabilirea în 1914 a împărăției lui Dumnezeu și începutul secerișului rămășiței oilor împăratești, multe “alte oi” au răspuns la chemarea Păstorului cel bun și s-au pus sub conducerea sa. Noi nu știm care va fi numărul lor înainte ca războiul din Armagedon să nimicească organizația lui Satan. Dar după ce a spus că numărul oilor din stâna împăratească se ridică la 144.000, apostolul Ioan a spus: “După aceea m-am uitat, și iată că era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini; și strigau cu glas tare și ziceau: «Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului.» «Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele, și le-au albit în sângele Mielului. Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu și-L slujesc zi și noapte în Templul Lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie își va întinde peste ei cortul Lui. Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogori nici soarele, nici vreo altă arșiță. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor. Îi va duce la izvoarele apelor vieții și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor.” (Apocalipsa 7:9-17). Astăzi, Mielul lui Dumnezeu paște celelalte oi.

6. "Celelalte oi" ale Domnului care alcătuiesc "marea gloată" sunt adunate acum, în timpul sfârșitului, înaintea războiului final de la Armageddon. De aceea ele intră în relație terestră cu rămășița fraților spirituali ai lui Christos, au ocazia să dovedească că luptă pentru suveranitatea lui Iehova și că speră în împărăția lui. Astăzi, unirea lor cu frații împărătești ai lui Christos este un fapt. Isus a arătat într-o parabolă cum vor face ele bine ucenicilor unși. Această alegorie care se realizează astăzi confirmă semnul sfârșitului veacului și al prezenței invizibile a lui Mesia. Ea nu începe ca celelalte parabole prin formula: "Atunci împărăția cerurilor se va asemăna..." Stăpânul o introduce în următorii termeni: "Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre; și va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui." - Matei 25:31-33.

7. Isus a descris în trei parabole judecata pe care o va face asupra candidaților la împărăția cerească. El îi va împărți în clasa slujitorului credincios și prudent și în cea a slujitorului rău; în clasa fecioarelor înțelepte și în cea a fecioarelor nebune; în clasa slujitorului credincios și în cea a credinciosului păcătos și leneș. Dar în parabola despre care este vorba aici, Isus a reprezentat judecata actuală a tuturor oamenilor, având drept efect separarea lor: cei care seamănă cu oile sunt puși la dreapta Împăratului, unde primesc favoare și protecție, dar cei care seamănă cu caprele sunt puși la stânga sa, unde primesc condamnare. Îngerii colaborează cu el la această lucrare de separare.

8. "Atunci Împăratul va zice celor din dreapta Lui: «Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin, și M-ați primit; am fost gol și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță și ați venit pe la Mine.»" - Matei 25:34-36.

9. Împăratul nu spune «frații Mei» celor care sunt în dreapta sa, așa cum nu dă acest titlu îngerilor, deși sunt și ei FIII Tatălui său ceresc. El spune acestor oi: "Binecuvântații Tatălui Meu".

10. Împărăția pe care Isus a moștenit-o a fost pregătită ÎNAINTE de crearea lumii noi. Astfel, Mielul lui Dumnezeu a fost "cunoscut mai înainte de întemeierea lumii". Frații săi spirituali și comoștenitori sunt copleșiți de "tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Christos. În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii..." (1 Petru 1:18-20, Efeseni 1:3,4) Această împărăție le era deci destinată ÎNAINTE ca lumea nouă să fie întemeiată în timpul morții și învierii lui Christos. Un guvern ceresc vor moșteni ei cu Împăratul Mesia, "cel dintâi născut dintre mai mulți frați." (Romani :28-30). Dar împărăția pe care o vor primi celelalte oi, la invitația Împăratului, este o moștenire "pregătită de la întemeierea lumii". Acest domeniu pământesc e numit "împărăție" deoarece, moștenindu-l, oile vor deveni copiii pământești ai Împăratului. Relația care se va stabili între locuitorii pământului și Împărat, "Tatăl veșnic", va fi ceva nou, ceva împărătesc pentru ei, deoarece în Eden Adam și Eva nu erau copiii "heruvimului păzitor" desemnat de Dumnezeu pentru a fi paznicul lor invizibil. Pământul pe care "celelalte oi" trebuie să trăiască veșnic va fi teritoriul împărăției cerurilor, ai cărei reprezentanți vizibili vor fi prinții.

11. Împăratul va invita "celelalte oi" când judecata actuală a neamurilor va lua sfârșit și când sentința va fi aproape de a fi executată la Armageddon. El spune despre aceste oi că sunt drepte. Asta nu vrea să spună că ele au fost îndreptățite de Dumnezeu din cauza credinței lor pentru a fi jertfite cu Christos. Dar credința lor le-a îndemnat să adopte o atitudine bună față de Împăratul lui Iehova, adică să-și ajute frații și să păstreze, ca și ei, poruncile drepte ale lui Dumnezeu. La fel, Scripturile dau titlul de "drepti" credincioșilor apăruți înainte de Christos. După parabolă, oile vor răspunde: "Doamne, când Te-am văzut noi flămând și ți-am dat să mănânci? Sau fiindu-ți sete și ți-am dat de ai băut? Când Te-am văzut noi bolnav sau în temniță și am venit pe la Tine?" Împăratul permite aceste întrebări pentru a arăta că el nu este prezent în mod vizibil în timpul sfârșitului. "Celelalte oi" nu pot deci să-i facă bine în mod direct. "Drept răspuns, împăratul le va zice: «Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut.»" - Matei 25:37-40.

12. El voia să spună că ele făcuseră aceasta nu îngerilor, ci rămășiței fraților săi spirituali, în timpul sfârșitului. Când ei predică vestea bună a Împărăției ca mărturie tuturor neamurilor, membrii rămășiței sunt ținta atacurilor balaurului și diavolilor, suferă foamea și setea, se găsesc în goliciune, cad bolnavi, sunt închiși sau exilați. Celelalte oi le aduc ajutor, nu doar din omenie, pentru a se arăta

caritabile față de toți, ci pentru că acești credincioși sunt ambasadorii Împăratului și predică vestea bună a Împărăției prin intermediul căreia le va fi acordată viața veșnică. Astfel, ele fac lucrări bune indirect pentru Împărat. Acestea vor motiva judecata sa favorabilă.

13. Parabola continuă în acești termeni: ”Apoi va zice celor de la stânga Lui: «Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui! Căci am fost flămând și nu Mi-ați dat să măncânc; Mi-a fost sete și nu Mi-ați dat să beau; am fost străin și nu M-ați primit; am fost gol și nu M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și în temniță și n-ați venit pe la Mine.» Atunci îi vor răspunde și ei: «Doamne, când Te-am văzut noi flămând sau fiindu-ți sete sau străin sau gol sau bolnav sau în temniță și nu ți-am slujit?» - Matei 25:41-44.

14. ”Caprele sunt oamenii de la stânga Împăratului; ei nu aparțin turmei sale. În epoca noastră, în care se ține judecata neamurilor, ei se identifică cu aceia care, atunci când intră în contact cu predicatorii membri ai rămășiței sau când sunt atinși de mesajul lor în alt fel, nu apreciază vestea bună a Împărăției, ci continuă să iubească această lume așa cum se iubesc pe ei înșiși. Ei nu fac mare caz de cuvintele următoare, pe care Împăratul le-a adresat odinioară fraților săi: “Cine vă primește pe voi mă primește pe Mine; și cine Mă primește pe Mine primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine. Cine primește un prooroc, în numele unui prooroc, va primi răsplata unui prooroc; și cine primește pe un om neprihănit, în numele unui om neprihănit, va primi răsplata unui om neprihănit. Și oricine va da de băut numai un pahar de apă rece unuia din acești micuți, în numele unui ucenic, adevărat vă spun că nu-și va pierde răsplata.” “Și oricine vă va da de băut un pahar cu apă, în Numele Meu, pentru că sunteți ucenici ai lui Christos, adevărat vă spun că nu-și va pierde răsplata.” - Matei 10:40-42; Marcu 9:41.

15. “Caprele” refuză să ajute rămășița fraților spirituali ai lui Christos, care sunt reprezentanții Stăpânului drept al pământului, întronat și îmbrăcat cu putere. Ele iubesc această lume și domnia ei interesată. De aceea ele sunt contra lui Iehova în privința importanței probleme a suveranității în univers. Nu există decât doi stăpâni; și în ziua în care neamurile sunt judecate, nu poți rămâne neutru. Isus a spus: “Cel care nu este cu mine este împotriva mea.” “Cel care vă ascultă Mă ascultă pe Mine și cine vă nesocotește pe Mine Mă nesocotește; iar cine Mă nesocotește pe Mine nesocotește pe Cel ce M-a trimis pe Mine.” (Matei 12:30; Luca 10:16). Este un păcat acela de a nu-i ajuta pe frații Împăratului când se prezintă ocazia de a lupta pentru Împărăție, și de o asemenea vină se fac vinovate “caprele”. Spunând: “Doamne, când Te-am văzut noi?” ele își scuză vina voluntară prin faptul că Domnul este prezent în mod invizibil și că nu poate fi atins direct.

16. Și, după parabolă, Domnul va răspunde: “Adevărat vă spun că ori de câte ori n-ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie nu Mi le-ați făcut.” (Matei 25:45). Prin păcatul lor, ele l-au respins pe Iehova, Stăpânul universului și pe Împăratul său acum întronat, astfel că Christos le numește “blestamate”. Mai târziu, la Armagedon, le va trimite în “focul veșnic care a fost pregătit pentru diavol și pentru îngerii lui”, adică în moartea veșnică. Căci este scris: “Dumnezeul nostru este un «foc mistuitor».” - Evrei 12:29.

17. Isus confirmă că caprele vor fi nimicite cu diavolul și îngerii săi, în termenii următorii: “Și aceștia vor merge în pedeapsa veșnică, iar cei neprihăniți vor merge în viața veșnică.” (Matei 25:46). Soarta celorlalte oi drepte și cea a caprelor blestamate sunt diametral opuse. Viața fără sfârșit nu e rezervată nici lui Satan, nici îngerilor săi, așa cum suferințele veșnice în smoolă aprinsă nu sunt promise “caprelor” care vor muri cu ei. Acestea vor fi definitiv luate din viață. Ele nu vor supraviețui Armagedonului.

18. În epoca noastră, în care se fixează destinele, lăsați-vă încurajați de această parabolă. Asociați-vă fără întârziere rămășiței fraților Împăratului, luptați pentru împărăția lui Dumnezeu și la timpul marcat veți primi din teritoriul ei, adică din planeta noastră, pe care veți trăi veșnic.

1 Care sunt calitățile cerute de Păstorul cel bun? Cine este el?

2 Explicați cum a murit Christos pentru oi, murind pentru păcătoșii nelegiuți.

3 Pe cine a prezentat Isus primilor membri ai “micii turme”? Din mijlocul cui sunt alese aceste oi?

4 Cine sunt “celelalte oi” și ce obțin ele?

5 De când au fost ele adunate? Unde și cum este reprezentată marea gloată pe care o formează ele?

6 (a) Cu cine intră celelalte oi acum în relație și ce ocazie au ele? (b) Prin ce cuvinte și-a început Isus parabola?

7 Cum sunt despărțiți oamenii? Cine participă la această lucrare de despărțire?

8, 9 Cum numește Împăratul pe oile din dreapta sa?

10 De ce împărăția pe care o moștenesc frații lui Christos este diferită de cea pe care “celelalte oi” o primesc ca moștenire?

11 (a) De ce îi califică el ca “drepti”? (b) În ce privește prezența sa, cum sunt îndreptățite întrebările lor, și ce confirmă răspunsul Împăratului?

12 Cum fac ele lucrări drepte pentru Împărat? De ce?

13 Ce va spune Împăratul celor care vor fi la stânga sa? Ce vor răspunde ei?

14 Cine sunt “caprele”? De ce cuvinte ale lui Isus nu țin ele cont?

15 Care este păcatul caprelor? De ce? Ce scuză invocă ele?

16 De ce Împăratul le blestemă? Unde le va trimite el? Când?

17 După Isus, care va fi pedeapsa caprelor?

18 Ce linie de conduită ar trebui să adopte oamenii zilelor noastre?

Capitolul XXIV

Cum să creștem copiii în slava divină

1. Înțelepciunea divină se exprimă după cum urmează, în cartea Proverbelor (22:6): “Învață pe copil calea pe care trebuie să o urmeze, și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea.” Acest text arată că din cea mai fragedă copilărie omului trebuie să-i fie predate obligațiile sale față de Creatorul său. Bineînțeles, părinților, și mai ales tatălui, în calitatea sa de cap al familiei, le revine obligația de a da această instruire vitală copilului. Lor le revine responsabilitatea de a avea grijă de ei, de a-i proteja și de a-i crește. Dumnezeu subliniază această datorie. În legea pe care a dat-o națiunii teocratice care a fost vechiul Israel, el a poruncit părinților să-și instruiască fiii și fiicele asupra Dătătorului de viață. Această poruncă era importantă pentru această națiune, căci punerea ei în practică garanta că viitorii ei cetățeni îl vor iubi pe Dumnezeu și că în consecință Israelul va continua să meargă pe o cale sănătoasă.

2. Câteva zile înainte de moartea sa, profetul Moise a făcut declarația următoare în discursul de rămas bun pe care l-a adresat israeliților la frontiera țării făgăduinței: “Și care este neamul acela așa de mare încât să aibă legi și porunci așa de drepte cum este toată legea aceasta pe care v-o pune astăzi înaintea? Numai, ia seama asupra ta, și veghează cu luare aminte asupra sufletului tău, în toate zilele vieții tale, ca nu cumva să uiți lucrurile pe care ți le-au văzut ochii, și să-ți iasă din inimă; fă-le cunoscute copiilor tăi și copiilor copiilor tăi.” Instruindu-și copiii, părinții înșiși nu vor uita poruncile lui Dumnezeu. - Deuteronomul 4:8-10.

3. Dorința tuturor părinților temători de Dumnezeu este ca copiii lor să trăiască veșnic în lumea nouă și dreaptă a lui Iehova. În timpul sfârșitului și din momentul în care copilul își face intrarea în viață este pusă pentru el temelia vieții veșnice. Acest capitol nu tratează, cum ar putea sugera titlul său, felul de a crește copiii care se vor naște în lumea nouă, unde condițiile și influențele se vor uni pentru a-i ajuta pe cei vii să practice dreptatea. El tratează doar despre educația ce trebuie dată copiilor care se nasc acum, înainte de Armagedon. Iminența acestei bătălii le expune viața și le pune în joc soarta veșnică. Într-adevăr, imaginea profetică a ruinei creștinătății, care va fi luată de această conflagrație generală, revelează că forțele executive ale lui Dumnezeu nu vor cruța viața copiilor păcătoși (Ezechiel 9:5,6,10). Părinții vor fi atunci responsabili în mare parte de soarta copiilor lor.

4. Noi trăim în “timpul sfârșitului”. A fost prezis că în epoca noastră copiii delincvenți se vor înmulți și că părinții, lipsiți de afecțiune naturală, își vor neglija îndatoririle și se vor îngriji puțin de interesele veșnice ale copiilor lor. Este scris: “Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri

grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțămitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie, dar tăgăduind-i puterea.” (2Timotei 3:1-5). Părinții ar trebui mai ales să-și amintească de poruncile divine privitoare la fericirea veșnică a urmașilor lor. Ei trebuie să lupte contra influențelor lumii și să lupte pentru credința transmisă odată pentru totdeauna, crescându-și bine copiii.

5. În adunarea creștină, este cerut supraveghetorilor și slujitorilor să-și crească copiii pe calea divină. Iată ce cer Scripturile fiecăruia dintre ei: “Având copii credincioși, care să nu fie învinuiți de destrăbălare sau neascultare”; “Să-și chivernisească bine casa și să-și țină copiii în supunere cu toată cuviința. Căci dacă cineva nu știe să-și chivernisească bine casa cum va îngriji de Biserica lui Dumnezeu?... și să știe să-și cârmuiască bine copiii și casele lor.” (Tit 1:6; 1Timotei 3:4,5,12). Slujitorii tați de familie trebuie să fie modele pentru părinți în adunare.

6. Astăzi au apărut regimuri totalitare și “democratice”, prezise de multă vreme, care îi lipsesc pe copii de învățătura părinților lor temători de Dumnezeu și urmași ai lui Isus Christos. Astfel, părinții trebuie să-și însușească următoarea decizie a apostolului: “Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!” Cel Atotputernic poruncește taților și mamelor care îi sunt devotați să-i învețe pe copiii lor calea vieții (Fapte - 5:29). Tații și mamele credincioși le vor arăta că supunerea față de legile și poruncile divine e o datorie superioară și că este bine ca ele să fie păstrate tot timpul, chiar și atunci când legile omenești li se opun. Guvernele refuză să creadă că noi trăim în “timpul sfârșitului” și nu prevăd nici un refugiu veritabil contra viitorului cataclism mondial. Părinții nu se pot deci baza pe ele, și nici pe aliații lor. Atunci, dacă sunt supuși lui Dumnezeu, datoria lor este de a lua ei înșiși măsurile care se impun pentru a asigura securitatea copiilor lor când războiul Armagedonului se va dezlănțui asupra lumii.

7. Pasajul biblic care urmează, ce poruncește părinților temători de Dumnezeu să cultive dragostea pentru Iehova în inima copiilor lor, se leagă de cea mai mare dintre porunci: “Ascultă, Israele! Iehova, Dumnezeul nostru, este singurul Iehova. Să iubești pe Iehova, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta. Și poruncile acestea pe care ți le dau astăzi să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi, și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula.” (Matei 22:37,38; Deuteronom 6:4-7). Părinții ar trebui să-i învețe pe fiii și pe fiicele lor prima și cea mai mare poruncă și să le dea demonstrația ei practică. De dimineața până seara, în toate raporturile vieții familiale, ei ar trebui să se gândească la interesele veșnice ale copiilor lor și să se străduiască să-și mărească cunoașterea de Dumnezeu și dragostea pentru el, căci a-l cunoaște pe Iehova aduce viața veșnică. Această responsabilitate nu revenea unui rabin, și nici unui învățător al școlii sabatului, și nici altor conducători religioși. Era datoria părinților să-i învețe de dimineața până seara și în fiecare zi ceea ce trebuia să-i facă să-l cunoască mai bine pe Dumnezeu.

8. Cei care acceptă în Isus pe Mesia și Răscumpărătorul nu sunt, este adevărat, sub legea lui Moise. Dar apostolul Pavel arată că Legea, referitor la acest subiect, a prefigurat conduita tuturor credincioșilor. El a citat a cincea poruncă atunci când a spus: “Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, căci este drept. «Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta» - este cea dintâi poruncă însoțită de o făgăduință - «ca să fii fericit și să trăiești multă vreme pe pământ.» Și voi, părinților, nu întârâtați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i, în mustrarea și învățătura Domnului.” (Efeseni 6:1-4; Coloseni 3:20,21). Tații nu ar trebui să-și exaspereze și nici să-și descurajeze copiii, neîngrijindu-se de interesele lor spirituale. Lucrurile spirituale produc un efect contrar iritării și descurajării. Părinții nu ar trebui să fie numai cei care câștigă pâinea, ocupați doar cu asigurarea nevoilor materiale ale copiilor lor. Ei trebuie de asemenea să fie atenți și la nevoile lor spirituale. Acționând astfel, ei le pregătesc un viitor mai bun și deschid înaintea lor perspectiva de a trăi veșnic în lumea nouă. Veghind doar la confortul lor imediat și la instruirea pe care le-o oferă această lume, părinții le cauzează poate un prejudiciu. În consecință, dați-le ca moștenire lucrurile materiale și lucrurile spirituale. Este scris: “Înțelepciunea prețuiește cât o moștenire, și chiar mai mult pentru cei ce văd soarele. Căci ocrotire dă și înțelepciunea, ocrotire dă și argintul; dar un folos mai mult al științei este că înțelepciunea ține o viață pe cei ce o au.” (Eclesiastul 7:11,12). Înțelepciunea păstrează viața.

9. Tendința lumii ajunse la timpul sfârșitului ei este de a dirija spiritul impresionabil al copilului într-o direcție greșită. Este oportun să repetăm proverbul: “Nebunia este lipită de inima copilului, dar nuiiuaa certării o va dezlipi de el.” (Proverbe 22:15). Dacă paznicii copilului nu acționează asupra inimii lui și asupra spiritului lui cu ajutorul unei învățături bune, el se va rătăci pe calea funestă urmată de toată lumea și al cărei capăt este moartea. Copilul este familiarizat cu secolul nostru, în care triumfă forțele răului. Părinții lui, urmași ai lui Adam, l-au conceput în păcat. Satan și demonii, deși aruncați din ceruri, sunt tot vii și dezlănțuiți, hotărâți să facă rău în toate felurile lui Dumnezeu și organizației sale. În consecință, astăzi mai mult ca niciodată, spiritul copilului are nevoie de a fi luminat de sfaturile și cunoașterea protectoare a Scripturilor, pentru ca el să învețe să gândească și să acționeze după dreptate. Dacă părinții ce uită de datoriile lor permit copilului să urmeze calea păcătoasă a pierzaniei, spiritul lui se va obișnui cu nebunia. Nu permiteți ca asta să se întâmple.

10. Dacă părinții puțin înțelepți nu redresează spiritul copiilor lor câtă vreme aceștia sunt tineri și docili, ei vor fi corecționați în timpul îndeplinirii sigure a planurilor lui Dumnezeu. Asemenea copii vor fi nefericiți și părinții lor vor fi roși de griji. Este scris: “Nu cruța copilul de mustrare, căci dacă-l vei lovi cu nuiiuaa nu va muri. Lovindu-l cu nuiiuaa, îi scoți sufletul din locuința morților.” (Proverbe 23:13,14). Nuiiuaa folosită pentru a-l îndepărta pe copil de pe calea nesupunerii față de Dumnezeu, care este cea a morții, nu este în mod necesar un băț. Nuiiuaa simbolizează și autoritatea părinților. A te servi de nuiiua înseamnă a exercita această putere cu înțelepciune, conform Scripturilor. Părinții ar trebui în totdeauna să țină ferm în mână nuiiuaa, simbol al autorității și al responsabilității. Ar trebui să i se inspire copilului un caracter maleabil, un profund respect pentru ea.

11. O asemenea folosire a nuielii pentru bine nu implică nici brutalitatea, nici asuprirea, ea înseamnă că părinții adaugă dragostei înțelepciunea și mila. Mai târziu copilul corectat va aprecia corectitudinea metodei lor, ochii lui se vor deschide, el va înțelege că părinții săi au fost înțelepți și buni și îi va respecta pentru că l-au corectat cu perseverență. În timpul corecției el are ocazia să învețe prin aceste lecții impresionante să respecte autoritatea dată de Dumnezeu părinților. El va învăța în același timp să se teamă de Cel Atotputernic și de autoritatea supremă pe care el o exercită. - Evrei 12:9-11.

12. Instruirea orală a copilului singură nu îl va învăța, și nici nu îl va obișnui să-l slujească pe Dumnezeu activ, ca părinții lui. Pe lângă adevărurile biblice pe care îl învață aceștia din urmă, și cele pe care le aude la adunările la care asistă, copilul trebuie să fie instruit, format și obișnuit să ia efectiv parte la serviciul lui Dumnezeu, pentru ca el să înțeleagă că credința fără lucrări este moartă. Trebuie ca părinții lui să-l ajute să vadă partea practică a adevărului și felul în care lucrează organizația vizibilă a lui Dumnezeu. Ei trebuie să-i arate cum se face munca pe câmpul lui Dumnezeu, ducându-l cu ei când merg să aducă mărturie, făcând astfel împreună experiențe plăcute sau amare. Referitor la predarea cuvintelor lui Dumnezeu copiilor, cartea Deuteronom (11:19) spune acestea: “Să învățați pe copiii voștri din ele și să le vorbești despre ele când vei fi acasă, când vei merge în călătorie, când te vei culca și când te vei scula.” Când tatăl (sau mama) face public mesajul Împărăției din casă în casă, el poate, luându-și copilul cu el, să-l învețe cuvântul lui Dumnezeu întrebându-l și invitându-l să asculte mărturia rostită la uși. O asemenea conduită a părinților e conformă cu voința divină, căci copilul învață astfel să-i slujească Creatorului său de care ar trebui să-și amintească în timpul tinereții sale. - Eclesiast 12:3.

13. Trimis al lui Dumnezeu! Iată cea mai glorioasă carieră pentru care se poate pregăti un copil. El nu va fi niciodată prea mic pentru a începe să-și slujească Creatorul. Înainte de nașterea lui Samuel, mama lui l-a dedicat Celui Veșnic, și imediat după ce a fost înțărcat l-a prezentat marelui preot al Israelului pentru serviciul lui Iehova. În timp ce tânărul Samuel slujea în templu, Dumnezeu l-a făcut proorocul său, aprobând astfel serviciul acestui copil (1 Samuel 1:11 la 3:21). Când l-a ales pe Ieremia ca prooroc, Dumnezeu i-a spus: “Nu spune: «Sunt un copil».” (Ieremia 1:4-7). Spuneți același lucru copiilor voștri când îi veți îndrepta din prima lor tinerețe către serviciul Dumnezeului nostru.

14. Părinți, întăriți-vă copiii prea iubiți așa cum vi se sugerează mai sus, pentru ca ei să fie înarmați contra ispitelor puternice și subtile pe care le îndură credința noastră și devotamentul nostru pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul timpului. Creșteți-i corectându-i și instruindu-i după

Domnul. Fiți voi înșivă un exemplu viu pentru ei, pentru ca ei să poată observa credințioșia voastră față de Dumnezeu. Arătați-le practic ce este adevărata teamă de Iehova, Suveranul. Veți primi atunci, la fel ca copiii voștri, o mare recompensă: consolarea, bucuria și aprobarea cerească. Tratați-i ca pe ceva ce este “sfânt” în ochii lui Dumnezeu (1Corinteni 7:14). Amintiți-vă de următoarele cuvinte: “Cine se teme de Domnul are un sprijin tare în El și copiii lui au un loc de adăpost la El. Frica de Domnul este un izvor de viață, ea ne ferește de cursele morții.” (Proverbe 14:26,27). În drumul vostru actual către un refugiu pe timpul Armagedonului, luați și pe copiii voștri crescându-i în slava divină.

1 Începând de când omul ar trebui să primească o instruire vitală? După legea divină, cine trebuie să dea această prețioasă învățătură?

2 În discursul său de adio, ce a declarat Moise referitor la învățătura pe care părinții trebuie să o dea copiilor lor?

3 De ce o bună educare a copiilor are o importanță vitală înainte de Armagedon?

4 Ce a fost anunțat pentru ultimele zile referitor la copii? Ce trebuie să facă părinții?

5 Care este una din calitățile cerute slujitorului tată de familie?

6 Ce linie de conduită trebuie să adopte părinții credincioși față de Dumnezeu când guvernării vor să-i împiedice să-i învețe pe copiii lor calea lui Dumnezeu?

7 Cine trebuie să-i instruiască pe copii? Cât timp și în ce ocazii?

8 (a) Referitor la cea de-a cincea poruncă, ce a spus Pavel copiilor și părinților? (b) Care este cea mai bună moștenire?

9 Cum se poate obișnui un copil cu nebunia? Prin ce va fi el corectat de la aceasta?

10 Ce este “nuiaua de corecție”? De ce trebuie ea folosită?

11 Ce semnifică folosirea nuielei? Ce învață copilul în timpul corecției?

12 Cum îl pot învăța părinții pe copil să-l slujească pe Dumnezeu activ?

13 La ce vârstă putem începe să-l slujim pe Dumnezeu?

14 Împotriva a ce trebuie părinții să-și întărească copiii? Cum și de ce?

Capitolul XXV

Cum să supraviețuim sfârșitului acestei lumi

1. Cursa înarmărilor epuizează popoarele. Printre invențiile destinate să extermină specia umană să cităm numai proiectilele radio dirijate, bomba atomică și, ultima născută, bomba cu hidrogen, care va fi capabilă să smulgă din pământ un bloc de mărimea Lunii. Aceste mașini fac să se spună că va fi mai ușor în timpul viitorului război total să se nimicească toți oamenii decât să fie păstrați câțiva dintre ei. Dacă o asemenea prezicere poate fi realizată printr-un război mondial dezlănțuit de către oamenii ajunși la vârsta electronicii, ce să spunem despre catastrofa fără precedent anunțată de Cuvântul lui Dumnezeu și care va provoca sfârșitul acestei lumi! Creatorul a decis acest sfârșit. El dispune pentru aceasta de mari forțe cosmice, fără a mai socoti îngerii puternici aflați sub porunca Împăratului Isus Christos, executorul decretelor divine. În ochii Celui Prea Înalt, neamurile sunt ca o picătură de apă în mare. I-ar fi deci mai ușor lui Dumnezeu decât națiunilor aflate în război să anihileze la Armagedon orice viață omenească și de a reduce planeta la pustietate. Această perspectivă ar fi îngrozitoare dacă Iehova nu s-ar fi angajat printr-o promisiune scrisă, semnată cu numele său ireproșabil, să-și păstreze în mod miraculos credințioșii în timpul bătăliei care va marca sfârșitul lumii.

2. Dumnezeu nu va distruge pământul pe care l-a creat. Ceea ce el va nimici, și pe drept cuvânt, este organizația fărădelegii pe care a clădit-o Satan, după potop, în disprețul suveranității lui Iehova. Atotputernicul îi va extermina pe “cei care distrug pământul” (Apocalipsa 11:18). El își va ilustra prin potopul universal felul său de a proceda. Înainte ca acest cataclism să bulverseze lumea de atunci, Cel Prea Înalt dăduse dispoziții pentru ca oamenii și animalele să supraviețuiască. Opt

oamenii și perechi de animale și de păsări reprezentative din fiecare specie au fost protejate în timpul potopului care a durat mai mult de nouă luni, pentru a se înmulți pe pământul purificat.

3. Sfârșitul lumii păcătoase de dinaintea potopului și păstrarea câtorva oameni și animale au fost imagini profetice care au ilustrat ruina lumii păcătoase actuale și felul în care unii vor fi salvați. Isus, care are autoritate în calitate de Prooroc al lui Dumnezeu, a spus: “Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe se va întâmpla la fel și în zilele Fiului omului: mâncau, beau, se însurau și se măritau până în ziua când a intrat Noe în corabie; și a venit potopul și i-a prăpădit pe toți. Ce s-a întâmplat în zilele lui Lot se va întâmpla aidoma: oamenii mâncau, beau, cumpărau, vindeau, sădeau, zideau; dar în ziua când a ieșit Lot din Sodoma, a plouat foc și pucioasă din cer, și i-a pierdut pe toți. Tot așa va fi și în ziua când Se va arăta Fiul omului.” - Luca 17:26-30.

4. Faptul că în zilele lui Noe oamenii mâncau, beau, se căsătoreau și construiau indică faptul că nu le păsa de mesajul acestui drept și că nu acordau nici o atenție marelui semn al epocii. Noe construia și el, dar construcția sa dovedea credința lui în Dumnezeu, care îl avertizase de venirea unui potop, căci el construia un imens vas după porunca lui Iehova și după planurile divine. Prin acest act de credință, el a condamnat lumea veche și și-a asigurat salvarea și pe cea a familiei sale (Evrei 11:7). Este scris: “Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu... lumea veche, ci a scăpat pe Noe, acest propovăduitor al neprihănirii, împreună cu alți șapte inși, când a trimis potopul peste o lume de nelegiuți... însemnează că Domnul știe să izbăvească prin încercare pe oamenii cucernici și să păstreze pe cei nelegiuți, ca să fie pedepsiți în ziua judecății; mai ales pe cei ce, în pofta lor necurată, umblă poftind trupul altuia și disprețuiesc stăpânirea.” (2 Petru 2:4-10). Iehova îi va putea elibera pe oameni când bătălia Armagedonului se va dezlănțui asupra lumii. Supraviețuitorii au fost prefigurați prin credinciosul Noe și familia sa aflați în siguranță în arcă.

5. Într-o proorocie pe care a pronunțat-o înaintea apostolilor, Isus a anunțat semnul prin care credincioșii actuali pot ști că trăiesc în timpul sfârșitului și că sfârșitul lumii este aproape, fără a cunoaște totuși ziua și ora. Dacă credincioșii de astăzi veghează și împlinesc voința divină, această zi nu îi va surprinde ca un hoț. Acum nouăsprezece secole, Christos a spus: “Cerul și pământul vor trece... despre ziua aceea și despre ceasul acela nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl. Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului.” Apoi Isus a explicat că lumea de dinainte de potop nu a fost atentă la semnul ce anunța un dezastru iminent și că din cauza acestei indiferențe majoritatea oamenilor au murit, cu excepția pasagerilor arcei, păstrați pentru a trăi în lumea care a urmat (Matei 24:35-42; 1 Tesaloniceni 5:4,5). Cum se va putea produce un miracol de acest fel în Armagedon dacă cerul și pământul vor trece?

6. Cerul și pământul care, după profeția lui Isus, vor trece nu sunt planeta noastră sau sistemul nostru solar, și nici Calea Lactee din care face parte pământul. Mesia i-a învățat, într-adevăr, pe ucenici să se roage în acești termeni: “Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se numele Tău, vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ.” (Matei 6:9,10). În ce privește Împărăția pe care o va conduce Isus Christos, Sămânța lui David, Tatăl ceresc a spus cu jurământ după cum urmează: “Nu-Mi voi călca legământul și nu voi schimba ce a ieșit de pe buzele Mele. Am jurat odată pe sfințenia Mea: să mint Eu oare lui David? Sămânța lui va dăinui în veci; scaunul lui de domnie va fi înaintea Mea ca soarele; ca luna, va dăinui pe vecie, ca martorul credincios din cer.” (Psalmi 89:35-38). Slăvitul soare, luna și pământul create de Dumnezeu sunt la fel de sigure că vor exista întotdeauna, cât este de sigură împărăția condusă de Împăratul Mesia.

7. Cerurile și pământul promise nimicirii la Armagedon sunt simbolice, ele au fost create de Satan. Cerul este mai ridicat ca pământul, la fel cerurile simbolice rezervate pentru ruină sunt partea superioară invizibilă a organizației marelui adversar al lui Dumnezeu. Ele se compun din demoni pentru care, după Isus, este pregătit “focul veșnic” al nimicirii. Pământul simbolic condamnat este societatea umană, deci vizibilă, organizată de Diavol. Ea e alcătuită din sămânța terestră a șarpelui, din fiii răului care vor fi striviți sub călcâiul Seminței “femeii” lui Dumnezeu. Cerurile și pământul nelegiuite formează împreună lumea sau organizația întreagă a lui Satan. Această lume trebuie să piară pentru totdeauna. Apostolul Petru dovedește că o asemenea lume poate fi nimicită fără ca planeta noastră să dispară. Iată ce a scris el: “Căci înadins se fac că nu știu că odinioară erau ceruri și un pământ scos prin Cuvântul lui Dumnezeu din apă și cu ajutorul apei, și că lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de apă.” (2 Petru 3:3-6). După apostol, această

acțiune a lui Dumnezeu este un exemplu al felului în care va reduce la neant organizația întregă a lui satan fără a distruge pământul, și fără a-l depopula în întregime.

8. Cerurile și pământul simbolice ale lumii prezente a lui Satan există de peste patru mii trei sute de ani, iar oamenii le cred la fel de veșnice ca cerul și pământul create de Dumnezeu. Stăpânii prezentei ordini a lucrurilor ar vrea să le facă să dureze la fel de mult ca soarele, luna și pământul, dar Iehova și-a dat cuvântul că ele vor cădea într-un război fără precedent, dorit de el și numit “ziua lui Iehova”. Comparând sfârșitul lumii de dinainte de potop cu sfârșitul lumii noastre, Petru a scris: “Iar cerurile și pământul de acum sunt păzite și păstrate prin același Cuvânt pentru focul din ziua de judecată și de pieire a oamenilor nelegiuți. Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu troznet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură și pământul, cu tot ce este pe el, va arde.” - 2 Petru 3:7,10.

9. Numeroși religioniști susțin că focul care va consuma lumea prezentă va fi la fel de adevărat cum au fost apele care au acoperit-o pe cea veche. Dar proorociile, când le examinăm atent, ne arată că acesta va fi un foc simbolic, așa cum sunt și cerurile și pământul pe care le va arde. Mai multe preziceri indică faptul că Iehova, prin intermediul lui Isus Christos, va semăna confuzie în rândurile dușmanilor săi și că diferitele elemente ale organizației vizibile a lui Satan se vor lupta și se vor extermina unele pe altele. Dacă folosesc bombe cu hidrogen, mașini atomice sau alte arme ucigașe, este probabil că mari întinderi ale pământului vor fi devorate de un foc adevărat. Executorul decretelor lui Iehova va folosi mijloace supranaturale pentru a nimici, ca prin foc, toți dușmanii lui Dumnezeu, precum și părțile vizibile și invizibile ale organizației lor. Dar oricare ar fi violența unei distrugerii care, prin proporțiile sale, va atinge nu doar pământul, ci și vecinătatea sa invizibilă în care Satan și demonii săi se află de la aruncarea lor din ceruri, Dumnezeu își va păstra poporul și îl va face să intre în slăvita lume nouă.

10. Când Dumnezeu a făcut să plouă cu foc și pucioasă peste Sodoma, Gomora și orașele învecinate, el i-a păstrat pe Lot și pe fiicele lui, iar Isus s-a inspirat din acest episod pentru a ilustra ceea ce trebuie să vină la sfârșitul lumii. După ce a încălzit cuptorul de șapte ori mai mult decât trebuia, Nebucadnețar, furios, i-a aruncat în el pe cei trei tovarăși ai lui Daniel, deoarece au refuzat să adore statuia de aur a regelui și au atentat astfel la suveranitatea lui Iehova. Dar Cel Atotputernic i-a cruțat pe credincioșii săi slujitori, în mijlocul cuptorului încins: nici un fir de păr nu le-a fost ars și tunicile lor nu aveau nici măcar mirosul focului. Aceste exemple arată perfect cum Dumnezeu va cruța pe devotații săi slujitori în sânul celei mai violente dintre toate bătăliile, care se va dezlănțui la sfârșitul acestei lumi. - Luca 17:28-30; 2 Petru 2:6-9; Daniel 3:1-28.

11. Nici aurul, nici argintul, nici armatele, nici sistemele de apărare electronice, nici instituțiile politice, nici edificiile religioase, nici statuile, nici relicvele nu vor putea salva oamenii de nimicirea care se va abate asupra lumii lui Satan. Cel care a câștigat slava lui Iehova și a lui Isus Christos, mesagerul furiei divine, a găsit singurul loc în siguranță. Dar cum să descoperi acest loc pentru a te refugia acolo ca în arca lui Noe? O veche profeție pronunțată înainte de distrugerea Ierusalimului în 607 înainte de Christos spune următoarele: “De aceea le voi vărsa sângele ca praful, și carnea ca gunoiul. Nici argintul, nici aurul lor nu vor putea să-i izbăvească, în ziua mistuită de focul geloziei Lui, căci va nimici deodată pe toți locuitorii țării. Veniți-vă în fire și cercetați-vă, o, neam fără rușine, până nu se împlinește hotărârea - ca pleava trece vremea - până nu vine peste voi mânia aprinsă a Domnului, până nu vine peste voi ziua mâniei Domnului! Căutați-l pe Iehova, toți cei smeriți din țară, care împliniți poruncile Lui! Căutați dreptatea, căutați smerenia! Poate că veți fi cruțați în ziua mâniei Domnului.” - Țefania 1:17 la 2:3; Isaia 26:20,21.

12. Ca Țefania, apostolul Petru dă sfaturi asupra singurului mod de a supraviețui sfârșitului acestei lumi. Cuvintele lui dau speranță că o rămășiță dintre cei care au credință în Iehova și în Isus Christos va fi cruțată și va moșteni lumea nouă bazată pe dreptate. El a spus: “Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri, și trupurile cerești se vor topi de căldura focului? Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea. De aceea, prea iubiților, fiindcă așteptați aceste lucruri, siliți-vă să fiți găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină și în pace.” - 2 Petru 3:11-14.

13. Rămășița “micii turme” a moștenitorilor Împărăției sunt “aleșii” menționați în profeția următoare pe care Isus a făcut-o despre timpul nostru: “Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare,

cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi. Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate.” (Matei 24:11,12). Membrii acestei rămășițe au ca tovarăși o “mare gloată” formată din “celelalte oi” ale Păstorului cel bun. Acesta le adună pe toate într-o singură turmă, așa cum Noe și-a adunat familia și a urcat-o în arcă cu puțin înainte de potop. Cei trei fii și cele trei nurori ale lui Noe prefigurează marea mulțime a celorlalte oi adunate înainte de Armagedon. “Singura turmă” va fi unicul “adăpost” în ziua foarte apropiată în care Iehova își va dezlănțui furia arzătoare asupra lumii nelegiuite.

14. Pentru batjocoritori, această zi va veni ca un hoț, dar nu și pentru oile “singurei turme” care se găsesc în condiția prefigurată de arcă. Acești credincioși sunt sfinți și smeriți în conduita lor și așteaptă sfârșitul acestei lumi nelegiuite. Astfel, când armatele cerești vor distruge cerurile și pământul lui Satan, ele vor fi găsite de Dumnezeu fără pată și fără vină, în pace cu el. Atunci Cel Atotputernic îi va proteja miraculos în sânul ultimului război. Când acesta se va termina, cei scăpați vor contempla noile ceruri și noul pământ, așteptate de atâta vreme de către cei care nu se îndoiau de infailibilele promisiuni divine. Binecuvântați vor fi supraviețuitorii sfârșitului acestei lumi!

1 Ce a promis Dumnezeu poporului său pentru a-l cruța de frica provocată de perspectiva sfârșitului lumii?

2 Ce va distruge Dumnezeu? Cum a ilustrat el această exterminare, în trecut?

3 Ce au ilustrat distrugerea lumii de dinaintea potopului și cruțarea câtorva creaturi? De ce?

4 (a) Cum a condamnat Noe lumea de dinaintea de potop? (b) Cum s-a arătat Dumnezeu capabil să-i elibereze pe ai săi?

5 Cine pe pământ cunoaște ziua și ceasul sfârșitului? De ce ziua și ceasul nu vor veni ca un hoț?

6 Ce rugăciune și ce promisiune privitoare la împărăția lui Dumnezeu dau asigurarea că nici cerul, nici pământul nu vor trece în timpul sfârșitului lumii?

7 Care sunt cerurile și pământul promise distrugerii? Cum este dovedit că o lume poate pieri fără ca planeta noastră să fie pulverizată?

8 De ce cerurile și pământul lui Satan nu sunt veșnice? În timpul cărei zile se vor nimici ele?

9 În acea zi, focul va fi adevărat? Ce asigurare va avea poporul lui Dumnezeu?

10 Ce ilustrează experiențele pe care le-au avut Lot și ce trei tovarăși ai lui Daniel?

11 Ce lucruri ne dau siguranță? Unde se găsește securitatea?

12 Ca și Țefania, ce ne sfătuiește Petru pentru a supraviețui sfârșitului lumii?

13 Care sunt persoanele reunite acum în singurul adăpost sigur?

14 De ce această zi distrugătoare nu va veni ca un hoț pentru cei care aparțin “singurei turme”?

Capitolul XXVI

Împărăția unei lumi noi

1. Împărăția pe care Iehova o investește cu putere s-a născut în ceruri în 1914. În acest an important *femeia* lui Dumnezeu (organizația sa universală cerească) a dat naștere Împăratului Isus Christos prin intermediul căruia Atotputernicul își exercită de acum înainte suveranitatea. După un anunț împărătesc care a răsunat ca sunetul trompetei, voci în ceruri au repetat succesiv fericita veste: “Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Christosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor.” Cei care se închină lui Dumnezeu, recunoscători, se prosternază, spunând: “Îți mulțumim, Doamne, Dumnezeule, atotputernice, care ești și care erai și care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare și ai început să împărățești. Neamurile se mâniaseră, dar a venit mânia Ta; a venit vremea să judeci pe cei morți, să răsplătești pe robii Tăi prooroci, pe sfinți și pe

cei ce se tem de Numele Tău, mici și mari, și să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul!” - Apocalipsa 11:15,16-18.

2. Apocalipsa indică clar că trebuie să treacă un timp între nașterea Împărăției - ziua în care Iehova a luat în mâini imensa sa putere - și începutul domniei milenare a lui Mesia. Această perioadă intermediară, am văzut deja, e numită “timpul sfârșitului” lumii. Ea a fost inaugurată în 1914 de către marele război pe care l-au dat națiunile binecuvântate de către preoțime și a cărui miză era dominarea lumii. O bătălie s-a dus și în cer. Noul Guvern ceresc și-a arătat puterea suverană asupra universului câștigând victoria asupra agresorilor săi, Satana și aliații săi, pe care i-a aruncat în vecinătatea pământului. Căderea lor nu a antrenat căderea lumii. Cerul și pământul nelegiuite din care se compune lumea nu vor dispărea decât în ziua și la ceasul fixat de către Iehova. Iată cum apostolul Ioan a descris simbolic nimicirea lor viitoare: “Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui și nu s-a mai găsit loc pentru ele.” (Apocalipsa 20:11). Dușman al fărâdelegii, Dumnezeu nu poate tolera mai mult timp cerul și pământul lui Satan. Ele vor fi înlocuite printr-o lume dreaptă alcătuită dintr-un cer nou și dintr-un pământ nou.

3. De la aruncarea sa din cer, marele Balaur dezlănțuie tot felul de nenorociri împotriva pământului și a mării și îi persecută pe credincioșii care formează rămășița seminței spirituale a “femeii” lui Dumnezeu. Știind că le rămâne puțin timp înainte de lupta finală, puterile invizibile ale răului le inspiră slujitorilor lor numeroase declarații contra lui Iehova și Împărăției sale și le răspândesc prin purtătorii lor de cuvânt din părțile vizibile și invizibile ale organizației lor. Prin aceste mesaje, ei îi ațâță pe “regii întregului pământ, pentru a-i aduna pentru lupta marii zile a lui Dumnezeu atotputernic... ei îi adună în locul numit în ebraică Armaghedon.” Bătăliile sângeroase duse odinioară la Armaghedon, în Palestina, au prefigurat războiul cu același nume. În capul armatelor cerești mobilizate pentru a dovedi că Iehova este Suveranul universului se află călare, pe un cal alb, Isus Christos, Cuvântul lui Dumnezeu.

4. Ioan, care a văzut cu mult timp înainte cele două tabere aranjate în linie de luptă, a povestit viziunea sa în acești termeni: “Și am văzut fiara și pe împărații pământului și armatele lor adunate pentru a face război cu cel care era așezat pe cal și cu armata sa.” Nu există nici un comandant al globului nostru, oricare ar fi ideologia sa politică sau credințele sale religioase, care să nu figureze în această coalitie contra Împăratului împăraților și Domnului domnilor. Deși divizați între ei, puternicii pământului opun un front unit lui Iehova și Christosului său. În ziua și la ceasul fixat, Suveranul universului va da Împăratului său Războinic semnalul luptei. Printr-o acțiune care îi va surprinde și îi va deconcerta pe toți combatanții vechii lumii. Christos va dezlănțui “războiul marii zile a lui Dumnezeu Cel Atotputernic.” El va extermina pe toți dușmanii pământești ai lui Iehova și va arunca organizațiile vizibile în “iazul de foc și pucioasă”, adică în gheena sau neantul veșnic, încheind astfel ruina pământului simbolic. - Apocalipsa 12:13 la 19:21.

5. Prin amplexarea sa, cel mai mare război din toate timpurile va atrage apoi sferele invizibile. Diavolul și spiritele rebele, după ce vor fi martorii distrugerii organizației lor terestre mobilizate, vor vedea cum le vine și lor rândul! Puținul timp care le este acum acordat se va fi scurs. Atunci se va ridica ziua așteptată de Sămânța “femeii” pentru a-i zdrobi! Isus Christos este “îngerul” sau Delegatul puternic investit cu această misiune. El este arhanghelul Mihai al cărui nume înseamnă “Care este ca Dumnezeu”, cel care, după victoria sa cerească, trebuie să-i reducă pe Satan și pe îngerii săi la o inactivitate totală. Iată cum reprezintă Ioan simbolic deznodământul acestei mari drame: “Apoi am văzut pogorându-se din cer un înger, care ținea în mână cheia Adâncului și un lanț mare. El a pus mâna pe balaur, pe șarpele cel vechi, care este Diavolul și Satana, și l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în Adânc, l-a închis acolo și a pecetluit intrarea deasupra lui ca să nu mai înșele neamurile, până se vor împlini cei o mie de ani.” - Apocalipsa 20:1-3.

6. Când Șarpele a rănit călcâiul Seminței “femeii” lui Dumnezeu, Isus a mers în adânc sau în mormânt, dar a treia zi, “Dumnezeu (l-a înviat) dezlegându-i legăturile morții, pentru că nu era cu putință să fie ținut de ea.” (Romani 10:7; Fapte 2:24). Acum este rândul lui Satan și al demonilor săi să fie aruncați pentru o mie de ani în adânc, adică într-o inactivitate totală, asemănătoare morții. “După aceea, trebuie să fie dezlegat pentru puțină vreme.” - Apocalipsa 20:3.

7. După ce a întărit pe împărații Babilonului să distrugă Ierusalimul, în 607 înainte de Christos, Satan devenise în sânul organizației sale asemănător cu o “stea strălucitoare, (cu un) fiu al aurorei”. El își ridicase tronul deasupra stelelor împărătești ale dinastiei davidice și se așezase pe muntele adunării unde israeliții se închinau lui Dumnezeu. El aruncase ocară asupra numelui lui Dumnezeu și apăruse ca rivalul lui. În 1914, el a încercat să-și încheie ascensiunea încercând să strivească pe Moștenitorul Permanent al legământului pentru Împărăție, cel care este Sămânța sau steaua ieșită din David, și să înghită guvernul lui Dumnezeu (Numeri 24;17). A eșuat și a fost aruncat în apropierea pământului. Furios și disperat, el se străduiește astăzi să protejeze planeta noastră, ultimul său loc de refugiu, contra asaltului Împăratului Mesia, “steaua strălucitoare a dimineții”. Dar, fără a-l ucide, Isus Christos îl va lega, precum și pe îngerii săi, reducându-i la neputință, apoi îi va arunca în adâncul care, am văzut mai sus, înseamnă o inacțiune asemănătoare morții, și va pune un sigiliu pe care nimeni în afara lui nu-l va putea desface. Cântecul ironic următor, intonat împotriva lui Satan, împăratul nelegiuit al marelui Babilon, va atinge atunci culmea crescendo-ului său:

8. ”Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: «Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miază-noaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt.» Dar ai fost aruncat în locuința morților, în adâncimile mormântului!... ai fost aruncat departe de mormântul tău, ca o ramură disprețuită, ca o pradă luată de la niște oameni uciși cu lovituri de sabie, și aruncată pe pietrele unei gropi, ca un hoit călcat în picioare. Tu nu ești unit cu ei în mormânt...” (Isaia 14:12-20). Condiția împăratului Babilonului, mort și aruncat departe de mormânt sau Hades, corespunde adâncului în care va fi aruncat Satan Diavolul.

9. Distrugerea la Armagedon a cerului și a pământului nelegiuite va inaugura o lume nouă. Împărăția care o va conduce va consacra primul mileniu al domniei sale dotării oamenilor cu un guvern perfect și acordării ocaziei de a-și asigura salvarea veșnică. Înlănțuirea puterilor răului îi va permite să-și urmeze lucrarea fără piedici. Odată misiunea sa încheiată, Satan și demonii vor fi lăsați liberi pentru puțin timp. Apocalipsa ne garantează realizarea unui astfel de program, descriindu-i după cum urmează pe membrii acestei împărății cerești: “Și am văzut niște scaune de domnie; și celor ce au șezut pe ele li s-a dat judecata. Și am văzut sufletele celor ce li se tăiasă capul din pricina mărturiei lui Isus și din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și ale celor ce nu se închinaseră fiarei și icoanei ei și nu primiseră semnul ei pe frunte și pe mână. Ei au înviat și au împărățit cu Christos o mie de ani. Ceilalți morți nu au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani. Aceasta este întâia înviere. Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nici o putere, ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Christos și vor împărăți cu El o mie de ani.” - Apocalipsa 20:4-6.

10. Cel cu care ei vor domni este Fiul lui David slăvit, Moștenitorul permanent al legământului pentru Împărăția veșnică. Altădată, împăratul David domnea peste Sion, una din colinele pe care era construit Ierusalimul. Dar marele său Fiu, cel pe care l-a numit “Domnul meu”, domnește peste o înălțime mult mai ridicată, asupra Sionului ceresc. Participanții la domnia lui Christos sunt cei 144.000 de chemați, aleși și credincioși. Apocalipsa (14:1-3) ni-i arată alături de Miel pe muntele Sionului ceresc și cântând o cântare nouă. Cei care se găsesc încă aici jos refuză, ca înaintașii lor, să se identifice prin mână sau prin frunte, adică prin faptele lor sau prin gândurile lor, cu o parte oarecare a fiarei sau cu o organizație a Diavolului. Ei sunt gata să moară, chiar sub tăișul călăului, deoarece ei perseverează în a aduce mărturie Împăratului Mesia și în a spune adevărul despre Dumnezeu. Botezați în moartea lui Christos, ei devin același trup cu el prin conformitate cu moartea sa, pentru a avea parte de o înviere asemănătoare cu a sa. Învierea lui Isus, “primul născut din morți”, a fost nu doar prima în ordinea timpului, ci și ca importanță, de aceea este numită prima înviere. Cei 144.000 de membri ai corpului lui care participă la ea învie ca spirite nemuritoare și “asupra lor a doua moarte n-are nici o putere”. În consecință, ei nu vor avea nevoie de succesori pentru a-și împlini funcțiile lor împărătești, nemurirea permițându-le să domnească cu Christos timp de o mie de ani. - Romani 6:3-5; Filipeni 3:10,11; Coloseni 1:18.

11. Isus Christos trebuie să fie “preot pentru totdeauna, după ordinul lui Melhisedec”. La fel ca acest personaj biblic, el va fi un preot ce va domni ca împărat pe tronul său, adică un împărat-

preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt (Zaharia 6:12,13). De la Cincizecimea din anul 33 până la slăvirea ultimului membru al preoției împărătești, Christosul-Preot face și va face uz în prezența lui Dumnezeu de valoarea mântuitoare a jertfei sale omenesti în favoarea ucenicilor pe care Tatăl cerească îi acceptă pentru a fi jertfiți cu Fiul său. Ei au nevoie, pentru a fi acceptați și declarați drepti de către Iehova, să fie salvați prin dreptatea lui Isus. Atâta vreme cât ei sunt pe pământ ei oferă lui Dumnezeu, prin oficiul Marelui lor Preot, jertfe de laudă și lucrări de laudă. Prima înviere îi consacrează, pentru a oficia cu Mesia, ca preoți ai Celui Prea Înalt pentru veșnicie. Ei se vor uni cu el pentru a da oamenilor credincioși binefacerile jertfei sale mântuitoare în timpul domniei milenare a Împărăției.

12. Astfel, participarea lor la domnia Christosului va asigura omenirii nu doar un guvern supraterestru bazat pe dreptate, ci și binefacerile vitale care decurg din jertfirea Fiului lui Dumnezeu. Din aceste ceruri vor domni Christos și cei 144.000 membri ai corpului său, căci Mesia este așezat la dreapta lui Iehova, a celui care a spus: “Cerul este scaunul Meu de domnie și pământul este așternutul picioarelor Mele!” (Isaia 66:1; Fapte 7:49; Matei 5:34). De pe tron, sau din cer, domnesc împărații, și nu de pe așternutul pentru picioare, sau de pe pământ. În locul prea sfânt, în cerul însuși în care este prezent Dumnezeu, acolo valorifică Marele Preot al lui Iehova, în favoarea omenirii, forța mântuitoare a morții sale. Deci acolo sus, în prezența Celui Atotputernic, preoții împărătești trebuie să officieze pentru binele veșnic al oamenilor, și învierea morților va fi una din consecințele preoției lor. Cei care fac parte dintre “celelalte oi” vor fi atenția lor și vor locui pe pământul pe care Dumnezeu îl va cruța în timpul bătăliei Armagedonului.

13. Planeta noastră nu va fi deci niciodată depopulată de la începutul până la sfârșitul domniei de o mie de ani. După bătălia Armagedonului, organizația pe care o va forma noul pământ va începe să funcționeze imediat. Împărăția alcătuită din Christos și din cei 144.000 de membri ai corpului său va forma noul cer și omenirea organizată, noul pământ. “Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era.” - Apocalipsa 21:1.

14. Referitor la cei care vor domni cu el pe tronul cerească, este scris: “(Le-a) fost dată puterea de a judeca.” Iată o nouă dovadă că această împărăție trebuie să dureze o mie de ani. Apostolul Petru declară că aceasta va fi lungimea mării zile a judecării lumii. “Iar cerul și pământul de acum sunt păzite și păstrate, prin același Cuvânt, pentru focul din ziua de judecată și de pieire a oamenilor nelegiuți. Dar, prea iubiților, să nu uitați un lucru: că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani și o mie de ani sunt ca o zi.” (2 Petru 3:7,8). Prin Împărăția fiului său, cel pe care l-a înviat primul dintre morți, Iehova va judeca lumea după dreptate și va învăța adevărul, dreptatea și egalitatea. - Fapte 17:31.

1 De ce anul 1914 are o importanță universală? Cum au salutat cerurile marele eveniment care a avut loc în acest an?

2 Lumea lui Satan a dispărut după aruncarea rebelului afară din ceruri? Când va fi el distrus?

3 În ce consistă acum acțiunea principală a lui Satan și a demonilor?

4 (a) Descrieți adunarea în vederea bătăliei finale. (b) Cine va angaja bătălia și ce se va întâmpla cu pământul și cu lucrările sale?

5 (a) Până unde își va întinde ravagiile cel mai mare război din toate timpurile? (b) Cum a descris simbolic apostolul Ioan deznodământul acestei drame?

6 Care este adâncul în care Satan și îngerii săi vor fi aruncați?

7 De la ce înălțime va cădea ambițiosul Satan? Până la ce adâncime va fi el aruncat și prin ce faptă?

8 Care este cântarea ironică care va atinge atunci culmea?

9 Când va fi inaugurată lumea nouă? Sub ce guvern va fi ea plasată?

10 (a) Cine vor fi cei care vor participa la împărăția lui Christos? (b) Timp de câtă vreme felul lor de înviere le va permite să domnească împreună cu el?

11 Cum slujesc ei în calitate de preoți pământești și cum officiază ei după învierea lor?

12 Ce va asigura omenirii domnia lor ca împărați asociați lui Christos? De unde vor domni ei și de ce din acest loc?

13 De ce planeta noastră nu va fi niciodată depopulată? Ce este noul pământ?

14 (a) Ce putere va fi dată celor care vor domni cu Christos pe tron? (b) Cum dovedește acest fapt durata dominației Împărăției?

Capitolul XXVII

Restaurarea paradisiului vieții

1. Una din datoriile oricărei împărății bazate pe dreptate este de a asigura fiecărei familii o locuință spațioasă și confortabilă. Împărăția lumii noi, restaurând Paradisul, va urma această nevoie. Scopul original al Creatorului era de a transforma pământul întreg într-un imens paradis. Iată de ce a amenajat el pe planeta noastră un loc numit Eden, ceea ce semnifică “plăceri”, și a pus acolo un paradis. “Paradis” sau “grădină” desemnează mai ales o livadă întinsă și splendidă. Biblia spune: “Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit, și a pus acolo pe omul pe care-l întocmise. Domnul Dumnezeu a făcut să răsară din pământ tot felul de pomi, plăcuți la vedere și buni la mâncare, și pomul vieții în mijlocul grădinii, și pomul cunoștinței binelui și răului. Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului, ca s-o lucreze și s-o păzească.” (Geneza 2:8-10,15). În afara paradisiului, pământul era necultivat, fără însă ca prin aceasta să fie destinat să rămână veșnic o pârloagă. În șapte mii de ani, el trebuia să fie în întregime cultivat și adus la desăvârșirea edenică, pentru fericirea locuitorilor umani desăvârșiți.

2. Dumnezeu a revelat acest plan lui Adam, care trebuia să participe la îndeplinirea lui. Către sfârșitul celei de-a șasea zi a creației, Iehova a alcătuit o femeie și a dat-o bărbatului pentru a fi soața sa perfectă. Este scris: “Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: «Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ.»” (Geneza 2:18-25; 1-27,28). Pe măsură ce ar fi supus pământul din afara Edenului, primii noștri părinți ar fi trebuit să-l umple cu o rasă omenească perfectă. Această destinație a solului în vederea asigurării confortului oamenilor cuprindea extinderea limitelor Paradisiului până la extremitățile pământului. Ce existență minunată ar fi putut cunoaște locuitorii acestui paradis al vieții!

3. Cain, Abel și Seth, fii ai lui Adam, nu au avut niciodată ocazia de a se alătura lui pentru a extinde paradisul. Chiar înainte ca ei să se nască, părinții lor desăvârșiți, păcătuiți, au fost judecați de către marele Legiutor și Dătător de viață, condamnați la moarte și alungați din grădina plăcerilor. Paradisul era căminul în care oamenii trebuia să trăiască veșnic într-o stare de fericire și de inocență. Iată de ce Dumnezeu a sădit în mijlocul acestui loc de delectare pomul vieții, simbol al dreptului la viața veșnică. - Geneza 2:9; 3:22-24; 4:1,2,25.

4. Un paznic invizibil, pus de Dumnezeu deasupra omului, a făcut ca acesta din urmă să piardă paradisul. Acest înger a cedat ambiției, a devenit infidel și a tras după el omenirea în păcatul răzvrătirii. Iehova îl crease heruvim paznic desăvârșit. În plângerea următoare, profetul lui Dumnezeu i se adresează lui, indirect: “Așa vorbește Domnul Dumnezeu: «Ajunseserai la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe. stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu... Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse; te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu și umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare. Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua când ai fost făcut până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine. Prin mărimea negoțului tău te-ai umplut de silnicie și ai păcătuit.»” (Ezechiel 28:11-16). Paradisul terestru fiind pierdut pentru omenire prin trădarea acestui heruvim care s-a făcut diavol, promisiunea divină după care sămânța “femeii” va strivi capul șarpelui cuprindea și restaurarea paradisiului. El va fi restabilit pentru bucuria oamenilor desăvârșiți sub conducerea guvernului acestei Semințe.

5. Paradisul Edenului, păstrându-și dimensiunile primare, a rămas pe pământ până când potopul universal l-a șters. Dar accesul în el nu a mai fost permis nici lui Abel, nici lui Enoh, nici

lui Noe, oameni credincioși menționați în epistola către evrei (11:4-7). Concepuți în păcat, ei nu erau demni de a intra în grădina desfătărilor, de a mânca din arborele vieții și de a exista veșnic. Acești credincioși ofereau animale ca jertfă pentru că așteptau venirea Seminței “femeii” lui Dumnezeu, cea care trebuia să fie rănită la călcâi de către Șarpe înainte de a-l învinge strivindu-i capul și redeschizând calea omului către viața veșnică. Blestemul cu care a lovit Dumnezeu pământul situat în afara Edenului a apăsător asupra lui până la potop, dar toate eforturile pe care omul le-a făcut de atunci pentru a îmbunătăți solul nu au putut transforma în paradis globul nostru, deși e foarte populat. Omul nu va putea restaura paradisul fără ajutorul împărăției lui Dumnezeu. În vremea credinciosului Avraam, țara Canaan era ca o grădină a desfătărilor. Biblia spune: “Toată câmpia Iordanului era bine udată în întregime. Înainte de a nimici Domnul Sodoma și Gomora, până la [oară era ca o grădină a Domnului.” Frumusețea acestui ținut se explică din faptul că ochii Domnului, care i-l promisese lui Avraam, au rămas fixați asupra sa. El rezerva această țară în care curgea lapte și miere pentru israeliți, urmașii acestui patriarh (Geneza 8:21; 13:10); Deuteronom 11:8-15). Dar necredincioșia lor a făcut ca celebra [ară făgăduită să-și piardă fertilitatea sa paradisiacă.

6. La patru mii de ani după pierderea paradisului se derula o altă dramă: Christos, Sămânța “femeii” lui Dumnezeu, tocmai fusese rănit în călcâi de către Șarpe și atârna prins pe un lemn ridicat pe muntele Calvarului. În timpul celor trei ani și jumătate cât durase serviciul său, el predicase nu doar paradisul, ci și împărăția cerurilor. Oilor pierdute ale casei lui Israel le anunțase ceea ce, după moartea sa, va deveni tema predicărilor ucenicilor săi și ceea ce va contribui la strângerea celor 144.000 de împreună moștenitori ai împărăției cerești. Or, iată că în momentul morții el a făcut să se nască o speranță de viață terestră într-un îndurător al supliciuului, care nu va mai trăi în timpul pogorării duhului sfânt, cincizeci și una de zile mai târziu, la Cincizecime, și care deci nu se va naște niciodată din apă și din duh pentru a intra în împărăția spirituală. Acest om era unul din cei doi răufăcători ridicați pe lemn, unul la dreapta sa, celălalt la stânga sa. Deasupra capului lui Mesia fusese prins motivul condamnării sale: “Acesta este împăratul iudeilor”. Regalitatea sa provoca sarcasmele dușmanilor săi, iar Biblia povestește următorul incident:

7. ”Unul dintre tâlharii răstigniți Îl batjocorea: «Nu ești Tu Christosul? Mântuiește-Te pe Tine însuși și mântuiește-ne și pe noi!» Dar celălalt l-a înfruntat și i-a zis: «Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care ești sub aceeași osândă? Pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru fărădelegile noastre; dar omul acesta n-a făcut nici un rău.» Și a zis lui Isus: «Doamne, adu-ți aminte de mine, când vei veni în Împărăția Ta!» Isus a răspuns: “Adevărat, îți spun astăzi, vei fi cu Mine în rai.»” - Luca 23:35-43; vedeți de asemenea versiunea germană a lui Reinhard.

8. Traducerea engleză pe care Dr. Wm. Cureton a făcut-o după o veche versiune siriană a evangheliilor se potrivește cu acest pasaj biblic și redă astfel versetele 42 și 43 din Luca 23: “Și el i-a spus lui Isus: «Doamne, amintește-ți de mine când vei veni în împărăția ta.» Isus i-a spus: «Adevărat, îți spun astăzi că vei fi cu mine în grădina Edenului.»” J.B. Rotterham traduce în *The Emphasised Bible* (1902) aceste versete astfel: “Apoi el spuse: «Isus! Amintește-ți de mine când vei veni în împărăția ta.» Și el i-a spus: «Tu vei fi cu mine în Paradis.»” În *The Modern New Testament* (1940), tradus din aramaică de G.-M. Lamsa, putem citi: “Isus i-a spus: «Adevărat, îți spun astăzi, vei fi cu mine în Paradis.»”

9. Prin cuvintele liniștitoare pe care le-a adresat răufăcătorului pe cale de a muri, Domnul a trezit în el o speranță terestră, aceea de a trăi în paradisul restaurat în care el va învia. Acest om nu i-a cerut să-l ducă în cer, iar Mesia știa că după condițiile cerute, de neclintit, care stabileau accesul în împărăția cerească el nu putea merge acolo. După psalmul 16, versetul 10, Isus știa de asemenea că în aceeași zi viața sa sau sufletul său desăvârșit va coborî în șeol, sau hades, sau mormânt, dar că ea nu va rămâne acolo. Rana sa se va vindeca a treia zi, când Dumnezeu îl va readuce dintre morți. Patruzeci de zile mai târziu, el va urca la cer, se va așeza la dreapta Tatălui său și va primi la timpul potrivit împărăția promisă. Atunci el va strivi capul șarpelui, va elibera omenirea și va restaura paradisul pe pământ. În dubla sa calitate de Împărat și Mântuitor, el îl va învia atunci pe răufăcătorul compătimitor care, ca și el, trebuia să moară în acea zi de paști. Isus nu a sădit deci în acest om o speranță înșelătoare atunci când i-a spus: “Vei fi cu mine în Paradis.”

10. Care va fi speranța “marii gloate” a celorlalte oi, care va supraviețui sfârșitului lumii alături de rămășița moștenitorilor Împărăției? Ea va fi de a vedea pământul, distrus de rănile

războiului universal, transformându-se în paradis sub conducerea Împărăției! De la început, supraviețuitorii vor începe să lucreze pământul planetei noastre purificate până când ea va atinge frumusețea și fertilitatea Edenului. Isus Christos, Împăratul lor, este Sămânța lui Avraam, prin împăratul David, fiul lui Isai (sau Isaia) din Betleem. În consecință, Suveranul lor este “rădăcina” sau “mlădița” lui Isai; astfel, în Isus “rădăcina lui Isai” va avea mereu un urmaș împărătesc. Anunțând clar că un paradis liniștit va fi restaurat pe pământ, profeția descrie domnia milenară a “rădăcinii” împărătești a lui Isai în acești termeni:

11. ”Apoi o Odraslă va ieși din tulpina lui Isai și un Vlăstar va da din rădăcinile lui. Duhul lui Iehova Se va odihni peste El... nu va judeca după înfățișare, nici nu va hotărî după cele auzite, ci va judeca pe cei săraci cu dreptate și va hotărî cu nepărtinire asupra nenorociților țării; va lovi pământul cu toiagul cuvântului Lui și cu suflarea buzelor Lui va omorî pe cel rău. Neprihănirea va fi brâul coapselor Sale și credincioșia brâul mijlocului Său. Atunci lupul va locui împreună cu mielul, și pardosul se va culca împreună cu iedul; vițelul, puiul de leu și vitele îngrășate vor fi împreună și le va mâna un copilaș; vaca și ursoaica vor paște la un loc, și puii lor se vor culca împreună. Leul va mânca paie ca boul, pruncul de țâță se va juca la gura bortei năpârcii, și copilul înțârcat va băga mâna în vizuina basilicului. Nu se va face nici un rău și nici o pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt; căci pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă. În ziua aceea, Vlăstarul lui Isai va fi ca un steag pentru popoare; neamurile se vor întoarce la El, și slava va fi locuința Lui.” - Isaia 11:1-10.

12. Cuvântul împărătesc care condamnă această lume nelegiuită la nimicire este atât de puternic încât exterminarea asupritorului prin toiagul gurii Împăratului și a celui rău prin suflarea buzelor sale vor antrena distrugerea organizației terestre a lui Satan și înlănțuirea Diavolului și a demonilor.

13. Membrii rămășiței care vor supraviețui sfârșitului acestei lumi nu vor moșteni paradisul terestru cu cei scăpați membri ai mării gloate a “celorlalte oi”, căci nu aceasta este speranța lor. Ei aparțin adunării învingătorilor căroră Christos le-a spus: “Celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieții care este în raiul lui Dumnezeu”. (Apocalipsa 2;7). Nu este vorba aici despre un paradis ceresc cu copaci, râuri, patrupeze, păsări și pești. Acest pasaj din Apocalipsă este redactat în termeni simbolici. Pomul sau arbustul vieții care, în a șasea zi a creației, se ridică în mijlocul paradisului, dădea celui care mânca din fructul lui dreptul de a trăi veșnic; este la fel cu pomul vieții simbolic “care este în paradisul lui Dumnezeu”. A mânca din fructul lui înseamnă a primi viața nemuritoare cerească. Când supraviețuitorii rămășiței își vor încheia în moarte drumul lor terestru, după ce vor îndeplini un serviciu temporar, vor primi recompensa lor de învingători. O înviere spirituală îi va schimba instantaneu și îi va îmbrăca în nemurire și în neputrezire. În acest fel vor obține ei privilegiul de a mânca din pomul vieții simbolice (1Corinteni 15:44, 51-54). În acea perioadă, organizația universală cerească, sau Ierusalimul ceresc, va fi într-o stare paradisiacă.

14. Apostolul Pavel a contemplat dezvoltarea sa într-o viziune pe care a povestit-o în acești termeni: “Cunosc un om în Christos care acum patrușpezece ani a fost răpit până în al treilea cer (dacă a fost în trup nu știu; dacă a fost fără trup, nu știu: Dumnezeu știe). Și știu că omul acesta (dacă a fost în trup sau fără trup, nu știu: Dumnezeu știe) a fost răpit în rai și a auzit cuvinte care nu se pot spune și pe care nu-i este îngăduit unui om să le rostească”. (2Corinteni 12:2-4). Când Christos a urcat la cer în calitate de Sămânța a cărei naștere era încheiată, organizația universală cerească, sau “femeia” lui Iehova, atunci asemănătoare cu o mireasă părăsită lipsită de copii împărătești, a luat o înfățișare paradisiacă. Ea s-a făcut încă și mai frumoasă la Cincizecime, în timpul pogorării duhului sfânt. Credincioșii ucenicii ai lui Isus s-au născut atunci din apă și duh pentru a deveni copiii săi. De acum înainte mamă a unei familii numeroase, ea a cunoscut prosperitatea spirituală (Galateni 4:26-28,31). Situația ei înfloritoare s-a îmbunătățit mai mult în 1914, an în care ea a dat naștere Împărăției. Puțin după această dată, credincioșii ei copii adormiți în moarte au fost înviați pentru slava cerească și membrii rămășiței seminței ei eliberați din aservirea lor acestei lumi.

15. Iată cum profetul Isaia descrie acest stadiu prosper care aduce bucurie și entuziasm credincioșilor membri ai rămășiței: “Uitați-vă la părintele vostru Avraam, și spre Sara care v-a născut; căci l-am chemat când era numai el singur, l-am binecuvântat și înmulțit. Tot astfel, Domnul are milă de Sion și mângâie toate dărâmăturile lui. El va face pustia lui ca un Rai și pământul lui

uscat ca o grădină a Domnului. Bucuria și veselia vor fi în mijlocul lui, mulțumiri și cântări de laudă.” (Isaia 51:2,3). Această profeție împlinită ne dă o consolare egală cu cea pe care Pavel a primit-o din viziunea sa. Ea ne revelează că prosperitatea paradisiacă de care se bucură acum organizația universală este completă. Deplina dezvoltare a Ierusalimului ceresc copleșit de copii împărătești îmbrăcați în puterea Împărăției trebuie să preceadă restaurarea paradisiului. Iată o dovadă sigură că acesta va fi în curând restabilit pe pământ.

1 Ce măsură va lua Împărăția pentru confortul locuitorilor ei? Ce particularitate a pământului original va restaura această măsură?

2 Ce plan a revelat Dumnezeu omului?

3 Căror creaturi le era destinat paradisul? În consecință, ce simbol potrivit a pus Dumnezeu în mijlocul grădinii?

4 (a) Cine a făcut, prin trădarea sa, ca omul să piardă paradisul? (b) Ce asigurare cuprinde, deci, promisiunea pe care Dumnezeu a făcut-o în Eden?

5 De ce toate eforturile făcute de om lucrând solul nu au putut transforma pământul în paradis? De ce țara Canaanului și-a pierdut fertilitatea paradisiacă?

6 (a) Ce a predicat Isus în timpul celor trei ani și jumătate cât a durat serviciul său și cui s-a adresat el? (b) În timp ce era atârnat pe lemn, ce speranță a oferit el și cui?

7, 8 Ce a spus acest om și ce a răspuns Isus?

9 Când și cum va fi răufăcătorul cu Isus în paradis?

10,11 (a) Privitor la pământ, ce speranță va avea marea gloată a supraviețuitorilor Armagedonului? (b) Ce revelează Isaia 11:1-10 referitor la aceasta?

12 Care este puterea toiagului gurii Împăratului și a suflării buzelor sale?

13 Din care “pom al vieții” mănâncă membrii învingători ai rămășiței și cum?

14 (a) Până la al câtelea rai a fost răpit apostolul Pavel? (b) De ce este el încă și mai înfloritor începând cu 1914?

15 (a) Cum descrie Isaia această stare paradisiacă? (b) Privitor la ce ne dă o dovadă sigură realizarea actuală a acestei profeții și de ce?

Capitolul XXVIII

Abolirea morții

1. Grădina Edenului trebuia să fie locuința ideală în care omul desăvârșit ar fi trăit veșnic. Primii noștri părinți, după ce au fost condamnați la moarte, au fost izgoșiți din el pentru a suporta pedeapsa în afara acestui minunat loc. Când paradisul desfătărilor va fi restaurat pe pământ prin împărăția lui Dumnezeu, moartea pe care am moștenit-o de la Adam va dispărea pentru totdeauna: Moartea însăși va muri în “noul pământ”! apariția Fiului lui Dumnezeu în trup, acum nouăsprezece secole, face absolut sigură această victorie asupra mării dușmance a omenirii.

2. Iată de ce apostolul strigă cu recunoștință: “... după harul care ne-a fost dat în Christos Isus, înainte de veșniciei, dar care a fost descoperit acum prin arătarea Mântuitorului nostru Christos Isus, care a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie.” (2Timotei 1:9,10). Omul desăvârșit Isus a murit pentru a distruge moartea adamică pe care o va izgoni pentru totdeauna din paradis. Pământul, care în lumea nouă se va transforma într-o mare grădină a Edenului populată de minuni vii, deține în morminte un mare număr de morți nechemați la slava cerească a Împărăției. Dacă consecințele mortale ale primei căderi trebuie să fie abolite, trebuie ca mormintele să dispară. Aceasta va avea loc când prizonierii lor vor ieși din ele, înviați de către Fiul lui Dumnezeu. Este scris: “Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților.” - 1Corinteni 15:21.

3. Viziunea următoare asupra lumii noi, dată apostolului Ioan, reprezintă simbolic distrugerea morții pe care oamenii trebuie să o sufere o singură dată ca urmare a greșelii originare: “Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb, și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit

dinaintea Lui și nu s-a mai găsit loc pentru ele. Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea. Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea; Moartea și Locuința morților au dat înapoi pe morții care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui. Și Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții a fost aruncat în iazul de foc. Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră și marea nu mai era. Și eu am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie și zicea: «Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.» Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: «Iată, Eu fac toate lucrurile noi.» - Apocalipsa 20:11 la 21:5.

4. "Marea gloată" care va ieși din marele necaz, după ce va supraviețui fugii cerului și pământului la Armaghedon, va vedea această viziune minunată realizându-se pe pământul purificat. "Celelalte oi" care o vor alcătui nu vor avea nevoie să fie înviate; ele vor fi pe calea ce duce la viața omenească desăvârșită, accesibilă mulțumită domniei Noului Ierusalim ceresc. Dar acești urmași ai lui Adam va trebui să fie eliberați de neputințele lor ereditare, căci perfecțiunea nu le va fi acordată imediat după bătălia de la Armaghedon. Pe măsură ce ei vor avansa pe calea supunerii în timpul domniei milenare a lui Christos, ei vor fi purificați de orice urmă de păcat și vindecați de efectele sale mortale. Perseverând într-o supunere de neclintit, chiar la sfârșitul mileniului în "puținul timp" în care Satan și demonii vor fi dezlegați, ei vor putea trăi veșnic după ce vor fi fost declarați drepti în toate privințele de către Dumnezeu. Cuvintele următoare pe care Isus le-a pronunțat înviindu-l pe Lazăr se vor împlini literalmente în ceea ce-i privește: "Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată." - Ioan 11:25,26.

5. Acest text ne dă asigurarea că membrii "marii gloate" nu vor muri niciodată. "Celelalte oi" care mor în credință înainte de deplina instaurare a noilor ceruri și a noului pământ după Armaghedon au promisiunea de a fi înviați sub domnia Împăratului. Este rațional să ne așteptăm la o înviere viitoare pentru ele.

6. Moartea, și nu bătălia de la Armaghedon taie nodul conjugal (Romani 7:1-3). Vechile, precum și noile căsătorii nu vor fi nici abolite, și nici interzise printre marea gloată a supraviețuitorilor, așa cum nu au fost desfăcute legăturile conjugale ce-i uneau pe membrii familiei lui Noe salvați din potopul universal. Când au debarcat din arcă, Dumnezeu le-a poruncit să procreze o posteritate numeroasă, spunându-le: "Creșteți, înmulțiți-vă și umpleți pământul." - Geneza 9:1-7.

7. "Celelalte oi" scăpate din Armaghedon fiind destinate să trăiască în paradisul pământesc, este în afara oricărei îndoieli că declarația lui Isus după care în timpul prezenței sale va fi ca în zilele lui Noe include porunca de după potop de a fi fertili, de a se înmulți și de a umple pământul. Nimic din Biblie nu ne dă voie să tragem concluzia că căsniciile vor trebui să se desfacă și că va fi interzisă căsătoria. Porunca pe care Iehova a dat-o supraviețuitorilor potopului va da supraviețuitorilor Armaghedonului motive să spere că Dumnezeu, prin Împăratul său, care este Marele Noe, le va da o poruncă asemănătoare. Aceasta nu anulează nicicum planul Celui Prea Înalt, fixat prin promisiunea lui, de a-i învia pe morți. Christos va veghea ca repopularea pământului să nu împiedice învierea generală a morților. Când el va estima că numărul locuitorilor lui este suficient, procreația umană, atingându-și scopul, va înceta.

8. Copiii care se vor naște din supraviețuitorii Armaghedonului nu vor fi desăvârșiți. Fiind fii și fiice ale urmașilor lui Adam, ei vor resimți efectele păcatului. De aceea ei, ca și părinții lor, vor avea nevoie de binefacerile jertfei mântuitoare a Christosului și de ajutorul împărăției lui Dumnezeu. Ei vor avea totuși privilegiul să se nască sub Guvernul Drept și să fie crescuți de către părinți bine situați față de dreptate și credincioși lui Dumnezeu. Dar ei vor trebui, la fel ca toți oamenii, să sufere încercarea finală.

9. Numeroși drepti au precedat moartea și învierea lui Christos și pogorârea sfântului duh la Cincizecime. Ei au avut credință în viitoarea Sămânța a “femeii” lui Dumnezeu, care este Sămânța promisă lui Avraam, ce va împărți binecuvântări omenirii, și în același timp sămânța mesianică, sau Fiul lui David, chemat să-i guverneze perfect pe oameni. Al unsprezecelea capitol al epistolei către evrei face ca linia acestor credincioși să meargă în urmă patru mii de ani, adică până la Abel, primul păstor, care a oferit ca jertfă lui Dumnezeu un animal din turma sa. Nici unul dintre cei care l-au precedat pe Ioan Botezătorul nu a știut exact cine va fi Sămânța promisă, totuși cu toții au crezut că Dumnezeu o va naște. Dându-și viața credinței lor, ei au refuzat să facă parte din lumea lui Satan. Martori ai lui Iehova, ei au primit de la Dumnezeu asigurarea că îi erau plăcuți și că vor vedea ziua în care Sămânța promisă va domina pământul. După ce i-a menționat pe Avraam, Sara, Isaac și Iacov, apostolul a spus că în credință au murit cu toții, “fără să fi căpătat lucrurile făgăduite, ci doar le-au văzut și le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ.” - Evrei 11:13.

10. Prin ei și pentru ei Dumnezeu a împlinit minuni mulțumită credinței lor neclintite. Mulți dintre ei au fost torturați pentru atașamentul ferm față de Iehova și pentru refuzul de a pactiza cu necredincioșii. Alții au fost omorâți pentru atitudinea lor intransigentă în fața dușmanului; ei sperau să revină la viață într-o lume mai bună în care nu vor mai muri ca urmare a păcatului adamic sau sub loviturile adversarilor lor. Apostolul, povestind peripețiile credinței lor, a spus celor care vor moșteni cu el Împărăția: “Femeile și-au primit înapoi pe morții lor înviați; unii, ca să dobândească o înviere mai bună, n-au vrut să primească izbăvirea care li se dădea și au fost chinuiți. Alții au suferit batjocuri, bătaii, lanțuri și închisoare... ei, de care lumea nu era demnă - au rătăcit prin pustii, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului. Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit; pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi.” - Evrei 11:35-40.

11. Acest “ceva mai bun” rezervat apostolului Pavel și fraților săi spirituali este împărăția cerească cu slava, onoarea și neputrezirea. Isus a confirmat această superioritate a guvernului cerurilor în acești termeni: “Dintre cei născuți din femei nu s-a sculat nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuși, cel mai mic în Împărăția cerurilor este mai mare decât el. Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, Împărăția cerurilor se ia cu năvală și cei ce dau năvală pun mâna pe ea.” (Matei 11:11,12). De la Ioan Botezătorul, mort cu mai mult de un an înainte de pogorârea sfântului duh la Cincizecime, mergând până la Abel, primul martir, nici unul din vechii credincioși nu a primit obiectul promisiunilor: binecuvântările mesianice sub formă de ocazii de a intra în guvernul ceresc. Astfel, ei nu au putut răspunde la invitația Semînței de a se îndrepta către Împărăție și de a pune mâna pe ea prin credința lor. Ei vor fi binecuvântați în paradisul pământesc plasat sub conducerea guvernului cerurilor. În acea perioadă, cel mai mic membru al Împărăției cerești va fi, bineînțeles, mai mare decât Ioan Botezătorul și decât toți credincioșii care l-au precedat.

12. Prin credință, anumiți profeți ai antichității au înviat morții, dar aceștia s-au întors în mormânt: ei reveniseră la viață ca moștenitori ai morții adamice și înaintea instaurării Împărăției. Toți vechii slujitori ai lui Dumnezeu până la Ioan Botezătorul au murit fideli credinței lor, astfel că vor participa la o înviere mai bună decât cea a celor care vor reveni la viață sub regimul păcatului și al morții. Este calificată drept mai bună deoarece ea va fi lucrarea Împăratului Mesia, cel mai mare prooroc al lui Iehova, și pentru că ea va avea loc sub dominația împărăției lui Dumnezeu. Acești privilegiați nu va trebui neapărat să moară din nou: în timpul domniei milenare, răscumpărarea lui Christos le va procura veșnica eliberare față de moarte. Ocazia de a trăi pentru totdeauna pe pământ li se va oferi deci lor. Puterile răului, atunci înlănțuite în adânc, nu vor putea împiedica eforturile lor în vederea dobândirii cunoașterii celei mai recente asupra împărăției lui Dumnezeu și în vederea mergerii pe calea dreptății ce duce la viața veșnică în paradis. Ei au crezut după măsura cunoașterii lor și au murit fideli lui Dumnezeu. Ei iubeau deci dreptatea; această calitate îi va avantaja când vor învia sub domnia Fiului lui Dumnezeu.

13. Ei nu vor fi făcuți în mod miraculos desăvârșiți imediat după învierea lor, căci ei vor avea mult de învățat asupra lucrărilor lui Dumnezeu și a revelațiilor pe care el le-a dat de la moartea lor. Ei va trebui să asimileze această cunoaștere, să ia poziție pentru împărăția lui Dumnezeu și să se conformeze exigențelor ei. Dar ei se vor supune fără ezitare și vor avansa alături de “celelalte oi” către desăvârșirea umană.

14. Împărăția Fiului prea iubit al lui Dumnezeu fiind acum stabilită, un anumit număr din credincioșii din vechime vor fi instalați “prinți” pe întreg pământul. Funcția lor de prinți îi identifică cu fiii de împărați, nu cu cei ai unui suveran oarecare, ci cu fiii împăratului domnitor Isus Christos, care și-a dat viața sa omenească desăvârșită pentru ei și care trebuie să-i învie. Fiind intermediarul prin care Dumnezeu acordă viața veșnică, Christos va fi pentru ei împărat și tată. El va fi “Tatăl lor veșnic” (Isaia 9:5). Unii dintre ei, ca Enoh, Noe, Sem, Avraam, Isaac, Iacov și David, au fost părinții pămâtenii ai “omului Isus Christos”. Pentru a arăta că funcțiile de prinț vor fi accesibile unor oameni ca și ei, psalmul care cântă laude Împăratului mesianic spune clar aceasta: “Copiii tăi vor lua locul părinților tăi; îi vei pune domni în toată țara” - Psalmi 45:16.

15. Daniel, pentru care Dumnezeu a închis gura leilor, a fost un apărător al suveranității divine. Îngerul lui Iehova i-a dat speranța că va fi înviat, pronunțând cuvintele următoare, prin care profetul și-a încheiat cartea: “Iar tu, du-te, până va veni sfârșitul; tu te vei odihni și te vei scula iarăși odată în partea ta de moștenire, la sfârșitul zilelor.” (Daniel 12:13). Ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu spune despre acești credincioși arată că ei au trăit sub dreptate, astfel că numirea de către împărat a unor oameni de acest fel în funcții de prinț va asigura perfecta administrație a organizației vizibile care va fi “noul pământ”. Cum ei va trebui să fie stabiliți “domni în toată țara”, putem concluziona că vor fi înviați în curând.

16. De la începutul primei învieri a moștenitorilor Împărăției adormiți în moarte, după nașterea Guvernului ceresc și victoria sa asupra lui Satan și a îngerilor săi, peste treizeci de ani s-au scurs fără să fim martori ai învierii credincioșilor fideli ai trecutului. Apostolul Pavel, adresându-se fraților săi moștenitori ca și el, ne dă următoarea explicație: “Ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi”. - Evrei 11:40.

- 1 Cine va dispărea după restaurarea paradisiului pe pământ? De ce?
- 2 (a) Ce moarte a abolit Isus? (b) Cum va fi ea exclusă din paradisi?
- 3 Cum viziunea lui Ioan reprezintă abolirea morții?
- 4, 5 (a) De ce anume va trebui să fie eliberată marea gloată a supraviețuitorilor? (b) De ce multe dintre “celelalte oi” nu vor muri niciodată?
- 6 Bătălia Armagedonului va pune capăt căsătoriei? Ce exemplu avem noi pentru aceasta?
- 7 Procreația va continua după Armagedon? Prin cine? Pentru câtă vreme?
- 8 Copiii care se vor naște atunci vor avea nevoie de răscumpărarea lui Christos și a împărăției? De ce?
- 9 Ce lung șir de oameni credincioși a precedat moartea lui Christos? Cum au trăit ei și cum au murit ei?
- 10 Ce fel de înviere au sperat ei supunându-se cauzei credincioșiei lor?
- 11 De ce ceea ce obțin moștenitorii Împărăției este numit “ceva mai bun”?
- 12 În ce sens vor avea credincioșii din vechime o înviere mai bună?
- 13 Vor fi făcuți ei perfecți imediat după învierea lor? De ce nu?
- 14 Copiii cui vor deveni ei? În ce funcții oficiale vor fi numiți unii dintre ei?
- 15 Ce speranță de înviere a primit Daniel de la însuși îngerul? Ce a garantat instalarea ca prinți a înviaților a căror conduită a fost asemănătoare celei a proorocului?
- 16 Cum sunt adevărate cuvintele lui Pavel “Ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi”?

Capitolul XXIX

Înscrierea numelor în cartea vieții

1. Învierea celorlalți morți va avea loc la timpul potrivit, când se vor stabili condițiile paradisiace și când supraviețuitorii Armagedonului însoțiți de copiii lor vor fi angajați într-o lucrare de construcție mondială, sub direcția prinților Împăratului. În timpul petrecut pe pământ, Isus nu doar a vindecat pe cei care credeau în el, ci a și înviat mai mulți morți. La ora fixată, el își

va exercita din nou puterea de a învia în favoarea răufăcătorului care trebuie să fie cu el în paradis, și în favoarea tuturor celorlalți morți ținuți în morminte. Într-adevăr, el a spus: “Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine. Și I-a dat putere să judece, întrucât este Fiul al omului. Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul vor învia pentru judecată.” (Ioan 5:26,27). Iată ce explică viziunea apostolului Ioan atunci când a contemplat “pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea.”

2. În versetul 28 al Evangheliei după Ioan, capitolul 5, Isus a vorbit doar de mormintele de amintire. Or, multe persoane au pierit în mare, și de aceea versetul 13 al capitolului 20 din Apocalipsă ne asigură că marea va da morții pe care îi are. Hadesul, sau locuința morților despre care mai vorbește acest text, și care trebuie de asemenea să restituie morții săi, corespunde mormintelor de amintire menționate de Isus, căci el nu desemnează doar mormântul unei singure persoane, ci și mormântul în care sunt toți cei pe care Dumnezeu îi păstrează în amintirea sa. Acesta nu este deci un loc de chinuri arzătoare rezervate sufletelor nemuritoare. Dimpotrivă: hadesul trebuie să elibereze pe MORȚII pe care îi deține. Deși “marea gloată” a supraviețuitorilor Armagedonului și copiii pe care ei îi vor naște nu au nevoie de a ieși de acolo, ei nu sunt mai puțin imperfecti și vor resimți efectele păcatului adamic. Oamenii trecutului morți fideli lui Dumnezeu cu speranța de a obține o “înviere mai bună” nu vor reveni desăvârșiți în carne, nici chiar cei care vor fi stabiliți “domni în toată țara”. Moartea care își datorează puterea primului tatăl al omenirii va trebui deci să-și elibereze prizonierii. Împăratul Mesia înviat îi va smulge imperiului ei și imperiului Hadesului. El spune: “Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților.” (Apocalipsa 1:17,18). El se va sluji de aceste chei în favoarea omenirii în timpul zilei judecării de o mie de ani. - 2 Petru 3:7,8.

3. În viziune, deschiderea cărților revelează faptul că ziua judecării va fi un timp în care oamenii vor fi învățați despre adevărata voință divină și despre condițiile cerute pentru obținerea vieții veșnice. Împărăția lui Dumnezeu fiind stabilită, cuvintele următoare se realizează deja: “Când se împlinesc judecățile Tale pe pământ, locuitorii lumii învață dreptatea”, cu condiția ca aceștia să-l considere drept stăpân pe Dumnezeu și să i se supună. - Isaia 16:9.

4. Viziunea ne arată că o altă carte a fost deschisă, “cea care este cartea vieții”. Acest fapt dovedește că ziua judecării va oferi oamenilor o ocazie de a dobândi viața. Toți cei eliberați din mormânt și toți ceilalți vii, de la cel mai mic la cei mai mari (prinții) vor putea dobândi răsplata care este viața veșnică în perfecțiunea omenească pe un pământ transformat în paradis. Această speranță va putea deveni cea mai minunată dintre realități, deoarece toți cei încercați nu vor fi judecați după lucrărilor lor trecute, împlinite înainte de stabilirea împărăției lui Dumnezeu în 1914, ci după acelea pe care le vor îndeplini sub dreapta domnie a lui Isus Christos. În calitate de Mare Preot ce a suferit în carne în sânul lumii lui Satan, Christos este capabil de milă față de ei. Grație jertfei sale și preoției sale el va putea să-i purifice, să-i ierte, să-i sustragă imperiului păcatului și să-i facă desăvârșiți în corp și spirit, ceea ce le va atrage întreaga aprobare divină. Dar, înainte ca Iehova să-i declare drepti și să le înscrie numele în cartea vieții, trebuie să suporte o încercare finală referitoare la suveranitatea lui Iehova. Această încercare va fi consecința dezlegării lui Satan. Este scris:

5. “Când se vor împlini cei o mie de ani, satana va fi dezlegat; și va ieși din temnița lui ca să înșele neamurile, care sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării. Și ei s-au suit pe fața pământului, și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea prea iubită. Dar din cer s-a pogorât un foc care i-a mistuit. Și diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde este fiara și proorocul mincinos. Și vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor.” - Apocalipsa 20:7-10.

6. Vor exista oameni care în privința suveranității în univers se vor alătura părții lui Satan și a demonilor dezlegați; ei se vor răzvrăti ca și Adam și Eva în paradisul Edenului. Fiind reprezentați ca adversari care se îndepărtează de organizația universală a lui Iehova, ei sunt numiți “Gog și Magog”, adică agresori ai poporului lui Iehova restabilit (Ezechiel 38:1 la 39:6). Asaltul pe care îl vor încerca acești rebeli înșelați de Satan va impune o aspră încercare fidelității tuturor oamenilor

ajunși atunci la desăvârșire și capabili, deci, să reziste ispitei. Prinții, supraviețuitorii Armaghedonului și copiii pe care îi vor fi născut în timpul celor o mie de ani, ceilalți oameni ieșiți din morminte și din mare, cu toții vor fi supuși încercării. Cu toții vor trebui să-și manifeste fidelitatea în “tabăra sfinților”. Cu toții își vor fixa atunci destinul veșnic. Decizia pe care o vor lua de a dovedi că Iehova este Suveranul universului le va permite, dacă îi rămân fideli, să ia parte la îndreptățirea lui Dumnezeu contra infamului său calomniator satan Diavolul. Dacă, mulțumită fidelității lor, ei ies victorioși din încercarea finală, ei vor vedea cu bucurie focul lui Dumnezeu coborând din cer și nimicind armatele lui Gog și Magog. Numărul rebelilor nu ne este arătat, el este la fel de mare ca acela al firelor de nisip de pe plaja mării (Isaia 66:24). Numele lor nu va fi consemnat în cartea vieții. Biblia spune: “Numele celor răi putrezește.” - Proverbe 10:7.

7. Supraviețuitorii încercării nu vor putea contempla cu ochii lor de carne deznodământul acestei drame: căderea în iazul de pucioasă aprinsă al Diavolului și al demonilor, ispititorii armatelor de oameni rebeli. Va fi același loc în care cu o mie de ani înainte au fost aruncați fiara și falșii profeți, pe atunci plini de viață, deci capabili să sufere o moarte abjectă. Soarta rezervată lui Satan și sateliților săi invizibili va fi nimicirea veșnică, căci acest iaz este, în limbaj profetic, simbol pentru cea de “a doua moarte” (Apocalipsa 19:20 și 21:8). Este spus că fiara, falsul profet și Satan vor fi chinuiți în “iaz” zi și noapte, în vecii vecilor; aceasta dovedește că Adversarul și îngerii săi nu vor fi niciodată eliberați din nimicire, cum au fost din adânc. Astfel va lua sfârșit pentru totdeauna misiunea lui Isus Christos de a-l extermina pe “cel care are puterea morții, adică diavolul”. - Evrei 2:14.

8. Apoi va veni abolirea morții adamice, ceea ce Scripturile reprezintă simbolic după cum urmează: “Și Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții a fost aruncat în iazul de foc.” (Apocalipsa 20:14,15). Cei care în cursul celor o mie de ani se vor comporta ca niște rebeli nu vor fi înscrși în cartea vieții; ei vor fi aruncați în iazul de foc, și asta fără a aștepta încercarea finală la termenul celor o mie de ani. Căderea lor în iazul nimicirii veșnice nu implică prelungirea nedefinită a domniei morții adamice, căci acest loc, am văzut mai sus, simbolizează “a doua moarte”. Aceasta va pedepsi pe orice om rebel față de condițiile divine care vor fi atunci impuse oricui va vrea să obțină viața. În timpul veșniciei, a doua moarte va putea lovi în orice moment. Dumnezeu își rezervă, bineînțeles, acest drept pentru totdeauna.

9. Moartea și Hadesul vor fi aruncate în iazul de foc pentru a fi distruse veșnic. Hadesul, care este mormântul, va dispărea când va fi golit de toți morții săi, fără a-i putea primi în schimb pe păcătoșii rebeli, căci aceștia vor fi aruncați în iazul de foc simbolic. Moartea va fi abolită prin jertfa răscumpărătoare a lui Isus Christos, jertfă care va elibera pe credincioșii de neputințele moștenite de la Adam, apoi prin învierea morților, apoi prin ridicarea oricărei urme a păcatului adamic din spiritul, din corpul și din inima omului. Oamenii vor trebui să se supună lui Dumnezeu și să coopereze voluntar cu Împăratul pentru a atinge acest rezultat dorit, în timpul perioadei de regenerare de o mie de ani. Moartea odată dispărută, profeția următoare se va realiza în întregime: “Căci trebuie ca El să împărățească până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele sale. Vrăjmașul cel din urmă care va fi nimicir va fi moartea.” - 1Corinteni 15:25,26.

10. Supușii Împăratului, supuși și de bună credință, vor putea profita de serviciile preoțești și guvernamentale ale lui Christos și vor fi vindecați de păcat. Dreptatea absolută le va fi învățată în același timp cu dragostea pentru ea. Ei vor fi îndreptățiți pentru a trăi veșnic în paradisul pământesc când, desăvârșiți în corp, spirit și inimă, își vor dovedi fidelitatea față de Dumnezeu luând poziție fermă pentru suveranitatea lui în puținul timp cât va dura dezlegarea lui Satan și a demonilor săi și asaltul lui “Gog și Magog”. Dumnezeu îi va declara drepti, căci el este Judecătorul suprem și lui îi va reda Isus Christos Împărăția la sfârșitul celor o mie de ani. Referitor la aceasta, este scris:

11. ”În urmă, va veni sfârșitul, când El va da Împărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, după ce va fi nimicir orice domnie, orice stăpânire și orice putere. Căci trebuie ca El să împărățească până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale. Vrăjmașul cel din urmă care va fi nimicir va fi moartea. Dumnezeu, în adevăr, «a pus totul sub picioarele Lui». Dar când zice că totul I-a fost supus, se înțelege că afară de Cel ce I-a supus totul. Și când toate lucrurile Îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți.” - 1Corinteni 15:24-28.

12. Isus Christos își va arăta supunerea față de Cel Prea Înalt exterminând armatele rebele în timpul răzvrătirii lor finale contra dominației lui Iehova. Astfel va fi tranșată pentru veșnicie problema suveranității în univers, veche atunci de șapte mii de ani.

13. Îndreptățirea de către Dumnezeu a loialilor săi supuși care îi vor fi fost fideli fără să se clinească în încercarea decisivă corespunde înscrierii numelui lor în “cartea vieții”. Aceasta înseamnă că ei vor avea dreptul, primit de la Dumnezeu, să trăiască veșnic ca locuitori desăvârșiți ai paradisului terestru. În consecință, nimeni în univers nu le va putea provoca moartea. În acest sens acești fideli vor moșteni lumea fără sfârșit care vine și în acest sens nu vor mai putea ei muri. Isus a spus: “Fiii veacului acestuia se însoară și se mărită; dar cei ce vor fi găsiți vrednici să aibă parte de veacul viitor și de învierea dintre cei morți nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita. Pentru că nici nu vor putea muri, căci vor fi ca îngerii. Și vor fi fiii lui Dumnezeu, fiind fii ai învierii.” (Luca 20:34-36). Bineînțeles, Atotputernicul poate face uz oricând de puterea “celeia de-a doua morți”. Dar Stăpânul universului nu se va sluji de ea împotriva acestor oameni desăvârșiți; aceștia îi vor fi dovedit atașamentul lor veșnic.

14. Introducerea lor în viața veșnică la sfârșitul mileniului, după ce Dumnezeu îi va fi declarat drepti și îi va fi înscris pentru totdeauna în “cartea vieții”, confirmă următorul pasaj din Apocalipsă (20:5): “Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani.” Moartea care de la Adam s-a întins asupra tuturor oamenilor va fi atunci abolită pentru totdeauna. Slavă să-i fie adusă pentru aceasta lui Iehova prin Isus Christos!

1 Când se va exercita puterea de a învia în favoarea celorlalți morți închiși în mormintele de amintire? Cine îi va învia?

2 (a) Ce este Hadesul care trebuie să dea înapoi morții? În afara locuinței morților, cine mai trebuie să-și elibereze morții? (b) De ce și cum va trebui moartea să-și restituie morții?

3 Ce înseamnă deschiderea cărților?

4 (a) Ce le oferă locuitorilor pământului faptul că se deschide cartea vieții? (b) Ce trebuie ei să facă înainte de a fi înscrși în această carte?

5 De ce și când Satan va fi eliberat? Care vor fi consecințele?

6 Cine sunt cei care vor fi atunci supuși încercării? Care vor fi învingătorii și care învinșii?

7 Unde va fi atunci aruncat Diavolul? Cum va fi el chinuit pentru totdeauna?

8 (a) Ce oameni vor fi aruncați în iazul de foc? (b) Această soartă înseamnă că moartea adamică va exista veșnic? Despre ce este deci vorba?

9 Cum moartea și Hadesul vor fi aruncate în iazul de foc? Ce profeție asupra domniei lui Christos se va realiza atunci în întregime?

10 Când și prin cine va avea loc îndreptățirea omenirii?

11, 12 (a) Cum își va arăta atunci Isus Christos supunerea lui față de Dumnezeu? (b) Ce problemă va fi în sfârșit tranșată pentru totdeauna?

13 (a) Cui corespunde această îndreptățire? (b) De ce nu vor mai putea muri cei care vor obține viața pe pământ?

14 Explicați de ce ceilalți morți “n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani.”

Capitolul XXX

Cât timp vreți să trăiți?

1. Orice creatură inteligentă trebuie să-și decidă destinul. În timpul actualei perioade de sfârșit în care națiunile sunt în judecată și în care se face despărțirea oilor de capre, luarea unei decizii trebuie să se facă urgent. Deci legat de aceasta punem noi următoarea întrebare: Cât timp vreți să trăiți? Puteți alege să trăiți mereu într-o lume nouă bazată pe dreptate, și asta mulțumită darului vieții veșnice pe care Dumnezeu o acordă prin Domnul Nostru Isus Christos și nu mulțumită vreunei pretinse nemuriri a sufletului vostru. Înainte de a se vorbi de acest dar, nu puteați,

bineînțeles, să-l acceptați. Dar știți acum despre ce este vorba, în ce condiții vă este oferită viața și cum puteți să o păstrați. Acționând în consecință, veți arăta că Dumnezeu nu și-a manifestat în zadar bunătatea față de voi și veți avea ocazia de a dovedi cine este suveranul universului.

2. Nu vă neliniștiți de viața voastră prezentă, nu faceți din ea principala voastră grijă. Nu vă lăsați antrenați în urmărirea vanităților efemere ale veacului; ele sunt incapabile să vă procure viața veșnică. Nu vă mândriți cu averea voastră, nu slăviți numărul bunurilor voastre, căci ele nu vă pot garanta viața, nici măcar pentru o noapte. Luați în inimă această parabolă a lui Isus: “Țărâna unui om bogat rodise mult. Și el se gândea în sine și zicea: «Ce voi face? Fiindcă nu mai am loc unde să-mi strâng rodurile. Iată, a zis el, ce voi face: îmi voi strica grânarele și voi zidi altele mai mari; acolo voi strânge toate rodurile și toate bunățile mele; și voi zice sufletului meu: Suflete, ai multe bunăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea și veselește-te!» Dar Dumnezeu i-a zis: «Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul; și lucrurile pe care le-ai pregătit ale cui vor fi?» Tot așa este și cu cel ce își adună comori pentru el și nu se îmbogățește față de Dumnezeu.” - Luca 12:16-21.

3. Posesia unor mari bunuri materiale nu vă va aduce nici fericirea, nici mulțumirea, nici un câștig adevărat. Bogățiile perisabile nu vă vor aduce viața în viitor. Doar devotamentul vostru față de Dumnezeu se va arăta sănătos și profitabil în toate privințele în această lume și dispoziția voastră de a-l sluji vă va da speranța fermă că veți moșteni lumea ce va veni. Cât de adevărate sunt aceste cuvinte: “Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laț, în multe poftes nesăbuite și vătămătoare, care cufundă pe oameni în prăpăd și pierzare. Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii, care au umblat după ea, au rătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri.” Iată de ce datoria următoare este impusă responsabililor poporului lui Dumnezeu: “Îndeamnă pe bogații veacului acestuia să nu se îngâmfe și să nu-și pună nădejdea în niște bogății nestatornice, ci în Dumnezeu, care ne dă toate lucrurile din belșug, ca să ne bucurăm de ele. Îndeamnă-i să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții, așa ca să-și strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie pentru ca să apuce adevărata viață.” - 1 Timotei 6:9,10,17-19.

4. Guvernanții își spun apărători ai poporului și își alocă sume considerabile pentru apărarea țării. Sperând să unească într-un spirit de toleranță mutuală lumea organizată și să prevină un alt război mondial capabil să distrugă civilizația, ei clădesc o organizație internațională. Magnații finanțelor și clerul, aliatul lor care caută în preajma lor favoruri și protecție, cer poporului să susțină această instituție ce se clatină. Astfel, multe persoane au fost determinate prin convingere sau prin teamă să-și pună încrederea în ea. Aici, ele acționează contrar avertismentului divin următor: “Nu vă încredeți în cei mari, în fiii oamenilor, în care nu este ajutor. Suflarea lor trece, se întorc în pământ, și în aceeași zi le pier și planurile lor. Ferice de cine are ca ajutor pe Dumnezeul lui Iacov, ferice de cine-și pune nădejdea în Domnul Dumnezeuul său!” (Psalmi 146:3-5). Guvernanții nu sunt, și ei, sărmani muritori?

5. Stăpânii lumii nu sunt ghidați de către înțelepciunea divină, în ciuda rugăciunilor și binecuvântărilor lingușitoare ale clerului. În epoca în care se va tranșa problema suveranității lui Iehova, ei comit aceeași eroare ca înaintașii lor de acum nouăsprezece secole. Ei susțin, într-adevăr, dumnezeul prezentei ordini a lucrurilor și se ridică împotriva lui Iehova și a Christosului său. Ei preferă înțelepciunea lumii acesteia înțelepciunii lui Dumnezeu, “pe care n-a cunoscut-o nici unul din fruntașii veacului acestuia; căci, dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe Domnul slavei.” (1 Corinteni 2:8). Și ei îi persecută pe fideli predicatori ai buneii vești a împărăției Domnului nostru Isus Christos întronat de către Dumnezeu în 1914, la sfârșitul “veacului neamurilor”.

6. Mai-marii pământului nu-l pot lega pe Satan și pe demoni și nu-i pot arunca în adânc. Ei nu pot, așa cum nu poate nici clerul, să-i apere pe oameni împotriva acelor spirite rele care, furioase că au fost izgonite din ceruri, copleșesc pământul și marea cu nenorociri îngrozitoare. Încrezându-se în semenii lor pentru a salva civilizația, conducătorii fac eforturi disperate pentru a împiedica un nou război mondial, dar fără să știe se lasă în mod irezistibil adunați de către cuvintele arogante ieșite din religiile secolului. Marșul a început! Unde va duce el? Pe câmpul de bătălie al Armagedonului, unde se va da “războiul mării zile a lui Dumnezeu Atotputernic.” Iehova nu-i va asculta pe membrii clerului care își unesc rugăciunile în zilele zise de “rugăciune mondială” pentru a-i cere să salveze civilizația. Bătălia de la Armagedon este inevitabilă, căci a venit timpul când cel

atotputernic va tranșa odată pentru totdeauna problema suveranității în univers. Acest război va opune vechea lume și dominația ei lumii noi și domniei ei. Forțele celor două organizații sunt gata să se înfrunte. Dar nimic nu ar putea rezista lumii noi. Ea va triumfa în fața adversarilor săi și va ocupa locul care îi revine după ce lumea actuală va fi fost spulberată de răsuflarea mâniei divine. Încredințați-vă Împărăției mesianice care doar ea singură vă poate face să supraviețuiți Armagedonului. Refugiați-vă în ea.

7. Cei care în lumea nouă se vor lăsa conduși de înțelepciunea divină vor putea trăi veșnic. Acum trebuie să vă decideți destinul și să acționați în consecință. Decizia voastră să fie cea a înțelepciunii! Este scris: “Ferice de omul care găsește înțelepciunea și de omul care capătă pricepere! Căci câștigul pe care-l aduce ea este mai bun decât al argintului, și venitul adus de ea este mai de preț decât aurul! Ea este mai de preț decât mărgăritarele și toate comorile tale nu se pot asemui cu ea. În dreapta ei este o viață lungă, în stânga ei, bogăție și slavă. Căile ei sunt niște căi plăcute și toate cărările ei sunt niște cărări pașnice. Ea este un pom de viață pentru cei ce o apucă, cei ce o au sunt fericiți. Prin înțelepciune a întemeiat Domnul pământul, prin pricepere a întărit El cerurile.” (Proverbe 3:13-19). Înțelepciunea supremă a lui Iehova va stabili noile ceruri și noul pământ.

8. Amintiți-vă de cuvintele Domnului: “Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Christos, pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17:3). În puținul timp care rămâne înainte de bătălia de la Armagedon, faceți tot ce puteți pentru a dobândi această cunoaștere vitală. Cereți lui Dumnezeu să vă lumineze și studiați Biblia la voi acasă, cu ajutorul lucrărilor care o explică. Asistați la adunările în care sunt învățate Scripturile. Lăsați-vă ghidați de către Cuvântul divin, el vă va indica drumul vieții veșnice. Din iubire față de aproapele vostru, împărtășiți cu el cunoașterea voastră. Începeți cu părinții voștri, cu soțul sau cu soția voastră, cu copiii voștri, cu frații și surorile voastre, cu prietenii voștri, cu cei din religia voastră, într-un cuvânt instruiți-i pe toți cei pe care îi întâlniți.

9. Știind ceea ce se va întâmpla în curând, Iehova este atent la mijloacele de a dobândi cunoașterea. Aceasta curge ca un fluviu limpede care crește fără încetare în lărgime și în adâncime. Este fluviul adevărului Împărăției. Secarea lui ar fi dezastruoasă pentru oameni, dar el este inepuizabil, căci își are izvorul în împărăția mesianică stabilită de Dumnezeu. Iată ce spune apostolul Ioan referitor la membrii fideli ai rămășiței care trăiesc în epoca noastră, când se realizează Apocalipsa: “Și mi-a arătat un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului. În mijlocul pieței cetății și pe cele două maluri ale râului era pomul vieții, rodind douăsprezece feluri de rod și dând rod în fiecare lună; și frunzele pomului slujesc la vindecarea neamurilor.” Membrii rămășiței miresei lui Dumnezeu pe care stă spiritul lui Dumnezeu fac auzită acum tuturor persoanelor de bună credință din toate neamurile invitația divină de a veni la râul vieții. Este scris: “Și Duhul și Mireasa zic: «Vino!» Și cine aude să zică: «Vino!» Și celui ce îi este sete să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!” - Apocalipsa 22:1,2; 22:17.

10. Păstorul cel bun împărătesc le mână pe “celelalte oi” către apele adevărului care face viu. Această turmă nu încetează să crească pentru că fiecare oaie fidelă care a răspuns invitației divine nu o păstrează egoist pentru ea, ci o face cunoscută celui alt predicând buna veste a Împărăției.

11. Avem astăzi privilegiul de a alege viața în loc de moarte. La fel cum Moise s-a sculat în fața poporului ales, în câmpiile Moabului, aproape de Iordanul ce separa Israelul de țara făgăduinței în care curgea lapte și miere, la fel Isus Christos, Profetul lui Dumnezeu mai mare decât Moise, se ridică astăzi în fața unei turme de oi credincioase și îi spune: “Iată, îți pun astăzi înainte viața și binele, moartea și răul. Căci îți poruncesc azi să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, să umbli pe căile Lui... Iau azi cerul și pământul martori împotriva voastră că ți-am pus înainte viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața, ca să trăiești, tu și sămânța ta, iubind pe Iehova Dumnezeul tău, ascultând de glasul Lui și lipindu-te de El: căci de aceasta atârnă viața ta și lungimea zilelor tale.” - Deuteronom 29:1; 30:15-20.

12. Ascultați-l pe Marele Moise! Alegeți astăzi viața fără sfârșit în lumea nouă binecuvântată, pusă sub conducerea împărăției pe care Dumnezeu a dat-o în mâinile lui Isus Christos.

1 (a) De ce punem noi referitor la aceasta întrebarea următoare: Cât timp vreți să trăiți? (b) Ce durată puteți alege pentru viața voastră și de ce?

2 De ce nu ar trebui noi să facem din viața actuală principala noastră grijă? Pe care parabolă a lui Isus ar trebui să o luăm în inimă?

3 De ce bogățiile acestei lumi nu sunt un câștig adevărat? Dar cu ce capital putem spera să dobândim viața în lumea care va veni?

4 În ce instituții politice pentru pace și securitate oamenii sunt îndemnați să-și pună încrederea? Contrar cărei porunci divine?

5 De ce înțelepciune sunt lipsiți stăpânii lumii? Cum este dovedit acest lucru?

6. De ce bătălia de la Armagedon este inevitabilă? Unde trebuie să ne refugiem și de ce?

7 Care e calea înțelepciunii care duce la viață?

8 Ce cunoaștere ar trebui să dobândim? Cu cine ar trebui să o împărtășim?

9 Cu ce este comparată cunoașterea divină răspândită acum? În consecință, ce invitație trebuie propagată și în preajma cui?

10 Încotro își mână Pastorul cel bun celelalte oi? De ce turma sa nu încetează să crească?

11 Ce pot alege astăzi oile? Cine le invită să aleagă?

12 Ce alegere ar trebui să facem?